Tập truyện ngắn
Lê Bá Thự dịch và giới thiệu

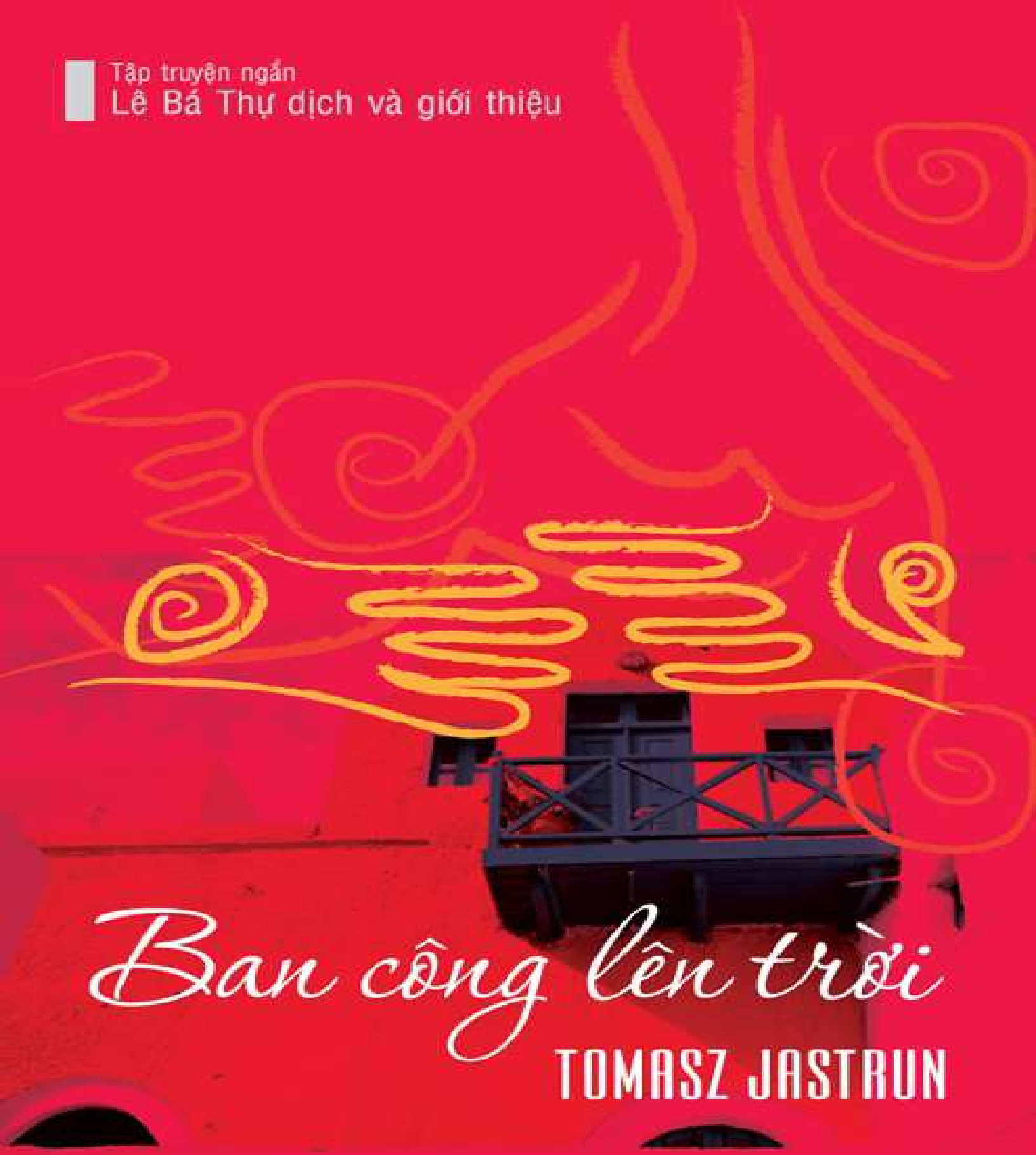

Ban công lên trời

TOMASZ JASTRUN

NXB Hội Nhà văn

Table of Contents

Lời người dịch
Những đôi mắt xanh
Căn hộ số bảy
Tên sát nhân và đứa bé
Bức tranh thay đổi
Khách không mời
Tảng băng nóng
Cháu đã dạy sư tử như thế nào?
Bờ bên kia
Trùng roi
Châu chấu
Chiếc chìa khóa
Cuộc hẹn hò với bóng tối
Bí mật
Máu ghen
Tia nắng trời
Con chuột chũi
Dã tràng [1]
Cô gái sưu tầm
Ban công lên trời

https://thuviensach.vn

“Tình yêu là giai đoạn đầu của quá trình sinh sản”.

Nhà sinh vật học

“Trái đất quay quanh tình yêu”.

Nặc danh

https://thuviensach.vn

Lời người dịch

Tomasz Jastrun *là nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình văn học Ba Lan, sinh ngày 15 tháng 9 năm 1950 tại Warszawa. Từng là Tùy viên văn hóa Đại sứ quán Ba Lan, Giám đốc Viện nghiên cứu Ba Lan tại Thụy Điển. Ông đã được nhận nhiều giải thưởng văn chương, như giải thưởng Văn bút, giải thưởng Robert Graves, giải thưởng Văn học của tạp chí "Văn hóa" Paris, giải thưởng Quỹ Nhà thờ... Hiện nay ông làm việc tại tạp chí "Tấm gương", cộng tác với tuần báo "Newsweek" và nhiều tờ báo và tạp chí khác. Là Hội viên Hội Nhà văn Ba Lan.*

Tomasz Jastrun được mệnh danh là một trong những nhà văn đương đại Ba Lan viết khá nhiều về đề tài tình dục và tình yêu. Thực ra, tình dục chỉ là cái cớ cho ông viết về người Ba Lan đương đại, nước Ba Lan đương đại, những hệ lụy của cuộc sống đương đại. Truyện ngắn của Jastrun rất đa dạng, khi viết ở ngôi thứ nhất thì nhân vật chính luôn luôn là đàn ông, còn lại là những truyện ông viết theo nhãn quan của nữ giới. Truyện ngắn của ông đi sâu vào mọi hang cùng ngõ hẻm của cuộc sống thường nhật, nơi tình dục và tình yêu diễn ra muôn màu muôn vẻ, mang lại cho con người không chỉ khoái cảm và hạnh phúc, mà lắm khi cả ưu tư, trăn trở, thất vọng và khổ đau. Đọc tập truyện "Ban công lên trời" của Jastrun, với những truyện ngắn hiện đại, văn phong mượt mà, giàu tính trữ tình, đậm chất sex, nhiều châm biếm và lắm hài hước, người đọc có cảm giác như đọc những áng thơ văn xuôi (có lẽ vì ông còn là nhà thơ). Nhưng quan trọng hơn cả, mỗi truyện ngắn của ông là một bức thông điệp nhiều ý nghĩa sâu xa về cuộc đời, về tình yêu, về gia đình và đạo làm người.

Nhà văn, dịch giả Lê Bá Thự

Hà Nội, 10 tháng 4 năm 2012

https://thuviensach.vn

Những đôi mắt xanh

THÓI ĐỜI, hễ ta thực sự đam mê cái gì thì sớm muộn rồi cái đó cũng sẽ sinh rắc rối. Tôi từng yêu nhiều người đàn bà, đẹp một cách đáng ngờ có, xấu một cách đáng ngại có, chín muồi có, xanh tựa mận xanh có. Cứ như chẳng có gì là trung gian cả, hay là cái trung gian này lẩn tránh đời tôi. Những cô gái xinh đẹp, tốt bụng và đáng yêu - thật khó tin, trên thế giới nhơ bẩn, xấu xa và đáng ghét này lại có những con người như vậy - thực ra họ buồn tẻ chẳng khác gì một cái chết lai rai, êm ái, trong chiếc chăn lông vũ. Cho đến cận kề giây phút hôn nhau, phải đến vài tuần tôi chịu trận kiểu yêu đương nhì nhằng như vậy - tôi há miệng ngáp dài theo phản xạ, tựa hồ tôi là con cá đớp nước.

Người đàn bà này đến nhà tôi vào một buổi tối ngày hè. Thoạt tiên tôi chỉ nhìn thấy con mèo mà thôi, con mèo đực to khỏe không rõ gốc tích, cổ đeo vòng và chuông. Nó lao nhanh qua cánh cửa hé mở như một con ma màu hung. Nó là con mèo trơ trẽn, xử sự cứ như tôi là khách không mời đến nhà nó. Nó cất tiếng kêu giận dữ với tôi, nhìn trừng trừng, thậm chí lả lơi, vào mắt tôi, đái vào chồng tài liệu quan trọng tôi đặt trên bàn. Khi tôi lôi vội mấy tờ giấy nó liền giơ móng vuốt cào tôi. Lúc đó tôi cảm nhận được sức mạnh khởi thủy ghê gớm này, thứ sức mạnh chỉ bùng phát trong cuộc chiến giành hang ổ làm nơi ở cho mình. Tôi đuổi theo con mèo, làm đổ mấy chiếc ghế. Trong lúc hốt hoảng bỏ chạy con mèo hung làm vỡ chiếc bình, một kỉ vật quý của gia đình tôi, rồi nó chui vào trốn trong gầm tủ. Tôi lấy cán chổi dọa nó. Đôi mắt xanh của nó lừ lừ giận dữ trong hố đen dưới gầm tủ. Tôi xỏ găng tay trượt tuyết, thậm chí đeo cả kính bảo hộ, để bảo vệ đôi mắt.

Bên ngoài có người liên tục gõ cửa nhà tôi. Đứng trước cửa là một cô gái mặc áo khoác ngủ màu đỏ, chân trần, nước nhỏ giọt từ mái tóc dài, đen và quăn của cô ta.

https://thuviensach.vn

- Nó có ở trong này hay không!?

Không đợi trả lời, cô gái lao thẳng vào trong nhà, quan sát quang cảnh sau trận chiến, đôi mắt xanh phi thường của cô gái nhìn tôi, nhìn găng tay, kính bảo hộ và chiếc cán chổi tôi đang cầm trên tay như cầm chiếc rìu. Chắc cô gái phải liên tưởng những đồ vật này với tấn thảm kịch mà con mèo đang kêu meo meo trong gầm tủ vừa hứng chịu.

- Đồ ác ôn! - cô gái thét to, sấn lại gần để đấm vào mặt tôi. Chiếc áo khoác bung ra, đôi vú căng tròn lòi ra như hai con thú nhỏ với hai cái mõm đỏ nhô lên. Có cảm giác chúng đang nhìn về phía miệng tôi một cách mỉa mai.

- Đồ lợn! - cô gái nói, đoạn buộc lại áo khoác.

Cô gái quỳ xuống, gọi chú mèo hung của mình. Chẳng để gọi lâu, trong chốc lát con mèo đã ngự trên vai cô gái. Tôi đứng chắn lối đi của cô gái và con mèo.

- Thế còn tay tôi, bình hoa của tôi! - tôi quát, đòi bồi thường thiệt hại, ít ra tôi cũng phải được một câu xin lỗi. Cô gái lao thẳng ra ngoài cầu thang. Tôi chạy đuổi theo cô ta để nhìn cánh cửa căn hộ ở tầng trên khép lại như thế nào.

Ngày hôm sau, qua mấy mụ láng giềng tôi được biết, cách đây một tuần cô gái đến thuê căn hộ của một người Nga, tên là Obuchow gì đó. Tôi chỉ nhìn thấy ông ta mỗi một lần. Ông này có bộ răng có thể đem đúc được hai chiếc bình, một bằng vàng và một bằng bạc.

Các mụ đàn bà ở trong chung cư của chúng tôi nom chẳng khác gì những quả lê đã rụng khỏi cành. Họ nhìn tôi như thể nhìn tên cưỡng hiếp trẻ con và bà già. Bây giờ họ đã kiếm được một mục tiêu mới mà họ ưa thích. Họ đinh ninh trong bụng, đây nhất định phải là một cô gái Ukraina, một cô gái điếm mang tai tiếng đến nhà họ. Tôi không biết nên nghĩ về chuyện này như thế nào, tôi chỉ biết một điều, vết thương trên tay làm tôi nhức nhối suốt cả tuần.

https://thuviensach.vn

Tôi định gặp cô láng giềng. Nhưng không được. Chắc cô ta ngủ dậy vào buổi trưa, và về nhà lúc đêm khuya, khi ngay cả những người mắc bệnh mất ngủ, đích thị những người như tôi, cũng đã ngủ rồi.

Vợ chưa cưới hiện giờ của tôi thuộc diện những cô gái trẻ, dễ thương và còn "xanh"; nhưng tôi yêu say đắm - ít ra là tôi có cảm giác như vậy. Đêm khuya, xem phim ở rạp xong hai đứa đi về nhà tôi, bỗng tôi nghe thấy tiếng động, tựa hồ có người đang hốt hoảng đóng đinh xuống cầu thang, càng lúc càng gần... bất thình lình một cái gì đó mềm mềm rơi vào vai tôi. Cô gái sặc mùi thuốc lá rẻ tiền và mùi rượu ngon.

- Đồ giết mèo, tên nhìn trộm - cô gái nói rồi cười phá lên, tiếng cười được tô điểm bởi những hạt ngọc đang mơn trớn cái cổ hở của cô ta. Cô gái cởi chiếc giày cao gót, - May quá, không bị gẫy - cô gái nói, đoạn hôn vào đế giày. Tựa vào vai tôi, cô gái nhẹ nhàng và cẩn thận xỏ chiếc giày vào bàn chân nhỏ nhắn của mình. Cô ta nhìn vợ chưa cưới của tôi như thể hôm nay mới thấy lần đầu.

- Rồi anh cũng sẽ chơi cô ta chứ gì? - cô gái hỏi.

Khi cô gái chạy như điên trên các bậc cầu thang, sắc mặt vợ chưa cưới của tôi nom chẳng khác gì sắc mặt một đứa trẻ bị mất cắp con gấu misa. Mái tóc bay bay của cô chạm vào mặt tôi.

- Trò gì ở đây thế này? Cô ta là gì đối với anh?! - vợ chưa cưới của tôi quát to khi đã vào trong nhà.

Vợ chưa cưới của tôi bực mình vì tôi đã không bênh vực nàng... để cho người ta coi nàng là một con bóng: "Những từ 'rồi anh cũng sẽ chơi cô ta...' có nghĩa gì?! Trả lời câu hỏi này như thế nào đây?" Sau cốc rượu vang thứ hai cô vợ chưa cưới của tôi đinh ninh: Tôi đã léng phéng với "con điếm tầng trên" này. Tôi chỉ còn biết nhìn cái xác của kẻ mà tôi đã chờ đợi suốt cả tuần. Cần lắm thì tôi có thể mở kênh tình dục trên ti vi. Tôi bật ti vi. Sau đó chúng tôi giằng co với nhau một hồi lâu trước cửa nhà, và thế là cô vợ chưa cưới của tôi không còn là vợ chưa cưới của tôi nữa. Nàng đã rời bỏ

https://thuviensach.vn

nhà tôi một cách dứt khoát và vĩnh viễn, như rời bỏ khoang của giàn khoan đang chìm.

Tôi cảm thấy mình lại cô đơn, cô đơn khủng khiếp, như bị sóng biển hất lên một hòn đảo không người. Là kẻ đắm tàu nhưng tôi chẳng thất vọng là bao, mà chỉ thấy bực mình.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã ba giờ đêm. Tôi mặc vào người chiếc sơ mi trắng và chiếc áo vét tông. Một nửa người tôi là tên ác ôn, phần còn lại tôi là một chàng trai sẵn sàng quậy phá.

Tôi đứng trước cửa căn hộ tầng trên. Cách đây một tháng cánh cửa căn hộ này nom khác cơ. Bây giờ cô chủ nhà vừa cho sơn lại màu tím. Ở chỗ mắt thần có gắn một mắt sứ màu đỏ nom y như mắt thật. Tôi ấn chuông gọi cửa, một lần, hai lần, ba lần, nhưng tôi chỉ nghe thấy tiếng chuông vang vọng khắp nhà, lấp đầy mọi ngóc ngách và khe hở trong đó rồi tự động dội trở lại. Sau chót tôi gõ cửa. Đáp lại tôi chỉ có tiếng kêu meo meo của con mèo và tiếng leng keng của chiếc chuông nhỏ đeo trên cổ nó. Linh tính mách tôi, cô gái có nhà. Tôi ấn quả đấm. Cánh cửa mở ra một cách nhẹ nhàng và bất ngờ, như đàn bà đôi khi vẫn rộng mở... Qua khe cửa tôi nhìn thấy bên trong phòng có ánh đèn. Tôi chẳng nên bước vào, thế nhưng tôi như một con thiêu thân lao vào lửa. Con mèo chạy vụt qua dưới chân tôi, tiếng chuông quý của nó vạch ra con đường trong bóng tối.

Cô gái đang nằm trên giường. Cô ta sẽ khỏa thân nếu như không có chiếc áo ngủ hơi kiệm vải, chiếc vòng ngọc và bìa cuốn sách – nàng đang đọc cuốn tiểu thuyết của Vonnegut [1]. Liệu đây có phải là một sự trùng hợp - tôi thầm nghĩ - khi cả hai chúng tôi cùng mến mộ nhà văn này?

- Xin chào! - cô nàng lên tiếng, tựa hồ đang đợi tôi.

Tính tôi, hễ gặp những chuyện càng gây sốc thì tôi càng bình tĩnh đối phó. Chẳng hạn, hai tay tôi run bắn khi tôi đi vào nhà băng một cách bình thường, còn tại Mê hi cô, khi xảy ra động đất, hai chân tôi đứng vững như

https://thuviensach.vn

bàn thạch, trong khi mọi người chung quanh bò lê bò càng. Ngày tận thế chẳng là cái đinh gì đối với tôi.

- Anh có định xin lỗi con mèo của em hay không đó? – cô gái hỏi, trùm chăn kín người.

- Nếu con mèo xin lỗi anh. Anh đã bị mất chiếc bình là vật kỉ niệm, còn con mèo này... con mèo cưng này - tôi chữa lại, không muốn làm tổn thương tình cảm của cô gái - đã làm anh bị thương.

Tôi ngồi xuống ghế bành, ngang nhiên gác hai chân lên chiếc ghế đẩu. Tôi cảm thấy thoải mái một cách lạ thường, không có gì gắn bó con người với nhau đến như vậy, bằng việc cùng mến mộ một số cuốn sách.

- Cách đây mấy giờ đồng hồ cô em đã phá tan mối tình của tôi.

- Con nhóc ấy đã bực mình chứ gì...

- Thế cô em là người lớn chắc?

- Anh sẽ tin là như vậy nếu anh nới rộng giúp em chuỗi ngọc đeo trên cổ. Em không làm được. Cho nên em mới không ngủ. Không có gì làm em bực mình bằng việc còn có những thứ chưa làm xong...

Nom cô gái chẳng khác gì một bức tượng, bình thường, nhưng là một bức tượng đẹp, đỏng đảnh. Tôi cảm nhận, trong tôi có một cái gì đó na ná như một sự rung động, mặc dù tôi nghĩ, làm gì có chuyện rung động lúc này... Tôi hỏi bâng quơ:

- Có phải là ngọc thật không đấy?

- Giống như em - cô gái nói giọng nghiêm túc, không hề làm đỏm.

- Em không chốt cửa phải không?

- Đôi khi không, khi em đợi một người nào đó...

Tôi cảm nhận, trong tôi đang rực sáng chiếc đèn cảnh báo, chiếc đèn đã mấy lần cứu sống tôi. Tôi đã biết là không được coi thường thứ ánh sáng này. Phải chăng cô ta chính là gái làm tiền... dân nghiện hút, ma-phi-a...?

https://thuviensach.vn

Con mèo nhảy tót lên giường, nó gườm gườm nhìn vào mắt tôi, miệng kêu meo meo giữa hai vú của cô gái. Tôi cảm thấy đau nhói - phải chăng đó là sự ghen tuông? Đến lúc này tôi mới nhận ra, cả hai đều cùng có đôi mắt xanh. Chiếc đèn trong người tôi không chịu tắt, thế nhưng thay vào đó ý chí mạnh mẽ của tôi nhanh chóng tắt ngấm. Tôi muốn đập vào đầu con mèo, để nó phải nhường chỗ cho cái đầu của tôi; nhưng tôi linh cảm, khi được vậy tôi sẽ kiếm cơ hội cho mình. Tôi đang trông đợi cái gì nhỉ? – có lẽ một sự sát gần, của con người, thậm chí có thể là của thú vật, khi lông chà vào lông. Trong cô gái này tôi nhận ra sự gắn kết giữa cái dịu dàng của phụ nữ và cái gì đó của loài thú dữ. Cô gái quay đầu, để lộ cái cổ bướng bỉnh. Quả là một chuỗi ngọc đẹp. Từ khi sinh ra tôi đã có những ngón tay khéo léo để cởi vòng xuyến và coócxê, tuy nhiên, đó chẳng phải là một cái phéc măng tuya tinh xảo, mà là mã số bé tí xíu trong két bạc. Tôi cúi xuống, cảm nhận mùi nàng, nàng ngát thơm tựa cửa hiệu bán nước hoa ở thành phố Bombay mà có lần tôi đã bước vào. Con mèo kêu meo meo, tiếng meo meo không được thân thiện cho lắm. Nó nhìn tôi với sự căm tức vừa xanh vừa lạnh. Những cái nhìn như thế tôi chỉ thấy ở con người, chứ chưa bao giờ thấy ở thú vật. Tôi xem kĩ mọi phía của chuỗi ngọc, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mắt tôi - Anh chịu thôi - tôi nói.

- Anh phải làm! – cô gái nói giọng cục cằn. Giọt mồ hôi của tôi rơi xuống bờ vai trần của cô gái. Cô quệt giọt mồ hôi vào đầu ngón tay đoạn cho vào miệng mút. Tôi định hôn vào môi cô gái khi nghĩ bụng, mồ hôi của tôi mà ngon miệng cô ta thì đôi môi của cô đã thuộc về tôi rồi còn gì. Tôi đã nhầm. Cô gái quay mặt đi. Bị kích động bởi sự hiểu nhầm của chúng tôi, con mèo cất tiếng kêu phản ứng với tôi. Bỗng tôi phẫn nộ một cách lạnh lùng. Tại sao lại lạnh lùng nhỉ? Cơn phẫn nộ của tôi hừng hực. Tôi bứt đứt chuỗi ngọc. Những hạt ngọc vãi tung tóe xuống giường, rồi rơi tiếp xuống nền nhà cùng với tiếng cười trong trẻo. Tôi tóm cổ con mèo, quẳng nó về phía chiếc ghế bành như quẳng chiếc gối, con mèo vút bay, kéo theo một chuỗi tiếng kêu thất thanh. Cô gái cười ngặt nghẽo như bị quỷ ám.

https://thuviensach.vn

Bỏ cuộc, tôi nằm xuống bên cạnh cô gái. Tiếng cười của cô nàng vang lên thiếu tự nhiên một hồi lâu, nhưng sau đó tắt ngấm chẳng biết lúc nào. Tôi nhắm mắt lại. Tôi lao xuống dốc trong cảm giác nàng đã thua... Sau đó tôi nửa thức nửa ngủ, tuy nhiên để ngủ hoàn toàn tôi có thể mường tượng có người đang cởi giày, rồi cởi cà vạt cho tôi. Có điều, không có người đàn ông nào lại không tỉnh giấc khi người ta đụng vào cái ấy của anh ta. Đàn ông muôn thuở sợ mất bộ máy phi thường này của mình. Hãy gạt ra một bên học thuyết của Freud - bản thân ông ta chắc phải gặp khó khăn không nhỏ với cái ấy của mình.

Tuy nhiên, lúc đó tôi không thể nói điều tôi đã nói sau này khi tôi bị sa bẫy - rằng tất thảy những gì đã diễn ra là hoàn toàn ngoài ý tôi. Cô gái ngồi, hai đùi kẹp chặt tôi tựa hồ chúng tôi được tạo ra là để cho nhau. Đôi vú của cô sa vào miệng tôi. Tôi định điều khiển quá trình diễn biến của sự việc nhưng cô gái giữ chặt dây cương. Bất thình lình, ở một chỗ dưới trần nhà tôi nhìn thấy đôi mắt xanh. Con mèo đang ngồi rình trên ngăn tủ, y như một con mèo rừng sắp nhảy bổ. Tôi cụt hứng, cái ấy của tôi dao động...

- Có chuyện gì vậy? - cô gái hỏi.

- Anh không thể khi hắn cứ nhìn chằm chằm như vậy.

Nàng cười, tiếp tục vũ điệu của mình, quấn quanh bộ rễ của tôi - một cây phi thường.

Nàng cúi xuống, thì thầm vào tai tôi:

- Nó ghen như mèo đực ghen mèo cái. Nếu có thể chắc nó sẽ cắn vào cổ họng chúng ta...

Như chuyện vẫn thường có ở đàn ông, sex của tôi không hòa nhập hoàn toàn với tôi. Chỉ tại vì tôi đã không có gan hoàn tất cái chúng tôi đã khai mào. Phóng tinh làm tôi đau. Nàng rú lên, tựa hồ nàng bồi thêm khoái cảm của nàng vào nhát đau của tôi, nàng thét như vậy là quá to so với bức tường mỏng của ngôi nhà, bức tường có tai. Tựa hồ nhân cơ hội nàng dùng móng

https://thuviensach.vn

tay cào nát bàn tay tôi, chính bàn tay đã bị con mèo của nàng cào chảy máu.

Sau đó cô gái tránh xa tôi, như tránh một người xa lạ, để quay tròn ở đâu đó trong lòng mình. Tôi với tay theo nàng, nhưng nàng cách quá xa, tôi làm vấy máu ra vải trải giường. Tôi không nhìn thấy con mèo, nhưng tôi cảm nhận cái nhìn của nó như là cái lưỡi xanh của con kỳ đà liếm vào người tôi.

Trong hoảng sợ tôi kiếm cớ rời khỏi chiếc giường và căn phòng. Tôi chui rúc trên chiếc giường của tôi như kẻ chạy trốn. Tôi nhìn lên trần nhà, nghĩ bụng - rất xa, mà cũng rất gần. Tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi, một ý nghĩ quấn chặt lấy tôi như chiếc chăn mỏng - thế giới này sao mà lắm lạ lùng và nhiều lo âu đến như vậy nhỉ? Tiếng gõ cửa làm tôi tỉnh giấc. Tôi tự tán dương mình bằng ý nghĩ, ngày tận thế chẳng là cái đinh gì đối với tôi, tuy vậy tôi không nói tiếp rằng trên thế giới này không nên có sắc phục cảnh sát và sự đồng hành của các mụ láng giềng. Viên cảnh sát tỏ ra lịch sự:

- Đề nghị anh mặc quần áo vào, chúng ta phải nói chuyện với nhau.

Tôi sẽ không nói, để tôi khỏi phải nghĩ tới điềm gở, khi một trong số những mụ già, mặt đỏ như gấc, chắc tại cái li kì của sự việc, giơ cao ngón tay khô khốc như cái que, tuyên bố, giấu nụ cười trong nếp nhăn ở trán - con bé bị giết chết rồi... có kẻ đã cắn đứt họng cô ta.

- Yêu cầu giải tán, - viên cảnh sát nói cộc lốc với bà già. Hai người đàn ông mặc thường phục đứng cạnh anh ta nhìn tôi như muốn nuốt tươi. Tôi cho họ vào nhà một cách vô thức, đoạn tôi đi vào nhà tắm. Tôi có cảm giác một người trong bọn họ muốn đi theo tôi. Tôi mặc quần áo, bụng nghĩ - không thể có chuyện chết chóc như bà già vừa nói, cô gái nóng hừng hực như thế sao bây giờ lại lạnh ngắt như lưỡi dao cạo của tôi được - tiếng nói tiếp theo thuộc về vị ủy viên công tố trong người tôi, người đã tính rất chi li những gì tôi đã để lại ở căn phòng tầng trên đêm qua: Có bao nhiêu con tinh trùng mỗi lần xuất tinh? Tôi chẳng nhớ, nhưng tôi biết, con tinh trùng nào cũng có gương mặt tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi lôi ghế cho cho mấy viên cảnh sát ngồi, còn tôi ngự trên chiếc ghế bành, như thể làm vậy thì tôi sẽ chiếm ưu thế. Tôi định yêu cầu họ, trước tiên hãy đi mà hỏi cung con mèo cái đã, cũng may tôi đã không làm việc này. Nhận thấy mấy người mặc sắc phục cứ nhìn chằm chằm vào bàn tay rớm máu của tôi, tôi bèn nhét tay vào túi áo, sau đó tôi rút tay ra, như thể chưa hề có chuyện gì bao giờ. Tôi nghĩ, xót xa trong lòng - ngu ngốc đến như vậy thì không tài nào tin nổi và ngày tận thế chẳng thú vị gì hay sao?

---

[1] Kurt Vonnegut, nhà văn Mỹ, bậc thầy về truyện khoa học viễn tưởng - ND.

https://thuviensach.vn

Căn hộ số bảy

NÀNG MỞ QUẦY BÁO đã được hơn năm nay. Nàng hiển hiện trong khung cửa của quầy báo này nom tựa bức tranh khung rộng. Trên khung là báo chí, là các loại xà phòng. Nàng có khuôn mặt trái xoan, mái tóc vàng, quăn, mũi hếch, song cái hếch của mũi nàng không phải để kênh kiệu. Về những người đàn bà như thế này thiên hạ bảo: đẹp thì có lẽ chẳng phải là đẹp, nhưng ngon lành. Đôi vú căng tròn trong coócxê của nàng làm áo nàng cong tớn.

Nhà chàng ở gần đó. Chàng thích nàng ngay từ lần đầu chàng mua báo ở quầy này. Đôi khi sự mê thích một người qua đi khi người ta đích mục sở thị toàn bộ thân hình người này. Nhưng chàng càng mê nàng say đắm khi được chiêm ngưỡng toàn thân nàng. Đó là hôm nàng cuốc bộ trên phố và gió trời không chút ngượng ngùng mơn trớn mái tóc vàng của nàng. Đôi chân nàng không phải là đôi chân của người mẫu thời trang, song đó là đôi chân vừa khít vừa chắc của người đàn bà trung niên, người đàn bà thừa sức dùng đôi chân đó kẹp chặt người đàn ông khỏe mạnh, khiến anh ta phải kêu lên. Nàng chẳng phải là người đàn bà không khiếm khuyết, nàng không thể có con, cái đã để lại vết sẹo trong nàng, nhưng ở nơi ta không nhìn thấy được. Thay vì con cái, nàng nuôi con Jas, một con vẹt bạo mồm, thi thoảng nó đậu trên vai nàng, những lúc như vậy nàng cảm thấy mình mắn phúc.

Trong mấy tuần đó, chàng mua hàng chục tờ nhật báo và tuần báo, nhưng không đọc, chàng còn mua rất nhiều loại xà phòng. Báo chí, nước rửa bát và sữa tắm chàng mua toàn loại sang, cô bán hàng càng ngày càng thích chàng. Tắm sữa mới mua trong bồn tắm, chốn riêng tư của chàng đầy ắp bong bóng xà phòng. Được bọt xà phòng và trí tưởng tượng kích thích, cái ấy của chàng trở nên cương cứng, song khi được bàn tay vuốt ve, mơn trớn, nó tựa hồ vũ nữ đang quay tròn trong vũ điệu Hồ thiên nga.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc chàng quyết định xin được gặp nàng. Suốt một giờ đồng hồ liền chàng đi vòng quanh quầy báo để nhằm đúng lúc chỉ có chàng và nàng. Vì vẫn có nhiều khách hàng đứng đó quấy rầy khi không còn cần họ nữa. Khi từ xa, từ khoảng cách an toàn, chàng nhìn nàng chìm nghỉm trong các chồng báo chí, các loại xà phòng và kẹo cao su, chàng cảm thấy rất khó tiếp cận nàng. Sau cùng chàng đi tới, nhưng tại quá nóng lòng nên chàng quên khuấy đoạn thoại đã chuẩn bị trước. Chàng cất lời, nói đúng hơn chàng thì thầm, giọng lí nhí đến nỗi chính chàng cũng không nghe nổi.

- Anh ở ngay bên cạnh, chẳng biết em có nhận ra...

Nàng có nhận ra, thậm chí có lần nàng đã kín đáo thò đầu ra ngoài ô cửa nhìn theo chàng. Nhìn người đàn ông trung niên, không to béo, có đôi mông cân đối, thứ đàn bà thường hay để ý, nhưng đàn ông lại không hề hay biết. Nàng còn chú ý tới đôi tay, chàng có hai bàn tay đẹp, không bị lao động chân tay làm hư hại. Bộ ria mép ngắn và dày của chàng lâu nay đã trở thành thứ cảnh vật cho nàng chiêm ngưỡng, đôi mắt xám xanh của chàng ẩn chứa sự bất lực buồn.

Chàng nói tiếp...

- Trong đời không bao giờ anh trêu chọc phụ nữ, nhất là ở nơi người ta làm việc, em thứ lỗi...

Gương mặt nàng lộ rõ nét ngỡ ngàng, nhìn vào chẳng thể nghĩ khác được. Nàng lặng im vì ngượng ngùng, vì ngượng ngùng nên nàng không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng lơ đãng nhìn lên cao, chỗ để xà phòng bột. Nàng cảm thấy nàng đơn độc chẳng kém gì chàng. Và tại vì nàng cảm thấy mình quá cô đơn, cho nên nàng chỉ mong lấp đầy nỗi cô đơn này.

- Sao lại không nhỉ? - nàng nói và cảm thấy mặt mình đỏ lựng. Nàng nghĩ, chắc chàng nhìn thấy, cho nên mặt nàng lại càng đỏ hơn, tuy nhiên chàng đâu có nhìn thấy, bởi sự tình đang làm chàng lóa mắt.

Nàng đã nhận lời rồi, chàng hiểu đại loại như vậy, nhưng tiếp theo là cái gì đây, tiếp theo là cái gì đây, chàng nghĩ loạn xạ trong đầu. Để câu giờ,

https://thuviensach.vn

chàng mua thanh sôcôla Mars và lọ sữa tắm. Trả tiền, cảm thấy tự tin hơn, chàng đề nghị gặp nàng tại quán bar-cà phê gần đó.

Cuộc trò chuyện tại quán bar "Ấm cúng" không thoải mái cho lắm. Cả hai đều không yên dạ. Chàng sợ chạm trán với các bạn cùng cơ quan. Nàng sợ chồng mình, người giờ này đang làm việc trong cửa hàng thịt của mình, bên cạnh quán cà phê, ngay sau góc phố. Tuy nhiên, cả chàng và nàng, sợ nhất là nhìn thẳng vào mắt nhau.

May thay, cả hai đang xem cùng một bộ phim truyền hình nhiều tập, cả hai cùng thích một số nhân vật trong phim. Lúc đó nàng cảm nhận đại loại theo kiểu tâm hồn nàng đồng điệu với tâm hồn chàng. Nàng thường im tiếng với chồng, hoặc trò chuyện toàn về chuyện giá cả, thậm chí chẳng bao giờ cùng ngồi xem ti vi, chồng nàng có chiếc ti vi riêng, toàn xem kênh Thể thao Polsat.

Họ trao đổi tên như trẻ con trao đổi tem với nhau, Maria, Ryszard. Rồi họ mang những cái tên đó về nhà.

Sau vài lần cùng uống cà phê ở quán khác, nơi an toàn hơn, xa nhà họ, chàng đề nghị gặp nàng tại nhà mình. (Thì ra nhà nàng ở ngay con phố bên cạnh). Đáp lại lời đề nghị bạo gan của chàng, nàng nói: - Em sẽ suy nghĩ. Nhưng không phải vậy, nàng chỉ giữ ý, chớ nên đồng ý quá nhanh.

Mấy ngày sau, tay nhẹ nhàng thả viên đường vào tách cà phê để nước không bị trào ra, nàng nói, ra bộ không hồ hởi lắm: - Sao lại không, em sẽ tạt vào nhà anh một lát.

Họ hẹn gặp nhau sau hai ngày nữa. Hai ngày đó cả hai cùng sống trong tâm trạng thấp thỏm đợi chờ, đó là cảm giác của những người không tin nổi họ đã có cái họ đã có.

Trong mấy ngày đó có ngày chủ nhật, nàng đắn đo, có nên xưng tội, nhưng tạm thời tội tình chưa có là bao, cho nên nàng quyết định, nàng sẽ làm vậy khi đã xong xuôi mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Chiều hôm đó, bây giờ thì có thể gọi là buổi chiều đáng nhớ, buổi chiều để lại dấu ấn trong tâm trí của toàn dân khối phố, cô em họ giúp nàng, thay nàng bán hàng trong quầy báo. Giao lại kiosk cho cô em nàng dặn dò kĩ lưỡng. Rồi nàng đi sang cửa hàng thịt để dò la cái gì đó. Dò la cái gì nào? Chính nàng cũng không biết nữa. Phải chăng nàng là tên tội phạm đi quan sát nạn nhân sắp tới của mình? Chưa bao giờ nàng bội tình với chồng. Chồng nàng là một người đàn ông lực lưỡng, chất phác. Đôi tay anh ta tựa hồ thứ công cụ, còn giường ngủ là nhà xưởng. Họ ái ân với nhau không được tình cảm như nàng đã đọc được trong sách hoặc nom thấy trên phim. Bước vào mỗi cuộc làm tình cực nhọc thường nhật, nàng đã học được cách thêm mắm thêm muối vào. Nàng mường tượng nàng đang chung chăn gối với tài tử điện ảnh. Mỗi ngày nàng xem ít nhất một bộ phim, cho nên nàng tha hồ chọn lựa, nàng ưa dùng những tài tử mới toanh, ít khi sử dụng liên tục một tài tử mấy ngày liền. Chính các minh tinh màn bạc đó đã nhiều phen làm nàng thấy sướng khi nàng ân ái với chồng mình. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, điều dễ hiểu trong tình cảnh này. Mà cái thiếu bao giờ cũng mong được lấp đầy.

Chủ cửa hàng thịt ngồi trong phòng xép ở đằng sau, đang uống bia cùng viên cảnh sát khu vực, vốn là bạn đồng môn, anh ta ca cẩm rằng, tất cả thiên hạ đều là kẻ trộm, chính phủ lại càng như vậy, thời chế độ cũ còn đỡ hơn. Viên cảnh sát vốn thiếu tự tin khi nhìn thấy đàn bà, cứ như là anh ta bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu. Anh ta là một cảnh sát khu vực tốt bụng, theo dư luận của dân chúng, anh là người lúc nào cũng điềm tĩnh. Quả đúng như vậy, không cái gì có thể làm anh nghiêng ngả. Anh không để mất tư cách ngay cả khi trước đám đông bà con khối phố một con nghiện nữ chế giễu bộ sắc phục của anh là thứ thức ăn đựng trong dạ dày. Trong các chung cư gần đó có rất nhiều bợm rượu, ẩu đả do say xảy ra như cơm bữa, lắm khi có cả con nghiện, tuy nhiên, sức mạnh và sự can thiệp của viên cảnh sát khu vực đã dẹp yên không phải chỉ một trận ẩu đả như vậy. Thích uống bia là nhược điểm của viên cảnh sát này. Và mặc dù biết uống bia lúc làm nhiệm vụ là vi phạm kỉ luật rất nghiêm trọng, đôi khi anh ta vẫn

https://thuviensach.vn

chịu thua nhược điểm này. Có điều, không bao giờ anh uống cạn chai, sự từ bỏ này giúp anh cảm thấy mình có phần nhẹ tội.

- Em đến đây có việc gì vậy? – chủ cửa hàng hốt hoảng hỏi vợ. Viên cảnh sát thình lình mất vui.

- Hôm nay nom cô em xinh đáo để, - cảnh sát khu vực nói, kín đáo lùi ra xa chai bia.

Nàng bảo rằng, nàng đi mua hàng, hôm nay có hàng hạ giá. Vẫn biết nàng thích lùng kiếm loại hàng này, nhưng anh chồng vẫn có ác cảm, ác cảm vì không tin hàng hạ giá.

- Em ơi, toàn trò lừa đảo thôi - anh chồng nói, - em chớ có phung phí tiền bạc, chúng ta làm gì có nhiều tiền bạc nào.

Đi trên phố, nàng lấy làm lạ là nàng không cảm thấy xấu hổ, lương tâm không hề bị cắn rứt, thậm chí nàng cảm thấy hưng phấn trong người. Trên đường đi nàng ghé mua một số mặt hàng, coi như hàng hạ giá, nàng mua cả mật ong, nhưng không mang về nhà. Rồi nàng sẽ nói với chồng rằng, tin hạ giá hôm nay chỉ là trò lừa đảo, còn anh chồng như mọi khi bảo vợ, em ơi, anh đã bảo mà, mọi trò hạ giá đều là lừa đảo, là móc túi, hồi chế độ cũ còn đỡ hơn.

Đi bách bộ, tay xách túi, chốc chốc nàng lại liếc nhìn vào cửa kính các tủ trưng bày hàng, hình nàng phản chiếu trong đó nom lúc thì dễ thương, lúc thì không hẳn như vậy. Lúc đó nàng nghĩ - mình có béo bệu hay không nhỉ? Nếu thế thì mình phải bôi môi thật đậm vào. Lại còn cái gió chết tiệt này nữa, sao nó lại thổi vào hôm nay, làm tóc rối tung rối mù cả lên, một trăm zlôty [1] tiền làm đầu thế là hỏng bét.

Chàng nhìn đồng hồ và dọn dẹp, dọn những thứ đã dọn rồi, đặc biệt chú ý đến chiếc giường. Chàng lo, chẳng biết nàng có sợ, có chắc chắn là nàng sẽ đến hay không? Kể cũng lạ, sao có nhiều cái sợ bám riết cuộc hẹn này đến thế. Lại còn mấy mụ láng giềng đầy máu tò mò thì sao đây? Đúng là chàng không may khi ở bên cạnh mấy mụ đàn bà cô đơn, họ chịu phận côi

https://thuviensach.vn

cút do chiến tranh hoặc chứng nghiện rượu của đàn ông. Nói toạc móng heo, chàng dễ bị mấy mụ đàn bà này tóm cổ. Nàng mà chạm trán với một mụ láng giềng nào đó ngoài cầu thang thì rất nguy. Có ai trong ngôi nhà này lại không biết mặt nàng nào?

Tính đến tình huống như vậy nàng bèn đeo đôi kính râm vào. Nàng rón rén leo từng bậc cầu thang, giá bay được trên không thì nàng dám bay ngay. Những cánh cửa mà nàng đi qua có bổn phận ngậm miệng và lặng im, thế nhưng chúng cứ chực mở miệng và lên tiếng bất kì lúc nào.

Chàng đứng, áp tai vào cánh cửa, khi nghe tiếng chân nàng đang bước, tim chàng đập thình thịch trong lồng ngực, tựa hồ con bồ câu hốt hoảng. Chàng dán mắt vào mắt thần, trong mắt thần nàng đẹp chẳng khác gì khi nàng hiện hình trong ô cửa quầy báo.

Nàng không biết chàng đang nhìn, cho nên nét mặt nàng hoàn toàn tự nhiên. Nàng định bỏ chạy, nhưng không kịp - cửa mở ra. Nàng hoảng sợ, định lấy tay che miệng kêu, nhưng không được vì hai tay vướng túi hàng.

Chàng cười, nom có vẻ chẳng được khôn ngoan, nhưng dễ thương. Nàng nín thở bước vào nhà, đặt mấy túi hàng xuống nền nhà. Nàng quỳ xuống, lôi lọ mật ong ra - món quà nhỏ, ngọt ngào.

Chàng dẫn nàng vào ngồi trong nhà bếp, chật chội, nhưng ấm cúng, chàng mời nàng uống trà, ăn bánh ngọt. Rồi chàng ngắm nàng khi nàng uống trà, rất thận trọng và khẽ khàng nàng đặt môi vào miệng cốc. Cả hai cùng nuốt nước vào họng, cùng nhìn vào mắt nhau. Lúc này chàng cảm thấy trong lòng ngực mình có cái gì đó vừa to vừa nóng ấm. Chắc hẳn đó là sự sung sướng, nhưng như chuyện vẫn thường xảy ra, sự sung sướng đã biến mất khi kẻ thiếu cẩn trọng cố giữ nó.

Một sự im lặng vụng về. Như mọi khi, hễ không biết làm gì là chàng cầm lấy bộ điều khiển ti vi và lướt qua các kênh. Nhưng ti vi lại ở trong phòng cơ. Khi sự lặng im trở nên không thể chịu đựng được nữa, chàng đề

https://thuviensach.vn

nghị đưa nàng đi xem nhà, căn hộ hai phòng nho nhỏ, nhưng cho một người ở thì rất vừa.

Bộ sừng hươu treo ngoài hành lang, kỉ vật của người cha từng là thợ săn để lại. Ngắm nghía bộ sừng một lát, chàng cảm thấy lạc lõng.

Nàng nghĩ, căn nhà bày biện đơn sơ, nói một cách lịch sự, không được hấp dẫn cho lắm, nhưng chẳng có gì đáng phàn nàn. Một chiếc ti vi cỡ lớn đặt ngay chính giữa phòng, trên nắp ti vi là một chiếc vỏ đạn đại bác, kỉ vật thời quân ngũ. Chàng có mấy cuốn sách, thứ khiến nàng thấy thích, vì nàng vốn ham đọc. Và nàng nghĩ bụng, chàng đâu phải là kẻ tầm thường. Nàng cầm lên tay cuốn sách đặt trên chiếc bàn con, đó là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của Coelho. Nàng đâu có biết, chàng mua cuốn sách này là vì nàng, vì chàng nghe người ta nói, phụ nữ rất thích đọc sách của nhà văn này.

- Sách - nàng nói.

- Sách, anh có - chàng đáp.

Nàng mở cuốn sách ra, giả đò đọc, chàng liền bật ti vi theo thói quen, nhưng tắt ngay lập tức. Nàng từ từ gập cuốn sách lại, vẻ trân trọng.

- Hôm nay trời đẹp đáo để - nàng nhìn ra cửa sổ.

- Có thể nóng hơn.

- Em thích trời đừng nóng quá.

- Hồi còn trong quân ngũ - chàng chỉ vào chiếc vỏ đạn - anh là lính pháo binh.

- Thế thì nguy hiểm lắm.

- Khi không có chiến tranh thì không đến nỗi quá nguy hiểm. Nhưng biết thế nào được.

Nàng nhìn vào sâu bên trong ruột vỏ đạn, chưa bao giờ chàng làm vậy, chàng cũng nhòm vào, hai cái đầu đụng nhau. Y hệt trong phim, cả hai nghĩ

https://thuviensach.vn

vậy. Nàng còn một ý nghĩ nữa; chàng hơi nóng vội, mình chớ nên xiêu lòng ngay bây giờ. Thế nhưng, nàng đã xiêu lòng.

Cái hôn đầu tiên trượt khỏi môi họ, điều thường xảy ra khi người ta nóng vội, cái hôn thứ hai thì không thể tuột được nữa rồi. Khi chàng định lấn tới, thì nàng giữ tay chàng lại. Chàng lo ngại là chỉ được nàng cho làm có vậy, nhưng may thay nàng thì thầm - đừng nhanh quá - thế là chàng lại hí hửng.

Chàng không biết cởi coóc-xê của nàng, nàng đã lường trước tình huống này, chồng nàng có bao giờ biết cởi đâu. Vú nàng lủng lẳng, to đùng, chàng chẳng biết phải làm gì bây giờ. Chàng bèn đưa môi ngậm lấy một vú. Và cứ thế, không được khéo cho lắm, họ bế nhau lên giường. Nàng kẹp chặt hai chân quanh thắt lưng chàng làm chàng rên lên. Nàng nghĩ, ân ái với người khác là nó phải như vậy. Và nàng khỏi mường tượng về một tài tử điện ảnh nào, khi bản thân nàng cảm thấy mình đang như trong phim.

Khỏi kể những cảnh phim chẳng lịch thiệp gì. Chỉ xin nói rằng, những dư âm của khoái cảm mà nàng đã trao cho chàng một cách rất hào phóng khiến chàng thấy sướng, cho tới khi chàng sực nhớ, tường nhà khá mỏng, thỉnh thoảng chàng vẫn nghe thấy bà láng giềng ngáy, đẩy bàn ghế và cầu kinh.

Cô nàng bán báo có bí quyết của mình, một trong những bí quyết mà lúc ái ân không tài nào giấu nổi. Hễ nàng nghĩ đến các tài tử điện ảnh là y như rằng sex, kể cả sex giản đơn với chồng, biến thành cuộc trình diễn ca nhạc trong người nàng. Càng cố dập tắt hiện tượng này thì nàng lại càng hét to hơn.

Cảnh sát khu vực ngồi một mình ở sau nhà, với chai bia của mình, vì bất thình lình cô bán hàng gọi chủ quán. Anh đổ chỗ bia còn lại xuống cống, vô cảm nhìn thứ nước vàng vô giá chảy vào lỗ cống rỉ. Anh soi gương, gương xước, sửa lại mũ, hà hơi vào lòng bàn tay rồi ngửi. Sau đó anh gật cái đầu đội mũ cảnh sát, chào chủ quán thịt đang cố phân bua với một khách hàng miệng bù lu bù loa vì miếng thịt bà ta mua bị quá nhiều xương.

https://thuviensach.vn

Tại ngưỡng cửa, viên cảnh sát gặp hai bà già ở nhà số sáu. Anh thích ngôi nhà này, vì ở đó không có dân sâu rượu, cho dù mấy khẩu bà già lắm khi cũng gây phiền toái. Họ sợ bóng của chính mình. Nhưng thời nay ai mà chả có lúc sợ bóng của mình nào?

- Cảnh sát đây rồi, lạy Chúa!

- Anh cảnh sát ơi, gã có ria mép ở căn hộ số bảy đang hành hạ phụ nữ.

Trên mấy gương mặt nhầu nhĩ, trải đời, thấy rõ, ai cũng thầm trông đợi một cái gì đó phi thường.

- Hắn đang gí bàn là nóng đốt chị ta! – mấy người đàn bà báo với viên cảnh sát.

Gần đây, việc gí bàn là nóng vào người đã trở thành mốt. Quân trấn lột dùng bàn là nóng ép các cụ nghỉ hưu khai báo họ cất giấu của báu ở chỗ nào trong nhà. Lũ tội phạm lớn nhỏ đều dùng cách này. Cho nên nhiều người cất giấu bàn là cẩn thận như cất giấu của báu vậy.

Ý nghĩ đầu tiên của viên cảnh sát khu vực có phần chua chát; nhà số sáu không còn là ngôi nhà an toàn nữa. Nhưng anh là một viên cảnh sát kinh nghiệm đầy mình, nên chưa vội tin những lời đồn đại của dân chúng khi chưa tận mắt xem xét hiện trường.

Khi mấy người đàn bà và cảnh sát khu vực đứng bên ngoài cánh cửa thì phía bên trong đang xảy ra tấn bi kịch khác. Tính đàn ông của chàng ráng chống đỡ trước tiếng kêu của nàng, thế nhưng khi những dấu hiệu yếu đuối đầu tiên xuất hiện, bộ máy đã khởi động không còn kiềm chế được nữa. Thật là may phúc cho những người đàn ông chưa bao giờ nếm trải phản ứng dây chuyền này.

Trong thời khắc đặc biệt ấy, một bà láng giềng nữa, vốn không đi được, nhưng trong những tình huống đặc biệt lại đi được, nhập bọn với viên cảnh sát khu vực và hai người đàn bà kia. Cùng xuất hiện lúc này còn có một

https://thuviensach.vn

ông, hộ khẩu tầng cuối, bị bệnh tiểu đường, lúc nào cũng thở hổn hển, tình cờ rơi vào sự vụ.

Tuy nhiên bên trong căn nhà lặng lẽ như tờ, như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Viên cảnh sát khu vực nhìn hai người đàn bà ra chiều trách móc.

Khi ngoài hành lang toán người đang đứng đợi tiếng kêu của người đàn bà bị hành hung thì phía bên trong cánh cửa tình hình diễn biến theo hướng tìm giải pháp. Chàng hiểu rằng, ngọn lửa của mình đã tắt, còn nàng mồ hôi mồ kê đầy người chẳng thể lại kích dục chàng, trong thất vọng chàng lại ngậm vú nàng. Lúc đó con sóng khoái cảm ập lên người nàng, đó là con sóng chưa bao giờ nàng bắt gặp trong đời.

Viên cảnh sát khu vực đã bỏ cuộc, và khi xuống dưới tầng trệt thì anh ta nghe thấy tiếng thét khủng khiếp của người đàn bà bị hành hạ. Đù mẹ, y hệt trong phim! Viên cảnh sát chửi đổng, chạy vội lên tầng trên. Chúng tôi đã bảo mà, bằng ánh mắt của mình mấy mụ đàn bà nói vậy. Viên cảnh sát nắm tay đập cửa rầm rầm.

Họ tản ra hai bên giường, nàng ngồi xổm, trùm chăn. – Ông đưa thư đến - chàng thì thầm, mặc dù ông đưa thư luôn gõ cửa nhẹ nhàng. Cơn khoái lạc tắt ngấm ngay lập tức, còn con sên giới tính rụt vào trong vỏ, tưởng như không bao giờ ló ra ngoài nữa. Tiếc thay, tiếng đập cửa liên hồi mạnh khủng khiếp, kèm theo tiếng quát dứt khoát: - Cảnh sát! Nàng dùng góc vải trải giường dập tiếng hét. Chàng mặc quần áo vào, rón rén đi bằng đầu ngón chân ra phía cửa.

- Ai đó? - chàng hỏi.

- Cảnh sát! - chàng lại nhận được câu trả lời thẳng thừng và kiên quyết, câu trả lời không cho hi vọng, sự vụ là khác chứ không phải như đang diễn ra.

- Có chuyện gì vậy? - chàng hỏi, cố lôi chiếc lông mu ra khỏi miệng.

https://thuviensach.vn

- Nhà ngươi đang hành hạ phụ nữ bằng bàn là nóng! - một bà hàng xóm quát to.

- Yêu cầu mở cửa! – cảnh sát khu vực nhắc lại.

Dạ dày chàng chui tọt lên họng và định nằm luôn lại đó.

- Tại sao tôi lại phải mở cửa nào, trong nhà tôi chẳng có chuyện gì xấu xảy ra cả.

- Có tiếng kêu la trong nhà anh, anh làm cái trò gì vậy? – viên cảnh sát khu vực hỏi bằng giọng của pháp luật, vừa điềm tĩnh vừa chắc nịch.

- Trong nhà tôi không có trò gì hết - chàng trả lời khá khôn ngoan, nhưng bụng nghĩ - đúng là nàng thét to quá, bây giờ giải thích chuyện này như thế nào đây?

Chàng nhìn qua mắt thần. Thấy rõ mảnh sắc phục cảnh sát màu xanh và gương mặt của mấy bà hàng xóm nom tựa hồ mấy nắm đấm. Lúc này chàng nói mạnh:

- Tôi không mở miếc gì hết, đây là nhà của tôi!

Ngoài cầu thang lại có thêm mấy người nữa nhập bọn. – Yêu cầu bà con giải tán! – cảnh sát khu vực quát canh chừng, cho dù anh thừa biết, trong tình huống như thế này thì không có chuyện đám đông tự giải tán.

- Điện ảnh đang quay bộ phim gì thế này - chủ quán thịt, bất ngờ nhưng không tình cờ xuất hiện ngoài cầu thang, hỏi.

Chỗ này cần giải thích rõ rằng, một bà láng giềng đã chạy đến kêu cứu chủ quán thịt, nhờ giúp một tay. Cách đây một năm anh chủ quán trở nên lừng danh vì đã phá cửa nhà số chín khi một gã say rượu đánh vợ bằng gậy đập bụi.

- Jozek, cậu giúp một tay - viên cảnh sát khu vực thở dài.

- Tôi có thể giúp được chăng? – chủ quán thịt thì thầm, chùi hai bàn tay to khỏe vào tạp dề, nói càng lúc càng nhỏ, cứ như sự có mặt của anh ta lúc

https://thuviensach.vn

này là một thứ vũ khí bí mật.

- Có một công dân đang hành hạ phụ nữ, chúng tôi sẽ làm rõ sự vụ ngay bây giờ, còn cậu, hay hơn cả là cậu hãy quay về cửa hàng, vụ hành hung này nếu cứ tiếp diễn thì xe cứu hỏa rú còi sẽ đến.

Cánh cửa cản tiếng nói, cho nên người chủ của căn hộ đang bị bao vây chỉ nghe được mấy từ "xe cứu hỏa sẽ tới". Nhìn các ô cửa sổ nhà mình chủ nhà lại tưởng lính cứu hỏa đang bắc thang đột nhập.

- Lạy Chúa tôi, hỡi các người, sao các người ngu ngốc làm vậy, trong này không có ai bị hành hung cả!

- Thế thì hãy để cho chị ta nói gì đó đi, nói ngay đi! – một bà trong đám phụ nữ thét to, số còn lại đồng thanh ủng hộ.

Viên cảnh sát khu vực điên tiết. Tình hình vượt khỏi tầm kiểm soát, tệ hơn, mấy bà hàng xóm lại đưa ra yêu cầu theo kiểu nghiệp dư, trong khi cảnh sát khu vực định tuyên bố một cách chuyên nghiệp, thể hiện sự oai phong của luật pháp.

- Im lặng nào, - một loạt giọng nói cất lên. Vì lúc này nghe thấy phía bên kia cánh cửa có tiếng xầm xì.

- Trong này chẳng có chuyện gì hết, - cô nàng bán báo, lúc này đã mặc quần áo vào người, đứng bên cạnh cửa, nói, tìm cách khống chế mức độ của tai họa, tuy nhiên trí tưởng tượng của nàng không khống chế nổi.

- Nói to lên! – viên cảnh sát khu vực quát.

- Chẳng có gì xấu cả đâu... nàng nói cực to, mặc dù nàng nhận ra viên cảnh sát khu vực, nàng nói vậy đâu có dễ dàng, vì nàng cảm nhận, dẫu sao đã có chuyện không hay.

- Maria! – chủ quán thịt lao vào cánh cửa. Mấy bà rú lên, như định lùi ra, nhưng họ đâu có lùi. Đám người nhấp nhô, chật ních. Viên cảnh sát khu vực hiểu rằng, tình hình đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh ta. Chẳng còn luật lệ nào nữa cả, tất cả là một mớ hỗn độn.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa bất thình lình mở ra, đến nỗi chính nó cũng ngạc nhiên với mình. Đám đông mất thăng bằng, dường như đang do dự, có nên ập vào trong nhà, nhưng họ đã không làm như vậy. Lặng im. Nàng đứng trong cái lặng im đó, tay xách mấy túi hàng. Nàng bước nhẹ tênh, cứ như những chiếc túi này chẳng nặng là bao. Đám đông lùi ra hai bên trước sức mạnh của sự hiên ngang này. Đôi khi tử tù đi ra pháp trường hiên ngang như vậy, Chúa Giêsu cũng đi như vậy khi người ta tháo cây thánh giá ra khỏi lưng Ngài.

Chàng lảo đảo nơi ngưỡng cửa, nhìn theo nàng, nom tựa hồ miếng mồi của đám đông, tuy nhiên nàng bước hiên ngang, thậm chí đắc thắng. Trong đám đông chắc phải có mặt chồng nàng, thế nhưng chẳng biết có phép mầu nào mà anh ta nhạt nhòa, chẳng thấy đâu cả.

- Cám ơn, tạm biệt, - chàng nói với mọi người, nhưng lại như chẳng nói với ai cả. Chàng đóng và chốt cửa lại, đi về phía nhà vệ sinh một cách vô thức. Rửa tay như Pilat và soi gương, bộ ria của chàng nom giống hệt con nhím hoảng hồn. Trong nhà bếp, chàng mở lọ mật ong, múc đầy một thìa mật óng vàng. Tuy nhiên mật ong có vị đắng. Chàng đi vào phòng, bật ti vi, theo thói quen chàng lần lượt chuyển kênh. Lúc đó chàng cảm nhận, có sợi lông mu dính trong lưỡi, sau giây lát chàng đã có nó trên ngón tay mình. Chàng định vứt sợi lông vào bệ xí, nhưng chàng do dự, rốt cuộc chàng đặt nó lên ngăn tủ gỗ. Chiếc lông vàng, co ro như đứa trẻ đang ngủ phủ mật ong.

---

[1] Zlôy: Đơn vị tiền tệ Ba Lan - ND.

https://thuviensach.vn

Tên sát nhân và đứa bé

MÔI CHỈ LÀ CÁI CỚ , khi tôi hưng phấn, tôi không quan tâm đến môi; tuy nhiên, tôi nhớ, đối với nhiều người đàn bà, các đầu dây thần kinh của con tim nằm ở đôi môi. Nàng hôn tôi rất sành điệu. Còn tôi bú vú nàng – tôi chẳng biết, có thể như thế không, nhưng tôi dám chắc, một vú có vị cam, còn vú thứ hai, mặc dù chẳng nhỏ hơn, có vị quýt chín? Sau chót tôi đặt nàng lên bụng và như một con mèo đực hăng máu tôi cắn vào gáy nàng, kiếm tìm ranh giới của đớn đau. Và tôi đã tìm được. Tôi đưa lưỡi chạy dọc sống lưng, xuống tận mông nàng. Đôi mông dường như sắp nổ tung.

Tôi xoa nhè nhẹ mông nàng, tiếp nữa banh ra như banh một đóa hoa, để bóc trần cái lỗ tinh tế nhất và mắc cỡ nhất trong số những cái lỗ. Sau đó tôi quay trở lại những chỗ xưa nay người ta vẫn quen làm nghĩa vụ đối với - bản năng... khoái cảm... buồn chán... Và tôi đã làm tròn bổn phận không chê vào đâu được.

Nàng tránh xa người tôi, đàn bà vẫn làm vậy khi làm tình mà không yêu. Tôi thừa biết phản xạ này, nhưng tôi bực mình – tôi là một con đực cần sự âu yếm trước cũng như sau đó.

Nàng mặc quần áo rất nhanh, không chút ngượng ngùng. Chúng tôi cởi quần áo khi hưng phấn tình dục, lúc đó động tác rất vụng về. Khi mặc quần áo vào thì hoàn toàn khác. Động tác kéo quần lót, không kể tất dài, chẳng mấy quyến rũ. Nhưng nàng xỏ tất nom rất dễ thương. Nàng trang điểm lại chút xíu rồi ngồi xuống với cái gì đó trên môi, nếu bảo đó là một nụ cười thì chẳng phải nàng cười với tôi. Trong nàng có cái gì đó thật lạ lùng. Thường thường, bí mật biến mất lúc ở trên giường, chậm nhất là khi rời khỏi giường, bây giờ thì khác. Càng lúc tôi càng thấy rung cảm trước những gì tôi không hiểu về nàng. Tên nàng là gì, nàng bao nhiêu tuổi? Có thể chưa đến ba mươi, có khi nhiều hơn thế – cơ thể nàng, dẫu vừa mới trần truồng, vẫn là một câu đố đối với tôi.

https://thuviensach.vn

Cách đây mười lăm phút chúng tôi bị mắc kẹt ngoài hành lang chật chội của toa tàu, chúng tôi áp bụng vào nhau. Tình huống này đã được giải quyết trong khoang tàu của tôi. Cho nên không có thời gian để trò chuyện. Nàng châm thuốc hút.

- Xin lỗi, em đã không hỏi, có hút thuốc được không? – nàng nói, phì khói sang bên cạnh, về phía cửa sổ hé mở, như chuyện đã rồi và không thể đừng.

- Tôi không hút thuốc, nhưng chẳng sao, tốt thôi, - tôi nói, cho dù tôi cực ghét khi có người hút thuốc bên tôi.

Con tàu làm mông tôi đung đưa mạnh hơn, như muốn nhắc nhở tôi rằng, tôi đang trên đường đi Paris, ở trong toa ngủ hạng nhất, rằng nhẽ ra tôi phải đang ngồi đây với vợ, thế nhưng bất thình lình vợ tôi bị ốm. Thay vì vợ, một người đàn bà từ toa bên cạnh đã vào đây với tôi, ngay cả tên người này tôi cũng không biết, mặc dù lúc nãy chúng tôi đã trao cho nhau cái người ta đáng ngại nhất, kích động nhất.

Tôi không thích đi tàu. Lúc nào tôi cũng bị ám ảnh, tàu hỏa bẩn thỉu, dù đã qua mấy hôm sau chuyến tàu. Như thể con tàu bị trói chặt vào đường ray đã thu gom mọi thứ bẩn thỉu của thế giới bên ngoài, mặc dù sau khi nghĩ như vậy tôi cảm thấy mình sạch sẽ. Có lẽ loài thú dữ cảm thấy thế khi cắm răng nanh của mình vào mạch máu ở cổ nạn nhân.

- Người đàn ông đi cùng chị... - tôi hỏi, chỉ để lấy lệ.

Nàng cười, ngắt lời tôi.

- Người đàn ông ấy ngủ ở giường dưới, còn em ở giường trên, chẳng phải chỉ vì anh ấy nặng kí hơn. Mà anh hãy gọi em là em đi, vì chẳng hay ho gì khi đã nhìn mông của người ta rồi mà sau đó vẫn gọi người ta là chị...

Tôi chẳng phải là kẻ nhát gan, nhưng tôi xấu hổ. Nàng nói điều đó thản nhiên đến nỗi, cái thô lỗ nhanh chóng tan biến. Điện thoại của tôi nổi chuông.

https://thuviensach.vn

- Cho em gửi lời chào chị vợ, - nàng nói.

Số điện thoại bàn nhà tôi lóe sáng. Tôi hoảng sợ tắt máy, và cảm nhận, tôi đang tắt điếu thuốc cháy dở trên tay vợ.

Nàng vứt mẩu thuốc lá qua cửa sổ, soi gương, sửa lại môi son; nàng bước ra ngoài, khép cửa khoang tàu, như thể nàng dùng dao rựa chặt đứt tuốt tuột những gì đã gắn bó chúng tôi. Cũng chẳng nhiều nhặn gì, thổi phù cái là xong. Tôi mở rộng thêm cửa sổ, hi vọng, tiện thể nỗi ưu phiền sẽ bay ra ngoài. Tôi mở lại điện thoại, để gọi cho vợ, mất sóng.

Tình yêu là gì sau năm tháng, sau những vết thương lòng mà chúng ta đã gây nên cho nhau, nó bị căng ra trên bốn bức tường nhà chúng ta như tấm da gấu... tuy nhiên cũng có tình yêu khác, tình yêu này được cất giữ trong ngăn tủ, ẩn náu trong các vết nứt của nền nhà. Cách đây mấy năm khi vợ định bỏ tôi ra đi, các cảm xúc bắt đầu chui ra khỏi nơi ẩn náu, chúng tiều tụy, trụi lông. Một con mọt bay ra từ chiếc áo gilê treo trên mắc áo của nàng. Tôi nhuốm vàng nó trong hai bàn tay, như thể tôi là Chúa Trời, chụp ảnh bằng đèn flash khoảnh khắc đang trôi qua. Và chúng tôi lại vai kề vai. Tuy nhiên, sau vài tháng tôi đã can dự vào mấy cuộc tình. Tựa hồ tôi muốn lấp đầy một vết nứt nào đó, tựa hồ tôi không biết vết nứt này là không đáy.

Hình như có người gõ cửa. Tôi mở. Gã đứng trước cửa... trong chiếc áo vét lịch sự, vạt áo nom tựa cánh chim kên kên. Gã to cao hơn tôi nghĩ. Với những người dáng vóc như thế này thì cần phải có toa riêng cho họ mới phải. Tôi thấy sợ, như con đực bắt gặp một con đực khác cùng loài to lớn gấp đôi, khi bên cạnh nó đang có một con cái còm nhom. Gã nói giọng ồm ồm, niềm nở, trong giọng nói này có gì đó dịu dàng, dịu dàng đến ngỡ ngàng. Gã đặt nhẹ ngón tay lên miệng đoạn thì thầm – anh mà cho tôi vào, tôi sẽ nói một chuyện... - gã nhìn chung quanh như sợ có kẻ nghe trộm. Gã lách người, bước vào phòng, tôi phải leo lên giường, để dọn chỗ cho gã.

- Anh không bực mình đấy chứ, - gã hỏi, ngồi ghếch mông lên thành chậu rửa khiến chậu phát ra tiếng kêu cảnh báo.

https://thuviensach.vn

Tôi cố mường tượng, gã đè lên người cô nàng, thoạt tiên nằm ngửa, sau đó nằm sấp, như thế nào, nhưng tôi không mường tượng nổi. Chẳng những trí tưởng tượng của tôi không chứa nổi thân hình gã, khoang tàu chật hẹp trở nên bé nhỏ không chịu nổi. Gã béo phị, đến nỗi tôi có cảm giác, mỡ của gã chẳng khác gì mỡ voi. Gương mặt gã nom dịu dàng, thậm chí đẹp. Gã thò tay vào túi. Tôi tưởng gã rút súng lục, mặc dù gã thừa sức nghiền nát tôi bằng tay không. Gã lôi ra, từ túi áo vét, hai cái li và một chai rượu cô nhắc dẹt. Gã rót rượu chuẩn xác chẳng khác gì bồi bàn tại khách sạn "Wars", cẩn thận khi con tàu chòng chành, gã đưa li rượu cho tôi, trong bàn tay to chẳng khác gì một cái khay.

- Chúc sức khỏe ông bạn láng giềng, - gã nâng li rượu.

Ngu và nhũn nhặn như thể đang bị hỏi cung, tôi đã tiết lộ tên của mình. Chúng tôi cạn li. Hai mắt lim dim gã nói:

- Cô ta đã hun khói anh, tôi không thể làm cho cô ấy cai thuốc, tôi đang ốm vì khói thuốc lá đây.

Gã biết tỏng tòng tong là cô nàng vừa ở đây rồi! Theo phản xạ tự vệ, tôi vội phịa ra lời thanh minh, nhưng lời thanh minh này không phải là những lời nói dối lịch sự. Trước khi tôi nói hết ấp úng, gã cắt đứt nỗi khổ của tôi, trịnh trọng rót thêm rượu cô nhắc cho tôi.

- Anh khỏi lo... cô ta bị rối loạn tình dục, dạ con của cô ta... ngọn lửa olimpic, ngọn lửa vĩnh cửu, không thể dập tắt ngọn lửa này, càng thường xuyên đổ dầu vào, ngọn lửa càng rực cháy... anh hiểu không nào...?

Tôi không dám chắc, liệu tôi có hiểu. Tôi không muốn làm thử việc này. Để bình tâm tôi uống cạn li cô nhắc như uống viên thuốc an thần. Chẳng biết sợi chỉ tình thân đã buộc vào chúng tôi từ lúc nào, sợi chỉ mà con nhện đã chăng trong nỗi sợ và thất vọng của nạn nhân của mình. Gã hỏi tôi mấy câu, khá riêng tư khi vừa mới quen nhau, còn tôi trả lời có lẽ khá chân thành. Bất thình lình gã khóc òa lên. Gã rút chiếc khăn mùi xoa ra khỏi túi,

https://thuviensach.vn

mấy vật nhỏ bắn ra tung tóe, tạo thành một chuỗi âm thanh; tôi nhún nhường nâng chúng lên.

Cái mềm yếu của nước mắt làm tôi mủi lòng, những giọt nước mắt lăn trên đôi má rậm lông. Tôi chỉ muốn chạy khỏi khoang tàu. Nhưng không thể. Tôi uống tiếp li cô nhắc của mình, còn gã vẫn khóc, rồi gã với tay cầm chai rượu, nhẹ nhàng đưa cho tôi, như đưa cho đứa trẻ sơ sinh. Tôi uống, cổ chai ướt và nóng ấm gắn bó hai chúng tôi, như bầu sữa chung từ vú mẹ.

- Tôi yêu cô ta đến thế là cùng, anh không thể tưởng tượng có bao nhiêu tình yêu trong tôi đâu, tôi yêu bàn tay cô ta, các ngón chân... nốt ruồi trên đùi... anh có nhìn thấy không? – tôi chối ngay lập tức – thế thì thiệt cho anh, ngay cả ngọn lửa trong cô ta... tôi cũng yêu. Còn cô ta trốn tránh tôi, khi cô ta trốn tránh tôi... anh biết không...

Con tàu chòng chành mạnh hơn, tôi cảm nhận đầu tôi chao đảo khủng khiếp. Gã nghĩ là tôi đã đồng ý với gã, cho nên gã cũng gật đầu. Rượu cô nhắc làm tôi có phần vô cảm... thế nhưng cái dị thường của cảnh tượng này kinh khủng đến nỗi khiến tôi lo ngại, liệu tôi có bị nó nuốt chửng. Một con voi với con mắt nhỏ xíu dưới mí mắt, một con cá sấu đang lau nước mắt bằng chiếc mùi xoa mềm mại. Cái vụng về không chịu nổi này hình như đã thích nghi trong khoang tàu. Cho nên tôi mừng khi chuông điện thoại reo. Đó là vợ tôi. Đang khóc. Cô ta bị đau thận, đau không thể chịu nổi. Tôi cảm thấy nhẹ hẳn người, vì vợ tôi đang hiện diện, vợ tôi muốn sẻ bớt cơn đau thận với tôi.

- Vợ tôi... - tôi nói, cố ghìm tiếng nấc - sinh [1]...

Gã chúc mừng tôi với vẻ nghi ngờ. Tôi giải thích đó chỉ là sỏi. Gã không lấy làm ngạc nhiên...

- Như thế cũng tốt, vợ tôi có thận khỏe, thế mà chẳng sinh gì với tôi... tôi là kẻ bất lực.

Tôi định bày tỏ sự cảm thông, nhưng tôi vẫn có cảm giác, tôi đang đối mặt với con mãnh thú đã được thuần hóa. Chỉ cần một cử chỉ thiếu thận

https://thuviensach.vn

trọng là hắn nuốt tươi tôi.

- Tôi cũng thường xuyên, thi thoảng, ai cũng gặp - tôi nói theo kiểu dàn hòa.

Đó chính là cử chỉ không thận trọng. Người gã quá to, không lọt nổi giữa hai giường. Tôi quyết định dùng chân tự vệ... nhưng sau chốc lát tôi biết ngay, gã không săn lùng tôi. Gã giật tấm vải trải giường, như con thú dữ ngoạm một miếng thịt bên sườn con nai sa mạc. Tôi tưởng gã định dùng vải để thắt cổ tôi, cho nó sạch, nhưng gã chỉ cuộn tấm vải trải giường, thứ làm cả khoang tàu trắng toát. Gã xé vải kêu soàn soạt như xé giấy cuốn thuốc lá, lấy một mảnh... tôi liếc nhìn, đúng là ở đó chất bài tiết của chúng tôi đã vẽ nên một lục địa chưa hề có trên bản đồ thế giới.

Đã xảy ra một tình huống có thể gọi là phi thường, tuy nhiên tôi không kinh ngạc trước cái dị thường của nó.

Tôi nhìn thấy, gã lách người qua cửa, cùng với chỗ rượu trắng còn lại của mình - để chia tay nhau, gã ném cho tôi cái chai gần như trống rỗng. Tôi nói - cảm ơn - nghe mà thấy ngu. Tôi chốt cửa, uống nốt chỗ rượu còn lại trong chai.

Còn lại mình tôi trong khoang tàu ngập ngụa mùi mồ hôi, mùi nước hoa đàn ông adidas và mùi rượu cô nhắc. Bây giờ tôi mới nhận ra, tôi không nhớ mùi nàng. Tôi, kẻ chẳng phải một lần đã thán phục đàn bà, mỗi khi cúi xuống bàn tay, cổ hoặc đôi má của họ tôi biết ngay, cực kì chuẩn xác, tên loại nước hoa họ dùng. Nàng đã không tỏa mùi nước hoa. Vậy có đúng là nàng đã ở đây hay không nhỉ?

Tôi nhìn tấm vải trải giường đã bị xé rách. Nó tơi tả như tâm hồn tôi. Tiếng cãi nhau từ khoang tàu bên cạnh vọng vào tai tôi. Tôi áp tai vào tường ngăn, nhưng chỉ nghe thấy tiếng kêu xình xịch của con tàu. Lẫn trong tiếng kêu xình xịch, y như nhịp đập của con tim, có pha trộn dư âm loạn nhịp. Có người gõ cửa khoang tàu của tôi... tiếng gõ cửa nghe bướng bỉnh nhưng không hùng hổ. Tôi quyết định là không có tôi. Tiếng gõ cửa yếu

https://thuviensach.vn

dần, sau chót im bặt. Thay vào đó có chuyện gì đó đã xảy ra ngoài hành lang toa tàu. Tôi đeo bịt tai chống ồn và đi ngủ. Tôi cũng chẳng thèm để tâm, tại sao con tàu bất thình lình dừng lại ở một ga xép, tồi tàn, rồi lại đi tiếp.

Mặt trời đánh thức tôi dậy. Vùng ngoại ô Paris chìm trong màu xanh của cây cối. Ở đây hình như cây cối có lai lịch phi thường của mình. Tôi gọi điện cho vợ – vợ tôi tiểu tiện ra một hòn sỏi, dài ba mi li mét.

Được tăng lực bởi tin vui từ nhà, mấy lần tôi làm động tác gồng mình và mười lần chống tay. Trên sàn tàu có gì đó kêu sột soạt... do chuyển động của con tàu, một cái lọ màu trắng, với dấu hiệu trái tim đỏ lựng trên nhãn sản phẩm, lăn long lóc trên sàn tàu. Chắc đây là lọ thuốc rơi ra từ túi áo vị khách của tôi hôm qua, khi gã rút mùi xoa ra khỏi túi. Tôi nhét cái lọ vào túi để bước ra ngoài hành lang với những cảm xúc lẫn lộn – phải trả cái lọ này cho gã, nhưng tôi không hăng hái với việc gặp gã. Cánh cửa khoang tàu bên cạnh đóng kín. Trên sàn tàu trăng trắng một chiếc phong bì hé mở. Tôi cầm lên tay. Bên trong phong bì là mảnh vải trải giường được gập lại. Tôi hoảng sợ nhét mảnh vải trở lại phong bì và ra bộ vô tình tôi thả chiếc phong bì xuống sàn tàu. Sau đó tôi trốn tiệt trong khoang của mình.

Cánh cửa khoang tàu bên cạnh vẫn đóng im ỉm tiếp hai giờ đồng hồ nữa, khi con tàu hoàn tất cuộc hành trình đến Gare du Nord. Thậm chí tôi đã thở phào nhẹ nhõm khi trong số những hành khách xuống tàu không có đôi vợ chồng nọ, đôi vợ chồng đã khiến tôi có nhiều lo ngại khi vừa mới quen nhau. Tôi đứng trên sân ga, bên cạnh cửa sổ khoang tàu của họ – cửa sổ kéo rèm che. Người thợ khuân vác đã xách va li của tôi định chất lên xe, tôi giữ anh ta lại, bực mình, một cách vô cớ. Kiểu mời chào như thế này làm tôi chóng già.

Nhân viên kiểm tra vé tàu tiến lại, tay cầm chiếc phong bì.

- Cái này của anh phải không? Tôi nhặt được trên sàn, cạnh khoang tàu.

https://thuviensach.vn

Tôi nhét chiếc phong bì vào túi. Oằn người vác chiếc va li nặng, miệng chửi thề vì đã không tận dụng lời mời chào của thợ khuân vác, tôi lết về phía bến xe taxi. Tôi định quẳng chiếc phong bì vào sọt rác... nhưng tôi là người sưu tầm những vật lạ, cho nên tôi không thể vứt bỏ chiếc phong bì này.

Tại phòng khách sạn, tôi mở cửa chớp để ngắm các mái nhà ở Paris. Tôi ngửi thấy mùi khách sạn – nếu có tình yêu kiểu Pháp, thì cũng có mùi kiểu Pháp lẩn khuất trong các khách sạn rẻ tiền của thành phố này chứ sao.

Tôi mở va li, lôi ra mẩu vải trải giường nọ. Trên bờ "lục địa" của chúng tôi, ở chỗ có thể gọi là "mũi đất của hy vọng bạo tàn", nổi bật địa chỉ viết bằng son bôi môi... Rue St. Dominique 57. Có thể hư cấu vài cuốn tiểu thuyết hình sự từ những giả thuyết của tôi. Có điều không một cuốn tiểu thuyết nào có kết cục có hậu. Liệu cuộc sống có không để xảy ra những kết cục không có hậu hay không nhỉ?

Có lẽ ngay lập tức tôi biết rằng, trí tò mò sẽ mạnh hơn mối lo ngại, lúc nào cũng như vậy trong cuộc đời nhiều rối rắm của tôi. Bản thân trí tò mò không phải là một thứ vũ khí. Cho nên tôi cảm thấy thiếu tự tin khi sau cuộc hội thảo, được trang bị duy nhất một tấm bản đồ, tôi lao vào cuộc tìm kiếm phố Rue St. Dominique. Đầu tôi ắp đầy tiếng ồn của những cuộc trò chuyện, được tích vào trong những giờ giải lao của cuộc họp – các cuộc hội thảo chỉ là cái cớ tốn kém mà thôi, các giờ giải lao và việc vắng mặt trong các buổi thuyết trình mới là thực chất của chúng.

Về cơ bản tôi đã nhầm, tôi tìm ra ngôi nhà này chẳng khó khăn gì. Cầu thang ngoằn nghèo và tăm tối như ý nghĩ của tôi. Tôi bước lên tầng một, sau đó bất thình lình tôi đứng sững lại, tựa hồ chính bóng tôi níu chân tôi lại. Tôi chỉ là một con bướm đêm, một con bướm đêm to gan, muốn xán lại sát gần ngọn lửa. Chạy dọc theo các bậc cầu thang trong hốt hoảng, cái hốt hoảng đuổi theo tôi bằng dư âm của các bước chân của tôi, bằng hai con mắt tưởng tượng, tôi đã nhìn thấy ngọn lửa này.

https://thuviensach.vn

Gần ba năm đã trôi qua, trước khi tôi lại đến Paris. Tôi đi cùng với vợ. Chuyện vợ chồng của tôi có thể miêu tả bằng những tuần lễ tốt lành và những tuần lễ rủi ro. Đây phải là tuần lễ tốt lành của chúng tôi. Chúng tôi đã quyết định thực hiện một chuyến bay hồi xuân sang Paris... chơi vài ngày.

Tôi đã chọn chính khách sạn này. Chào đón tôi là cái mùi của khách sạn, không hề thay đổi chút nào. Và như thời trẻ trung, đóng cửa phòng lại, tôi ôm vợ vào lòng. Chúng tôi ái ân với nhau trong vội vã, một chiếc đế giày nữ, cao gót, đung đưa trên đầu tôi. Cuộc phiêu lưu trên con tàu ngày trước đã bé lại, chẳng to hơn hạt cát; nhưng tôi cảm nhận và tôi sợ, liệu chúng tôi có rơi vào chốn dâm ô.

Tại một nhà hàng gần khách sạn chúng tôi gọi món sò, sau đó tàu điện ngầm chở chúng tôi đi theo hướng vô định. Trời đổ nắng xuống phố phường. Bất thình lình tôi cảm nhận, những ngôi nhà và các cửa hàng nơi đây nom y hệt những ngôi nhà và các cửa hàng ở con phố tôi quen biết...

Tôi nhận ra nàng ngay lập tức... nàng cuốc bộ cùng đứa con nhỏ. Không thể tránh mặt, chúng tôi chạm trán nhau. Nàng chẳng tỏ ra bị bất ngờ, cũng không một chút phân vân, rằng tôi chính là tôi...

- Đây là người quen của anh hồi trước... - tôi giải thích cho vợ.

- Anh chị hãy làm quen với cháu đi... nó hai tuổi... tên là Mikolai...

- Như tên chồng tôi! – vợ tôi, người lúc nào cũng như phát cuồng lên khi nhìn thấy trẻ con, thét lớn. Dạ dày tôi như co lại chỉ còn bằng nắm tay. Vợ tôi tiếp tục nựng đứa bé... - Thằng nhóc mới kháu khỉnh làm sao, nó giống hệt con Monika nhà ta hồi con bé còn nhỏ, anh nhìn...

Ngay lập tức tôi nhận ra nét giống nhau. Dáng lông mày của những người trong gia đình tôi di truyền từ đời này sang đời khác... hơi hếch lên một chút, như ngỡ ngàng.

https://thuviensach.vn

- Tất thảy mọi đứa trẻ xinh xắn đều giống nhau, - tôi, mặt tỉnh bơ, đáp lại.

- Nom cháu không giống chị, chắc nó giống chồng chị phải không? – vợ tôi hỏi.

- Chồng tôi qua đời cách đây ba năm rồi, trong toa tàu... - nàng nói như thể chưa hề xảy ra chuyện gì. Và nàng mỉm cười.

Một sự im lặng vụng về... tôi xin số điện thoại, mặc dù tôi không muốn gặp nàng, nói đúng hơn, mảnh vải trải giường ướt át nọ đã xóa đi cuộc gặp này. Tôi kéo vợ ra khỏi đứa bé... nó vẫy tay về phía chúng tôi, rồi chỉ ngón trỏ vào tôi, chừng như muốn nói: Chính hắn!

---

[1] Nguyên văn tiếng Ba Lan: “Moja zona... - rodzi...” (Vợ tôi... - sinh...). Ở đây nhân vật muốn nói là vợ anh ta “rodzi kamien”, trong tiếng Ba Lan cụm từ này có nghĩa là “đi tiểu ra sỏi thận”, nhưng từ rodzi còn có nghĩa là sinh, đẻ, cho nên vừa nghe từ rodzi nhân vật thứ hai trong truyện lại tưởng vợ người kia sinh con, nên anh ta mới chúc mừng. Tác giả đã chơi chữ trong trường hợp này - ND.

https://thuviensach.vn

Bức tranh thay đổi

BỨC TRANH CHOÁN GẦN HẾT BỨC TƯỜNG. Người vẽ bức tranh là một họa sĩ mà chồng nàng quen biết, còn nàng đã không kịp làm quen với người họa sĩ này. Bức tranh vẽ trên nền vải, được treo trong nhà trước ngày chồng nàng lên đường thực hiện chuyến thám hiểm Himalaya và anh đã không quay về nữa – nàng chờ chồng đã mấy năm nay, có lẽ nàng vẫn chờ tiếp chăng?

Trên tranh, một người đàn ông, trán hói, khỏa thân, tay cầm máy ảnh, chĩa ống kính đen về phía miệng đứa bé. Hình người được phản chiếu trong gương, cho nên bé gái độ vài tuổi với nụ cười khó hiểu trên môi đang nhìn người khỏa thân, đồng thời cũng nhìn về phía chúng ta với cái nhìn vô cùng khó hiểu. Đứa bé giống nàng một cách đáng sợ, khi nàng còn nhỏ. Liệu có khả năng Robert đã cho họa sĩ mượn ảnh nàng hồi bé để làm mẫu hay không?

Người họa sĩ này là một nghệ sĩ danh tiếng, thậm chí nàng đã nhìn thấy ông ta trên ti vi, nghe nói các nhà phê bình nghệ thuật đã liệt các tác phẩm hội họa của ông vào dòng hiện thực huyền bí. Bức tranh trụy lạc không những vì hình ảnh khỏa thân của người đàn ông tương phản với nét dịu dàng của đứa bé, mà còn vì có cái gì đó lẳng lơ trong nụ cười của bé gái, có lẽ máu dâm dục đàn ông chỉ đợi cái nháy mắt làm hiệu của cô bé là nổi loạn.

Bức tranh làm nàng buồn, bởi nó gợi lại cái chết của chồng nàng. Nụ cười của bé gái, và việc nó giống nàng khiến nàng ái ngại, hình ảnh người đàn ông khỏa thân chẳng ăn nhập chút nào với gương mặt dịu hiền, dễ thương của người này, một trí thức Ba Lan – giống người hình như đã bị tiệt chủng. Đầu hói, râu thưa, hai mắt suy tư trong mục kỉnh – nàng thích những người đàn ông như vậy.

https://thuviensach.vn

Từ ngày Robert bị mất tích, nàng không quan tâm đến đàn ông nữa. Nàng tống khứ họ ra khỏi đầu óc mình rồi. Người đàn ông duy nhất hàng ngày hiện diện trong nhà nàng là người đàn ông khỏa thân đứng trong bức tranh này.

Nàng làm việc tại một văn phòng, chẳng phải tại một cơ quan sang trọng gì, nàng nhét tham vọng công danh của mình vào ngăn kéo từ lâu rồi. Nàng sống bằng cuộc sống của chồng, bằng thành công của chồng, bằng những con số tám nghìn mét chiếm lĩnh núi cao của chồng. Chồng nàng thường đi xa. Ở nơi vừa xa xăm vừa cao ngút đó chồng nàng đã phản bội nàng, để bám theo những đỉnh núi mà nàng chỉ có thể nhìn thấy trong trí tưởng tượng; để theo đuổi những người đàn bà mà nàng chẳng thể hình dung. Nàng đinh ninh có chuyện bội tình đó, nhưng nàng chẳng cần biết cụ thể làm gì. Chồng nàng, người nhiều hơn nàng mươi tuổi, là người đàn ông đầu tiên và cũng là người đàn ông cuối cùng của đời nàng – là sự đê mê to lớn chẳng khác gì những ngọn núi cao với những cái lưỡi băng giá buốt. Chồng nàng là người biết lo toan, kiên định, là một người đàn ông tuyệt vời mỗi khi gặp tai ương, tuy vậy mối hiểm nguy của cuộc sống thường nhật luôn đe dọa anh. Có lẽ tại vì chồng nàng đã bỏ nhà chạy lên núi cao, và lúc anh quay về nàng cảm thấy chồng mình sao mà lạnh lùng, sao mà xa lạ làm vậy. Họ không có con, lỗi tại anh chồng chăng? Tuy nhiên, suốt đời mình nàng nương tựa vào chồng, còn chồng nàng thường hay đi xa để rồi rốt cuộc đi xa mãi mãi.

Ngày mai nàng tròn ba mươi nhăm tuổi; nàng đẹp, nhưng là cái đẹp khiêm nhường, cái đẹp không có điểm nhấn, không khoa trương. Nàng thích tranh tối tranh sáng, ánh sáng trong ngôi nhà ấm cúng của nàng là thứ ánh sáng dìu dịu, nàng chỉ sử dụng những ngọn đèn tường loại nhỏ, tỏa ánh sáng vàng rộm, hài hòa.

Chẳng bao giờ có thể tìm được thi thể chồng nàng chôn vùi dưới những tảng băng. Một khi không có thi hài thì chẳng thể có lễ an táng – nghĩa là không có những cục đất đập vào quan tài một cách dữ dằn và vô tích sự,

https://thuviensach.vn

cũng không có những vòng hoa mà khi khô héo thì chúng nói về cái chết còn nhiều hơn tất thảy mọi điếu văn trên trần đời. Biết đâu anh ấy vẫn còn sống đấy nhỉ? – thi thoảng nàng trộm nghĩ như vậy.

Bạn hữu của chồng nàng gọi điện, nhưng về sau họ thôi. Đối với họ, nàng tựa hồ sự day dứt lương tâm, họ tiếp tục đi hết cuộc thám hiểm này đến cuộc thám hiểm khác và trở về nhà sau mỗi chuyến đi như vậy.

Nàng cảm nhận, đối với nàng thế giới này là vô vị, chẳng đẹp đẽ gì. Con người ta thay đổi, tiền tài, ca cẩm không tiền, đó là đề tài chủ yếu của những cuộc chuyện trò; thậm chí người ta không còn đàm đạo về thời tiết nữa, mặc dù đã sang xuân, mà ở Ba Lan mùa xuân là mùa có thể biến đổi cỏ cây như người ta biến đổi từ theo các cách của ngữ pháp Ba Lan, một loại ngữ pháp vốn chẳng dễ chút nào.

Mùa hè, vào các chiều thứ Bảy nàng ngự trên ghế bành, uống cà phê. Điện thoại vẫn im re như mọi ngày. Nàng không còn chờ đợi sẽ có người gọi điện báo một tin quan trọng, nếu chuông reo thì chẳng qua đó chỉ là cú điện thoại gọi nhầm – đây có phải là cửa hàng bán buôn không? Nàng gắng trả lời nhã nhặn, điều chẳng dễ dàng gì.

Nàng uống cà phê bằng chiếc cốc có in hình con gấu, nom hơi giống loại cốc dành cho trẻ con, nhưng đó là chiếc cốc nàng thích. Nàng nhìn lên bức tranh – treo thế này liệu có quá cao không nhỉ? Nó đã bám rễ vào tường mất rồi, bây giờ mà đụng vào thì sợ lắm. Người họa sĩ này có vợ, có gia đình không nhỉ? Ông ta ở đâu? – chắc là ở Warszawa, tất thảy những người nổi tiếng đều ở Warszawa. Khi ân ái với vợ mình, ông ta có để mục kỉnh sang bên cạnh hay không nhỉ? – chắc là như vậy. Nàng nhẹ nhàng vén váy, đặt tay lên bụng, lồng các ngón tay xuống giữa hai bên đùi... nàng khô khốc, không còn hứng thú, mình trở thành con vật vô tính mất rồi, - nàng nghĩ. Cụm từ “người đàn bà góa”, cụm từ ác độc, như một con dơi quấn chặt vào tóc nàng. Lúc đó nàng nhìn thấy một người đàn bà có “giống cái” khô khốc như vỏ bào.

https://thuviensach.vn

Bức tranh nhìn nàng, ngạc nhiên trước những gì nàng vừa làm. Nàng đỏ mặt. Bất thình lình nàng nhìn thấy, trên tranh, ở chỗ đen thẫm dưới bụng người đàn ông... có chuyện gì đó xảy ra... Nàng nhắm nghiền hai mắt, còn khi nàng mở mắt ra thì nàng nhìn thấy cái con giống không to, nhưng rõ mồn một bây giờ không còn nguyên xi như cũ nữa?

Nàng đứng dậy, tim đập thình thịch, đi ra ngoài. Tuy nhiên một lúc sau nàng quay lại. Người đàn ông trong tranh đang cương lên. Nàng định gọi điện cho ai đó để thổ lộ mối lo ngại của mình, tuy nhiên, những người gần gũi với nàng lúc này lại hóa thành xa, vì nàng sợ bị nhạo báng.

Nàng ráng đọc sách, nhưng không tập trung nổi. Suốt một giờ đồng hồ liền nàng không nhìn vào bức tranh. Sau đó nàng ra ngoài đi dạo. Nàng thích mưa bụi ngày xuân, những hạt mưa xuân rơi nhẹ nhàng đến nỗi chúng làm cho cây cỏ, mặt đất và gạch lát vỉa hè dậy mùi. Nàng bước đi vô định, vì thế nàng có thể bình thản ngắm nghía các tủ trưng bày trong các cửa hàng. Mấy năm vừa rồi các con phố này thay đổi biết nhường nào!? Nàng chần chừ khi đi ngang qua rạp chiếu phim gần đó, nàng không dám đi xem phim một mình. Hễ rạp chiếu phim tắt đèn là nỗi cô đơn ngồi xuống bên nàng, để gối cái đầu lạnh giá lên vai nàng, đúng chỗ chồng nàng vẫn luôn luôn gối đầu vào mỗi khi phim dở. Nàng vào một cửa hàng, như thường lệ nàng tìm mua loại sữa chua hoa quả còn mới.

Về nhà nàng pha trà, mở sữa chua, ngồi ghế bành. Nàng liếm thìa, nhắm hai mắt lại để cảm nhận vị dừa chua chua ngọt ngọt đang mơn trớn miệng lưỡi nàng. Nàng nhìn lên bức tranh vải – con giống của người đàn ông đã đổi dạng. Nàng dám chắc như vậy. Vậy là mối lo ngại đã trôi qua – nàng mỉm cười – chuyện này buồn cười, rất buồn cười, - nàng nói với chính mình. Nàng đem chiếc ghế đẩu đặt bên dưới bức tranh, nàng đứng lên ghế, chìa tay về phía người đàn ông, nhưng nàng không dám đụng tay vào tranh, hốt hoảng rụt tay lại – nàng nghĩ – thật là buồn cười, còn ta, ta không thẹn thùng.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi trên ghế bành, tay ôm cốc trà đã nguội lạnh. Nàng uống từ tốn, ra chiều thích thú, rồi nàng ăn sữa chua. Nàng với tay cầm cuốn danh bạ điện thoại. Nàng biết họ người nghệ sĩ, thì ra đây là cái họ rất phổ biến, chứ không như nàng nghĩ – tên thì nàng không dám chắc? Nàng mở cuốn từ điển bách khoa phổ thông mới xuất bản ra xem. Họa sĩ này có trong ấy! Cho nên ông ta có tên và số điện thoại.

Nàng không có ý định gọi điện thoại. Nàng sợ những người nổi tiếng, thực ra những người không nổi tiếng thì nàng sợ cũng chẳng kém là bao. Nàng khả dĩ nói gì với ông họa sĩ nhỉ? Bức tranh của ông đang treo ở nhà em, không có chồng em ở nhà, anh ấy đã tử nạn, còn ông trên bức tranh này... nếu đó đúng là ông? Lên cơn..., em xin lỗi về hai từ cương lên. Cô bé đa tình này có phải là em hay không?

Nàng nhẩm đi nhẩm lại rất chuẩn xác đoạn thoại này trong đầu. Số điện thoại của người họa sĩ nàng đã ghi vào sổ tay, sắp tới đây ông ta sẽ thường xuyên hiện diện trong đầu nàng. Chẳng biết động cơ nào đã khiến nàng rốt cuộc gọi điện. Mặt trời đã náu mình sau những ngôi nhà, sau những rặng cây, và như thường ngày, chim chóc kêu ríu ran lúc chiều buông, cứ như chúng sợ mặt trời lặn đi vĩnh viễn. Những tiếng chim hót cuối cùng trong ngày luôn luôn chắp cánh cho nàng.

Khi nghe giọng đàn ông trong điện thoại nàng định đặt ống nghe xuống, song thái độ ứng xử lịch thiệp, tính cách vốn có của nàng từ thuở ấu thơ và ngày càng phát triển như một cây lưu niên cành lá ngày càng xum xuê đã níu tay nàng lại. Nàng lắng nghe từng lời.

- Alô, có ai ở đó không? – giọng đàn ông, có phần sốt ruột, hỏi.

- Có em đây, em xin lỗi.

Nàng tự giới thiệu mình, rồi say sưa kể về bức tranh treo trong nhà nàng. Nàng cảm nhận, họa sĩ xúc động trước từng lời nàng kể, ông còn đỡ lời nàng – đúng, tất nhiên, ông nhớ, làm sao lại không nhớ cơ chứ, ông vẽ bức tranh này rất lâu, song rất nhiệt tình, đây là một bức tranh khá bạo gan,

https://thuviensach.vn

đúng không nào? Họa sĩ vô cùng xúc động trước cái chết của Robert, ông đã không gọi điện, vì chẳng biết nói gì.

Giọng họa sĩ trẻ trung, chân tình, đượm buồn.

- Cái chết luôn luôn làm tôi mất tự tin, nhưng đó không phải là lời biện minh, giá mà tôi quen biết chị, nhưng chúng ta đã không kịp làm quen... còn bây giờ xin chị nhận lời chia buồn của tôi... Chuyện gì đã xảy ra, tôi nghe nói, rằng không biết... Tôi hi vọng, bức tranh sẽ không làm chị đau đầu, nó có phần không được nhã nhặn cho lắm, tôi biết có một số người phàn nàn tranh của tôi, thậm chí tranh của tôi còn bị tố cáo là làm mất ngủ... Tôi và Robert cùng học với nhau thời trung học phổ thông, chị không biết hay sao?

Nàng để cho mình được chìm đắm trong ngôn từ, rất may nàng chẳng phải nói gì, còn họa sĩ tài danh không hề bực mình, thậm chí ông còn lấy làm hài lòng về việc nàng đã gọi điện. Những lời nói tốt đẹp về Robert tựa hồ một cốc sữa nóng tưới vào con tim giá lạnh của nàng. Tuy nhiên, nàng đã không tiết lộ, cái gì là nguyên do thầm kín của cú điện thoại này, họa sĩ đã chủ động khêu gợi nàng bằng những câu hỏi:

- Bức tranh của tôi hiện giờ thế nào? Cô bé đó vẫn mỉm cười hay không, hay bây giờ đã thành một người đàn bà rồi?

- Cô bé không thay đổi gì... chỉ có người này... đó là ông phải không?

- Sao chị biết?

- Em không biết, đó là em nghĩ vậy thôi.

- Có lẽ đó là tôi, nhưng thế này... tôi, mà lại không là tôi, trong nghệ thuật thường vẫn vậy...

- Hình như có gì đó thay đổi trong bức tranh... em không dám chắc... nhưng làm gì lại có chuyện như vậy, đúng không nào?

Họa sĩ cười phá lên, vui vẻ, đúng là một chàng trai. Ông thích giọng nói của nàng, trong giọng nói đó có cái bất lực ấm nồng và nét duyên đôi khi

https://thuviensach.vn

hé lộ giữa các ngôn từ, song duyên nhất vẫn là những giây phút nàng lặng im vì khó nói.

- Các bức tranh thay đổi, khi chúng ta thay đổi và thế giới thay đổi, thế giới này thật vô liêm sỉ, đúng không? Chúng ta thì không, chúng ta chẳng hề bận tâm đến nó. Và còn thời gian nữa, thời gian làm thay đổi mọi thứ, đôi khi nó làm việc này một cách nham hiểm, lắp những chiếc khung mới vào những bức tranh cũ. Cho nên sau nhiều năm tháng tôi sợ gặp lại các tác phẩm của mình, tựa hồ gặp một người nào đó rất gần gũi, nhưng bỗng nhiên trở thành xa lạ... tuy vậy tôi sẵn lòng xem lại bức tranh này.

Cho nên có thể nói, họa sĩ đã tự mời mình đến nhà nàng. Nàng vừa ngại lại vừa thích cuộc gặp gỡ này. Nàng nghe nói, các họa sĩ thường bực mình khi tranh của họ bị treo sai – ngoài ra, nàng sẽ làm cho họa sĩ chán nàng, vì nàng có gì để nói đâu. Ông hẹn sẽ đến nhà nàng vào chiều ngày kia.

Nàng không nhắm mắt nổi, vì cứ nhớ hoài cuộc trò chuyện của hai người. Nàng cẩn trọng với sự bạo gan của mình; nàng nhớ chắc chắn rằng, khi họa sĩ nói về những năm tháng đã trôi qua thì những lời ông nói như bị mây mù che phủ. Và nàng đã ngủ thiếp đi trong những đám mây như vậy.

Tiếng hót của chim chóc, những chú chim lại nuôi hi vọng, làm nàng thức giấc. Nàng tràn đầy nghị lực, một ngày chủ nhật đẹp trời. Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi lăm của nàng. Khi nghĩ về tuổi tác của mình nàng cảm thấy có cục đắng trong họng, nhưng bây giờ cục đắng này đã hòa tan trong cái bận bịu của buổi sớm mai. Sau đêm hôm qua nàng cảm thấy mình đã lại sức, nhưng phải khi đứng dưới vòi hoa sen nàng mới nhận ra rằng, lần đầu tiên từ nhiều năm nay nàng cảm thấy khỏe khoắn trong người.

Phủ chiếc khăn tắm trên đầu, nàng đi vào chỗ bức tranh. Không có gì thay đổi từ hôm qua, nghĩa là cái thay đổi bất nhã đã bám chặt.

- Kẻ bất nhã, - nàng lẩm nhẩm và mỉm cười với ý nghĩ bảo rằng, nói vậy là nàng muốn nói tới người có tên trong từ điển bách khoa, nhưng hôm nay, không thể tin nổi, sẽ là khách của nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng còn phải dọn dẹp nhà cửa tinh tươm, nướng bánh. Họa sĩ hẹn đến thăm nàng vào lúc năm giờ chiều, cũng may đây không phải là giờ bắt buộc. Liệu nàng có kịp không nhỉ? Sau cái chết của chồng... cái chết! – lần đầu tiên nàng nghĩ về sự thiếu vắng này một cách nhất quán – thời gian của nàng trôi nhanh hơn so với mọi người... Càng lúc nàng càng cảm thấy nàng là con rùa vùi mình trong cát. Lúc nàng bước vào trong bếp, dao thớt và nồi niêu xoong chảo bảo rằng – nhà ngươi sẽ không kịp đâu. Ngày nghiêng nghiêng như chiếc đồng hồ cát và nàng nghe thấy từng phút đồng hồ đang róc rách trôi đi. Tuy nhiên, sau một giờ làm việc nàng đã biết; lần này thời gian trôi đi theo cách khác... chân tình. Đến trưa thì nàng đã làm xong món bánh ga tô pho mát. Nàng cũng đã kiếm được hai chai vang Italy, rất lâu năm.

Họa sĩ đến đúng giờ. Khi mở cửa đón ông nàng nhìn lên quá cao, chắc nàng sợ, mà cũng có thể tại vì họa sĩ thấp hơn nàng tưởng. Cái bắt tay của họa sĩ mới mềm mại làm sao, đúng như nàng đã tiên lượng. Họa sĩ mang bó hoa tu-líp, loài hoa nàng cực thích, đến tặng nàng. Sao ông ta lại biết được nhỉ? Ngay khi còn ở ngoài ngưỡng cửa họa sĩ đã ngửi thấy mùi thơm của bánh mới, ông hít lấy hít để mùi thơm này... Họa sĩ bật mí rằng, ông rất thích bánh ga tô pho mát, và đến thăm nhà ai ông cũng rất thích nhà bếp. Cho nên họ ngồi luôn trong bếp. Họa sĩ đề nghị nàng cho ông uống cà phê, trà thì nàng pha cho mình. Mặc dù bối rối, lần đầu tiên nàng chăm chú ngắm họa sĩ.

Họa sĩ trạc ngoài bốn mươi, tức thị nhiều hơn trong tranh chút xíu, tuy nhiên ông chính là ông – ông khỏa thân cầm máy ảnh. Trong tranh bộ râu của ông vẫn đen, trong nhà bếp của nàng lúc này nó có màu bạc trắng.

Họa sĩ là người hồn nhiên, nghĩ về mình, nhưng chẳng biết mình. Ông bảo rằng, trong hội họa cái khó nhất không phải là vẽ người và vật một cách trung thực, người ngoại đạo thì cho như vậy, mà là kĩ năng biểu đạt sáng và tối. Họa sĩ vừa nhắc tới Robert, song ngay lập tức ông linh cảm, nói ít về anh bạn có lẽ hay hơn. Họa sĩ ăn liền một mạch ba miếng bánh ga

https://thuviensach.vn

tô pho mát. Nàng cảm nhận, nàng đã thành công – lần đầu tiên từ nhiều năm nay.

Miệng họa sĩ ăn, đầu họa sĩ nghĩ... nom nàng thế mà đẹp, nhưng là cái đẹp không dễ dàng... và nàng dễ thương... Họa sĩ quyết định hành động, điều không đơn giản, ông nói:

- Còn bây giờ chúng ta đi xem bức tranh của tôi, nói thật là tôi đến chết vì sợ mất thôi – họa sĩ cười to, tuy vậy trong cái vui lại có cái lo.

Nàng muốn giữ họa sĩ lại, nói trước với ông là nàng sợ, - nàng nghĩ, chuyện xảy ra là tại nàng, tuy nhiên nàng nghi ngờ tột độ, hay là do nàng ảo tưởng chăng?

- Tôi treo trong phòng khách phải không? – họa sĩ hỏi, giọng giễu cợt, như muốn nhấn mạnh sự đa nghĩa của từ "treo". Nàng giải thích, - nhà em chỉ có một phòng ngủ và phòng khách nhỏ, cũng may không đến nỗi quá bé, ông vẽ toàn tranh to.

- Toàn tranh to, rất to, cho nên gây phiền toái cho nhiều người, nhất là những người có nhà nhỏ, - họa sĩ nói... nhận thấy nàng khó xử, họa sĩ nói tiếp luôn – xin lỗi, tôi không có ý như vậy.

Họa sĩ đứng đối diện với bức tranh, thoạt tiên ông cúi xuống nhìn... một cử chỉ khiêm nhường, nhưng đồng thời cũng thể hiện lòng quả cảm của người nghệ sĩ sau bao năm nay mới gặp lại tác phẩm nghệ thuật của mình. Đột nhiên họa sĩ lên cơ bắp, nom ông bây giờ chẳng khác gì đô vật đang gồng mình.

Nàng đứng ở ngưỡng cửa, lấy làm lạ khi thấy mình sốt ruột một cách vô vọng và ngu xuẩn. Họa sĩ cởi mục kỉnh, lau kính đoạn nhìn nàng. Nàng có cảm giác ông có đôi mắt ướt, phải chăng đó chỉ là lầm tưởng? Họa sĩ đeo mục kỉnh vào, đoạn bước lại gần bức tranh. Sau đó ông lùi ra xa, nhún mạnh hai vai, như muốn trút bỏ cái gì đó.

https://thuviensach.vn

- Xin chị thứ lỗi, tôi hỏi khí không phải, liệu có người nào đó... có người nào đó đã sửa, ý tôi muốn nói... vẽ thêm vào bức tranh cái gì đó...?

Nàng cảm thấy như bị họa sĩ đấm mạnh... nàng tựa người vào khuôn cửa.

- Vẽ thêm ư? Em xin thề, em không có vẽ!

- Lạ thật, nếu vậy thì tôi không hiểu gì hết, - họa sĩ nói.

Nàng ngồi vào ghế bành, thở mạnh.

- Em chẳng biết, liệu chúng ta có cùng nghĩ vậy, thế nhưng em cũng có để ý, em nhận ra điều này hôm qua, cách đây mấy ngày vẫn chưa có chuyện gì, có gì đó đã thay đổi trong bức tranh, cho nên em mới gọi điện... em đã tìm cách nói chuyện này với ông qua điện thoại còn gì.

- Liệu chúng ta có cùng nghĩ như vậy? – họa sĩ nhìn vào mắt nàng, tuy nhiên ngay lập tức ông nhìn ra chỗ khác.

Nàng cảm thấy như nàng đang trong giờ thi vấn đáp.

- Có lẽ ông đã thay đổi, xin lỗi, người đàn ông trong tranh đã thay đổi, em chẳng biết nên diễn đạt chuyện này như thế nào...

- Anh ta... tôi... nghĩa là anh ta đang cương cứng, - họa sĩ nói, cởi mục kỉnh để lau một lần nữa.

- Có lẽ như vậy, - nàng nói, thở phào nhẹ nhõm. Thì ra nàng đâu có nhầm!

Họa sĩ bước lại sát bức tranh, chăm chú dò xét, yêu cầu nàng đưa cho chiếc ghế đẩu, đoạn ông đứng lên ghế. Nàng đứng kề bên, vẻ mặt chăm chú. Mặc dù có nhiều cái lo, song nàng đã nhận ra tính bi hài của màn kịch này. Nàng mỉm cười, để canh chừng nàng chỉ mỉm cười trong bụng.

- Nom tôi có giống bác sĩ bệnh hoa liễu hay không nhỉ? – họa sĩ hỏi, tiếp tục xem xét chỗ bị nghi ngờ.

- Giống chút xíu thôi, - nàng nói, giấu nụ cười trong khum bàn tay.

https://thuviensach.vn

- Tôi chẳng hiểu gì cả, xem ra không có ai làm gì... còn chị đâu có đùa với tôi, liệu đây có phải là trò đùa hay không nhỉ?

Họa sĩ nhìn nàng chăm chú, không bực tức, mặt chỉ đượm buồn. Nỗi lo của nàng hòa trộn với nỗi mừng, nàng rất muốn khóc và cả muốn cười. Nàng vội vàng cam đoan với họa sĩ, không có kẻ nào bén mảng tới đây khi nàng vắng nhà, còn bản thân nàng thì mù tịt hội họa, có chăng chỉ là sự kính trọng đối với nghệ thuật mà thôi.

- Chị bảo rằng chuyện này mới xảy ra gần đây... song tôi dám tin rằng, lúc nào bức tranh cũng vẫn nguyên xi như vậy. Tôi nhớ, tôi đã vẽ bức tranh này như thế nào, chính chỗ này – họa sĩ nhấn mạnh "chỗ này" với giọng có phần bi quan – chính chỗ này đã gây khó dễ cho tôi, làm tôi rất khó xử, tôi muốn chỗ này phải là chỗ kín đáo, đây là một bức tranh khá bạo gan, tôi biết điều này. Còn bây giờ nó đã trở thành bức tranh rất thô tục... - họa sĩ nói như muốn oán trách ai đó, ông lặng im, rồi lại nói tiếp với vẻ mặt đầy ưu tư... - như thế này là quấy rối trẻ em mất rồi, chính chị công nhận...

Họa sĩ rời khỏi ghế, ông bước mạnh đến nỗi nền nhà kêu ken két. Ông nhìn về phía nàng, nhưng tránh nhìn trực diện vào mắt. Còn nàng, với gương mặt cởi mở và chân tình, bây giờ nàng mạnh dạn nhìn thẳng vào ông. Sao lại có chuyện không tin nàng, họa sĩ hoàn toàn không tin chính mình nữa. Nhưng mà không! Ông chắc như đinh đóng cột, ông nhớ, ông vẽ những gì hồi đó. Bỗng họa sĩ cười, như thể ông thôi không còn nghĩ như thế. Nàng nhanh chóng, sốt sắng đáp lại ông cũng như vậy. Bây giờ nàng cảm nhận, nàng không thể kiềm chế bản thân được nữa... và nàng bật cười. Họa sĩ do dự, đoạn cùng cười với nàng.

Họa sĩ đặt tay vào bụng đang càng lúc càng hằn rõ dưới áo sơ mi, ông cười khì khì, ngộ nghĩnh đến nỗi tiếng cười của ông khiến nàng không nhịn được cười; tuy nhiên tiếng cười cũng như lửa – khi bùng lên thì vụt tắt.

Lặng im, thoạt tiên có phần khó xử. Nàng đã không cho phép mình cười từ nhiều năm nay, đến nỗi nàng cảm thấy bị choáng, như thể nàng vừa mới ra khỏi căn phòng ngột ngạt, thiếu dưỡng khí; còn họa sĩ cảm thấy xấu hổ

https://thuviensach.vn

với tiếng cười khì khì của mình – ông biết, ông đang tuôn ra khỏi họng mình những âm thanh dị thường, ông từng tập cười sao cho tiếng cười đạt thẩm mỹ cao, nhưng không thành công. Sau giây lát lúng túng họa sĩ nói:

- Như vậy là chúng ta đã bông đùa với sự việc, tuy nhiên tôi cũng chẳng biết, sự việc có hệ trọng đến mức như vậy hay không, chúng ta đã gặp một hiện tượng mầu nhiệm, mặc dù bức tranh không liên quan gì đến Đức Mẹ... chị có theo đạo hay không?

- Em có, nhưng theo cách của em, rất ít khi em đi nhà thờ, cho nên ông không xúc phạm tâm linh của em đâu. Ngoài ra, em chẳng tin vào phép màu.

- Tôi cũng không, thế nhưng có lẽ bây giờ đã đến lúc tôi tin...

- Biết đâu trong lịch sử hội họa đã xảy ra hiện tượng tương tự như vậy rồi thì sao, em nghĩ... trong trường hợp các tác phẩm cực kì nổi tiếng...?

Họa sĩ nhìn nàng với vẻ nghi ngờ, tuy nhiên nàng nói rất nghiêm chỉnh, cho nên ngay cả khi những lời nàng nói có ngây thơ đi chăng nữa thì cũng là những lời khen xã giao, có nghệ sĩ nào lại không xứng đáng được ngợi khen?

Họa sĩ giảng giải cho nàng như đang trong giờ lên lớp – ông chưa hề nghe ai nói đã từng xảy ra hiện tượng tương tự như thế này, các bức tranh sống cuộc sống của mình. Trong quá khứ người ta đã từng đốt tranh, vẽ lại tranh, đục tranh. Nhưng chuyện một bức tranh tự thay hình đổi dạng thì ông chưa hề nghe nói bao giờ, chỉ có chuyện Đức Mẹ khóc, Chúa Giêsu chảy máu, nhưng đó là chuyện hiển linh của tôn giáo.

- Hay là một thời kì mới của hội họa đã bắt đầu? – ông nói, giọng giễu cợt. – Bức họa của tôi đã mở ra thời kì hội họa ương bướng và ác độc. Các cơ quan sinh dục trong các bức tranh của Rubens sống lại, làm cho những đôi mông to của đàn bà trong tranh của ông đung đưa, lúc lắc, dương vật của các vị thần rừng cương lên... đây quả là vấn đề quái đản đối với các nhà

https://thuviensach.vn

sử học trong lĩnh vực hội họa, là sự kích dục trong các viện bảo tàng mà rồi ra sẽ phải cấm trẻ em. Thật là bi đát đối với các họa sĩ đang sống sờ sờ!

Họa sĩ lặng im để rồi nói tiếp với giọng càng to hơn:

- Biến cố trong bức tranh của tôi đúng là một sự suy đồi đối với giá trị nghệ thuật của bức tranh! Hầu như là tội ác rồi còn gì! Và tất nhiên... nhẽ ra một chuyện gì đó đại loại như vậy đã phải xảy ra đối với tôi, tôi đã có được cái may mắn chết tiệt này.

Trong cuộc sống họa sĩ thường hay lường trước những kết cục tồi tệ và đáng buồn. Mới ngày hôm kia đây thôi, trong xưởng vẽ của ông đường ống nước bỗng dưng sôi sùng sục, như thể có con kềnh thú đang súc miệng. Ông nhớ, có lần sau tiếng sùng sục như vậy một ống nước đã bị vỡ, nước chảy lai láng tràn sang mấy nhà hàng xóm, còn những bức tranh ông để trong xưởng họa bị đe dọa. Khi họa sĩ hốt hoảng gọi điện cho ban quản lí nhà và hỏi, ông phải làm gì bây giờ, thì giọng một cô gái trẻ bên kia đầu dây yêu cầu, ông hãy đi mà uống thuốc an thần. Điều cực tệ là ông đã làm theo lời khuyên của cô gái, cái đã xúc phạm ông. Bây giờ bức tranh này đang khiến ông liên tưởng tới những ống nước kia... ông không nghĩ là toàn bộ câu chuyện dị thường này sẽ có thể có kết cục may mắn.

Họa sĩ đề nghị nàng hãy giữ kín chuyện bức tranh; chuyện này mà lan ra khắp thành phố Warszawa thì đó sẽ là đề tài cho thiên hạ tha hồ nhạo báng. Ông có phần ngây thơ khi lo lắng như vậy. Nàng nhận ra trong họa sĩ một chàng trai đang lo ngại và nàng hoàn toàn không sợ ông nữa.

- Hay là ông uống chút rượu vang có được không? – nàng đề nghị.

Họa sĩ thích vang đỏ, ông ngạc nhiên về tuổi của chai rượu khi nàng đưa cho ông xem. Robert mang chai rượu này về nhà sau chuyến đi rặng Alp ở Italy, nơi anh huấn luyện thanh niên leo núi. Tuy nhiên, nàng không nói ra chuyện này, mở chai rượu của chồng để lại, nàng cảm thấy có gì đó hai lòng, nhưng nàng cứ mở, không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Nàng quan sát, cẩn thận song chuẩn xác họa sĩ xoáy cái mở nút chai vào nút li-e. Ông có đôi bàn tay khum khum hình bát, nhưng là đôi bàn tay khéo léo. Trước khi rót rượu vang họa sĩ định giết con sâu đang bò nghênh ngang trên mặt bàn, như thể nó đã xác định mục tiêu từ trước.

- Xin ông đừng làm như vậy, - nàng yêu cầu, - em không giết bất cứ thứ gì còn sống, em vốn yếu đuối như vậy đó.

- Tất nhiên, yếu đuối... nhưng mà đẹp, - họa sĩ nói, nâng con sâu trong lòng bàn tay đi ra phía cửa sổ, mặc dù ông rất ghét sâu bọ.

Họa sĩ uống rượu vang nom khá vồ vập, cứ như ông là người thường hay lui tới đất Pháp hoặc đất Italy. Ông khen rượu ngon. Sau vài li rượu họa sĩ cảm thấy dễ chịu. Bây giờ ông liếc nhìn bức tranh của mình, bức tranh mà lúc nãy ông vẫn còn tưởng là nỗi bất hạnh, là sự nhạo báng cay độc, còn bây giờ ông thấy đây là bức tranh chọc cười.

Nàng vốn không thích rượu, uống rượu vào là nàng đau đầu, nàng biết là nàng phải thận trọng. Họa sĩ hỏi nàng về công việc. Nàng cảm thấy khó nói, công việc của nàng buồn tẻ lắm. Nàng thổ lộ, trong phòng làm việc của mình, do buồn, do chán, nàng thường thu thập tiếng cười của thiên hạ.

- Thu thập bằng cách nào vậy?

- Em nhớ nhập tâm tất thảy mọi tiếng cười, được cái trí nhớ của em rất tốt, thiên hạ ít khi cười, cho nên việc em nhớ nhập tâm chẳng khó khăn gì.

- Thế chị còn thu thập những thứ gì nữa?

- Mùi vị của các loại sữa chua, - nàng nói lí nhí trong họng.

Họa sĩ gật đầu, như thể ông thông cảm với nàng, ông từng sưu tầm mùi vị của đàn bà, nhưng chuyện đã lâu lắm rồi. Lại cảm thấy phân vân, nàng hỏi họa sĩ về cô bé. Không, chẳng bao giờ ông có ảnh cô bé này, ông vẽ đứa bé ông đã nhìn thấy trong giấc chiêm bao đêm nọ, sau đó ông vẫn còn chiêm bao như vậy liên tiếp mấy lần liền. Cô bé này giống đứa con gái của chị hàng xóm, nhưng chỉ là giống thôi.

https://thuviensach.vn

- Bây giờ con bé đã lớn, xấu đi, - họa sĩ thở dài ngán ngẩm - bé gái trong tranh là con gái của chị láng giềng, nàng phải hiểu ngầm như vậy.

Nàng đi vào phòng làm việc của mình để cho họa sĩ xem bức ảnh thời thơ ấu của nàng. Ông ngắm ảnh rất lâu, chăm chú.

Tất cả các bé gái xinh đều na ná giống nhau, tuy nhiên trường hợp này thì không thể tin nổi, gương mặt hai cô bé giống hệt nhau, thật đáng ngạc nhiên!

Họa sĩ lắc đầu không tin.

- Ông có... rất thích hai cô gái bé bỏng này không?

Nàng sợ sự bạo gan của mình đến nỗi không giấu nổi chuyện này, nhưng họa sĩ mỉm cười dịu dàng.

- Tôi không bao giờ quấy rối trẻ em, như vậy đó, một số cô bé có gì đó rất gợi tình, nhưng không bao giờ tôi bị đe dọa, có lẽ không bao giờ...?

Họa sĩ đăm chiêu, cụm từ "có lẽ không bao giờ" dao động trong ông như quả lắc trong chiếc chuông. Tuy nhiên ông không nói gì thêm, ông uống cạn li rượu tiếp theo. Hầu như vô thức, nàng đưa cho họa sĩ một chai vang nữa để ông mở nút chai. Mấy lần họa sĩ đi vào chỗ bức tranh của mình, như thể ông muốn giám định để kết luận dứt khoát. Bất thình lình họa sĩ nói huyên thuyên – ông nói, trong hoàn cảnh cực kì khó khăn, có một người nghệ sĩ như ông đã phải kiên trì theo đuổi nghệ thuật, mà vải, thuốc vẽ, truyền thống và văn học là cốt lõi của hội họa. Bây giờ nghệ thuật đang vượt khung, để kiếm tìm giật gân, li kì, sổ toẹt truyền thống hoặc... tất cả những sắp đặt, những trình diễn chính là cuộc xâm lăng của lũ man di...

Nàng nghe ông nói cứ như đang nghe kể về tấn thảm kịch của một thế giới xa xăm, nhưng nàng dễ dàng đồng cảm, thậm chí lệ nhòa hai mắt khi con người cam chịu này mấy lần nhắc lại – công sức của tôi chẳng nghĩa lí gì nữa rồi...

https://thuviensach.vn

Nàng được biết họa sĩ chẳng con cái gì, vợ ông là bác sĩ, mến ông, nhưng họ đã li thân, mấy lần tính chuyện li dị, nhưng họ luôn luôn đi tới kết luận, ở riêng thì sẽ còn tệ hại hơn bây giờ.

Nàng muốn đền đáp ông một cái gì đó thâm tình, nhưng nàng không tìm được cái gì đại loại như vậy. Nàng không muốn nói về Robert, còn cuộc đời của nàng thì có gì hay ho đâu. Uống cạn một li rượu nữa họa sĩ nói:

- Tôi ghen với bộ sưu tập những tiếng cười và các mùi vị của chị đó, nó choán rất ít chỗ, còn tôi đang buộc phải thu gom các bức tranh của tôi, chị thấy đó, toàn là tranh cỡ to, cực to... - đầu họa sĩ kêu oang oang, ông líu lưỡi, – toàn bộ xưởng vẽ của tôi ngổn ngang, tầng hầm chật ních, kể cả phòng ngủ, phòng khách, đúng là bi đát. Tôi đang bán bớt một ít tranh, tôi không thích bán tranh đâu, mà thiên hạ cũng chẳng thích mua, típ hội họa này bây giờ không mốt nữa, tranh đã bán rồi thì biến mất hút con lươn, hoặc như bức tranh này, phát điên, phát rồ... Tôi đang chia li với tranh như chia li với con mình, vào tay người ngoài...

Bất thình lình mấy giọt nước mắt lăn trên đôi má rậm râu của ông. Nàng vội đưa khăn mùi soa cho họa sĩ, ông miễn cưỡng cầm khăn, ông cởi mục kỉnh, lau mắt. Nàng cũng òa khóc. Họa sĩ đưa khăn mùi soa cho nàng, bỗng ông cầm lấy tay nàng, nắm chặt trong tay mình. Nàng không cưỡng lại. Nhắm nghiền hai mắt, nàng nhấm nháp bàn tay người họa sĩ, tựa hồ nhấm nháp một loại sữa chua cười, mẫu vật quý giá nhất trong bộ sưu tập của nàng. Nàng cảm nhận có gì đó bên dưới bụng... Nàng nghĩ – mình không còn là người đàn bà góa nữa rồi.

- Tôi có một đề nghị với chị, à với em... chúng mình xưng hô với nhau là anh em được không?...

- Vâng ạ, - nàng đáp, - "vâng ạ" của nàng có hàm ý là đồng ý tất cả, đồng ý tuốt tuột.

Bây giờ nàng chờ đợi để bàn tay chàng đáp lại "vâng ạ" của nàng và buộc nàng phải làm sao để cho "vâng ạ" đã do dự rốt cuộc đồng ý tất cả,

https://thuviensach.vn

đồng ý tuốt tuột... Tuy nhiên chuyện đó không hề xảy ra. Nàng run bắn người khi họa sĩ nói những lời nàng không hề lường trước.

- Anh muốn mang thuốc vẽ đến đây để khôi phục lại bức tranh như cũ, được không em?

Nàng trố mắt nhìn họa sĩ. Trong cái nhìn của nàng có cái gì đó hết sức bất ngờ, cái trước đó ông không nhìn thấy ở nàng.

- Không được, - nàng nói chắc nịch, bực tức.

Lưng họa sĩ còng xuống như muốn ngã khụy, hai tay ngái ngủ của ông đổ nốt chỗ rượu vang còn lại trong chai vào li, rồi ông uống cạn một hơi. Nấc nhẹ, họa sĩ hỏi, ông có thể ngả lưng ở chỗ nào, nàng dẫn ông vào giường, giúp ông cởi giày. Họa sĩ nằm xuống, để mục kỉnh trên bàn, áp mặt kính vào tường, một cử chỉ thân tình. Từ nhiều năm nay ông cởi mục kỉnh trước khi ngủ. Nàng lấy chiếc chăn xanh đắp cho ông. Đặt lưng nằm bên cạnh họa sĩ, nàng thủ thỉ: - Anh ơi, hôm nay sinh nhật em. Nhưng hình như họa sĩ không nghe thấy, ông ôm chặt lấy nàng rồi ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Khách không mời

CHÚNG TÔI CƯỚI NHAU ĐÃ ĐƯỢC BẢY NĂM , con gái Maja của chúng tôi cũng ngần ấy tuổi. Theo kết quả những cuộc điều tra trên quy mô lớn, quan hệ vợ chồng thường gặp trục trặc sau bảy năm chung chăn gối, nhưng điều này không nghiệm đối với chúng tôi, ngay từ buổi đầu chúng tôi đã bị trục trặc, tuy nhiên chúng tôi ái ân với nhau theo cách của mình, không có thứ tình phổ biến, mà là tình nào kiểu ấy.

Trong năm thứ bảy quan hệ vợ chồng của chúng tôi, buổi tối ngày lễ tên của vợ tôi, trong không khí cười nói râm ran của buổi tiệc mừng, một đồ vật nhỏ đã nhảy vào cuộc sống của chúng tôi. Món quà được bọc giấy hồng, Marzena, bạn gái của vợ tôi, một người đàn bà đã được giải phóng, nhưng bất hạnh, mang đến tặng vợ tôi. Bỗng nhiên đầu chiếc máy rung lòi ra ngoài giấy bọc, khiến chúng tôi hoảng hồn, phải đem giấu ngay để con gái không nhìn thấy.

- Mẹ ơi, quà gì vậy, cho con xem cái được không? – Maja năn nỉ.

Chính tôi cũng nổi máu tò mò, nhưng phải đợi cho khách khứa ra về hết, còn Maja đã ngủ tôi mới dám xem chiếc máy. Chiếc máy rung này chạy pin, nhỏ như ngón tay, thậm chí không to bằng ngón tay cái, nhìn chiếc máy tôi không hề mất tự tin tí nào. Tôi có phần hơi sốt ruột, nhưng cố gắng không để lộ cảm xúc. Chưa bao giờ tôi cầm máy rung trong tay, tôi có cảm giác là tôi đang đụng vào một thằng cha nào đó, một cảm giác lạ kì. Vợ tôi tỏ ra hoàn toàn dửng dưng với chiếc máy này, mặc dù cô ta ngờ rằng, tặng chúng tôi món quà này là cô bạn phải có dụng ý.

Từ trước đến nay sinh hoạt tình dục của hai vợ chồng tôi suôn sẻ như dòng sông chảy giữa đôi bờ. Khi quen Stefania, tôi chẳng có mấy kinh nghiệm ái ân, vợ tôi có khi còn ít hơn tôi? Bảy năm chung chăn gối, vốn sống tình dục của chúng tôi càng ngày càng phong phú thêm. Tuy nhiên, nếu bảo nói thực lòng thì tôi phải nói, năm vừa rồi đã có sự trì trệ, hay là

https://thuviensach.vn

khủng hoảng? Cho nên tôi có phần hi vọng khi có chiếc máy rung trong nhà, nhưng tôi lại cảm thấy thất vọng trước thái độ thờ ơ của vợ tôi.

Đêm nay chúng tôi ái ân với nhau tựa hồ chúng tôi có thêm niềm tin và hi vọng. Chiếc máy rung để trên bàn. Với lòng bao dung nó theo dõi những cố gắng của chúng tôi. Đêm tiếp theo, dẫu không thích, vợ tôi quyết định kiểm tra chiếc máy này. Đã gặp một số trục trặc với chiếc máy. Mỗi lần chạy thử là một lần vợ tôi lăn ra cười. Điện không thể vào máy được, nhưng vợ tôi lại không muốn tôi giúp một tay, đèn hiệu không bật sáng, cuối cùng vợ tôi tự nhét máy vào... Điều này khiến tôi chạnh nhớ có lần vợ tôi bị mổ đẻ, đúng là tôi nghĩ vớ vẩn. Hai mắt vợ tôi căng thẳng, vẻ mặt đầy thất vọng. Tôi nghĩ bụng, mình chuồn ra khỏi phòng có lẽ là thượng sách và tôi đã làm như vậy, lấy cớ đi tiểu tiện. Đây là một việc làm khôn ngoan, mang tính chiến thuật.

Lúc tôi quay vào buồng ngủ, thì chiếc máy kêu vo vo như tiếng con ong mật đang chui trong đài hoa. Stefania cầm máy trong tay, tập trung vào cái ấy, còn cái ấy tập trung vào rung. Có sự đồng điệu và hài hòa trong việc liên tục tập trung này. Tôi ra hiệu cho Stefania biết là tôi đang có mặt ở trong phòng rồi, nhưng vợ tôi không thèm để ý. Cô ta đang đi tới đỉnh điểm một mình và không gì cưỡng lại nổi, lúc này vợ tôi tựa hồ một cỗ xe tăng... không chướng ngại nào có thể cản đường.

Chưa bao giờ tôi được chứng kiến vợ tôi đạt cực khoái đến như vậy. Đứng bên quan sát diễn biến của sự việc, tôi có điều kiện nhìn thấy rõ mồn một mọi tình tiết. Tôi bèn ôm lấy vợ, hãnh diện với sự cực khoái của vợ, mặc dù đóng góp của tôi trong vụ này chẳng có là bao. Vợ tôi cấu nhẹ vào tai tôi chừng như muốn nói, ảo giác đã nhầm rằng tôi cũng là đồng tác giả của thành công. Nàng ôm chặt lấy tôi, đoạn ngủ thiếp luôn. Tôi cảm thấy mình có phần bị bỏ rơi, thế nhưng cái sự sung sướng của vợ tác động vào tôi như một tấm thịnh tình và thế là tôi cũng ngủ ngon.

Những đêm tiếp theo là những đêm của máy rung. Cả hai vợ chồng chúng tôi chưa dám nói là đã thành thạo, tôi đã biết cách lách vào giữa vợ

https://thuviensach.vn

và máy. Đôi khi làm vậy không phải dễ, tuy nhiên tạm thời những cái lợi của tình hình mới đang thắng thế so với những cái bất lợi.

- Mẹ ơi, bố ơi, tại sao hồi này bố mẹ lại ít nói chuyện với con vậy, mẹ không còn ôm con nữa, còn tối tối bố không đến chỗ giường con để chúc con ngủ ngon nữa? – Đang ăn bữa tối bất thình lình Maja hỏi như vậy.

Hai vợ chồng nhìn nhau ý chừng đổ lỗi cho nhau. Hễ đàn bà bắt đầu đi làm, chúi mũi vào việc kiếm tìm cực khoái, đọc các tạp chí dành cho phụ nữ, có bằng lái xe và thổ lộ mọi chuyện với các bạn gái của mình, là y như rằng gia đình càng ngày càng lục đục, rối như canh hẹ.

- Con lớn rồi còn gì, con gái mà lớn như thế này thì ít được ôm ấp hơn, - Stefania thanh minh với con.

- Tối nay bố sẽ kể cho con gái nghe một chuyện cực hay, để chúc con ngủ ngon, - tôi quyết định chơi trội hơn vợ.

Buổi tối tôi mò mẫm rúc mũi vào mái tóc vàng của con gái xõa đều trên gối, hít thở mùi của nó, con gái tôi thơm mùi mộng mơ và sữa nóng; lúc đó bỗng dưng tôi cảm thấy đầu óc mình rỗng tuếch. Và một ý nghĩ đã lẻn vào trong cái đầu rỗng tuếch đó – vợ đang làm gì một mình trong phòng ngủ nhỉ?

- Bố ơi, đã có lần bố kể chuyện này cho con nghe rồi, - Maja ca cẩm.

- Con gái ơi, chuyện kể nào chả có ngày xửa ngày xưa, - tôi nói, nuốt vội cái tinh đời của tôi, hôn con gái để chúc nó ngủ ngon, đoạn vội vàng chuồn sang phòng ngủ. Cửa phòng khóa trái. Tôi hoảng hồn. Phải đợi đến mấy phút đồng hồ - những phút giây sao mà ngạt thở, sao mà dài dằng dặc như vậy - vợ tôi mới mở cửa ra. Trông cô ta như kẻ mất hồn, còn tôi cảm thấy mình là khách không mời tại phòng ngủ của mình. Một chiếc vỏ hộp để trên bàn. Tôi không tin vào mắt mình nữa – vợ tôi vừa sắm một chiếc máy rung mới, nom khá hoành tráng. Rất may cô ta cho phép tôi được tham dự vào toàn bộ chiến dịch, mọi cái suôn sẻ, ngon lành, nên tôi mới nghĩ bụng, chiếc máy đã được vợ kiểm tra trước khi tôi vào phòng, và cuộc thử đã

https://thuviensach.vn

thành công. Cả hai chúng tôi đều ngỡ ngàng, chiếc máy mới mua kích thích vợ tôi mạnh đến nỗi có tới ba lần cô ta đạt cực khoái, đó là kỉ lục trong cuộc đời chung chăn gối của chúng tôi!

Chiếc máy rung mới mua đã trở thành nhân vật thứ ba, nghĩa là gồm có vợ tôi, tôi và nó, tôi không dám chắc là tôi xếp thứ tự như vậy có chuẩn hay không. Vợ tôi cho tôi được nhập hội, nhưng tôi phải cố gắng để không bị đứng chầu rìa. Có lúc tôi đã vào được chỗ trống, sau máy, nhưng chẳng giấu giếm gì, tôi chỉ còn được hưởng của thừa. Cho nên có khi tôi phải tự thỏa mãn ở bên cạnh.

Hai chiếc máy rung nằm kề bên nhau trong chiếc tủ con khóa chặt, nơi vợ tôi cất đồ trang sức. Chiếc máy nhỏ có tên là Maciek, chiếc máy lớn có tên là Roman. Tạm thời Maciek bị Roman loại ra khỏi cuộc chơi.

Con gái của chúng tôi gặp chuyện rắc rối ở trường. Nó cãi với cô giáo giảng đạo rằng, không có bằng chứng nào chứng tỏ là có Đức Chúa Trời, cả Bà Chúa Trời nữa có lẽ cũng vậy. Thì ra, nó có được phát hiện này là qua Marzena, mấy chị đến nhà tôi ngồi bàn việc tổ chức ngày lễ tên của vợ tôi. Tôi đi gặp cô giáo chủ nhiệm, lần đầu tiên, vì lâu nay toàn vợ tôi đi. Lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy con ngốc ác bụng. Tôi không nghĩ là cuộc gặp giữa tôi với cô giáo chủ nhiệm sẽ tốt cho con gái mình, chắc chắn chúng tôi sẽ phải chuyển trường cho cháu. Tôi cũng sẵn sàng đổi công tác, chỉ có điều chung quanh đầy rẫy những người thất nghiệp. Tôi có ông sếp rất bẳn tính, ông ta đang đầu độc đời tôi. Tôi nghe nói, trong quá trình tiến hóa, đàn ông bắt đầu có thời kì tiền kinh nguyệt, ông ta là một minh chứng hùng hồn như vậy. Tôi về nhà muộn, thường thì giờ này vợ tôi chưa về, con gái ở bên nhà bà, vợ đến đó đón con, thế nhưng chúng tôi cãi nhau – tại sao tôi không đi đón con gái, để nó khóc, nó không thích ở nhà bà; sau đó cả ba chúng tôi vui vẻ ngồi xem ti vi, nhưng chúng tôi lại cãi nhau, xem phim gì bây giờ. Con gái bảo rằng, nó thích có bố mẹ như bố mẹ bạn Zosia – con bé ngốc nghếch không biết rằng mẹ Zosia nghiện rượu.

https://thuviensach.vn

Vợ tôi bức xúc vì công việc chẳng kém gì tôi. Ngoài ra lúc nào cô ta cũng bận bịu với việc giảm cân, nhưng không hiệu quả. Vợ tôi muốn đến rạp chiếu bóng xem một bộ phim hài nào đó. Thế nhưng chúng tôi không biết gửi Maja cho ai được. Ngày bắt đầu nghiêng về hướng phòng ngủ. Vợ tôi nghĩ ngợi miên man, chẳng nói chẳng rằng, còn tôi run như cầy sấy vì lo. Có lẽ tôi bắt đầu nhung nhớ thời xa xưa, khi sinh hoạt tình dục của chúng tôi suôn sẻ như dòng sông hiền hòa chảy giữa đôi bờ.

Ngày hôm đó tôi linh cảm thấy toàn những chuyện khủng khiếp, mặc dù nỗi sợ của tôi không rõ ràng. Có lẽ qua thái độ của vợ tôi đã đọc được, theo trực giác, rằng giông tố đang ùn ùn kéo tới. Linh cảm vốn là của nả của đàn bà, nhưng khi lấy chồng họ trao cho đàn ông chúng ta một phần, vui buồn có nhau mà.

Vợ tôi rất nhạy cảm, hôn tôi cả khi tôi đi tắm. Cô ta lại có mưu mô gì đây nhỉ? – tôi nghĩ bụng. Tôi lao vào phòng ngủ như lao vào trận chiến với quyết tâm mạnh mẽ – thời thỏa hiệp qua rồi, tôi đấu tranh giành các quyền của tôi; giành quyền được vuốt ve, âu yếm, quyền được cực khoái bản thân, trước hết là quyền được ưu tiên; tôi không thể cấm vợ xài máy rung, tôi biết máy rung quan trọng với cô ta như thế nào, nhưng nó phải đứng xếp hàng sau tôi. Vợ tôi đắp chăn, ngoan ngoãn nằm trên giường. Tôi có cảm giác, sau mấy tuần vừa rồi thân hình cô ta đã thanh thoát hơn nhiều. Cho tới khi tôi kéo chiếc chăn ra thì mọi cái vẫn như hồi trước. Tôi đã trót nằm xuống giường mất rồi, nếu không thì những gì tôi đích mục sở thị lúc này chắc làm hai chân tôi phải khuỵu xuống.

Vợ tôi không nằm một mình. Một cái máy quái gở đang áp chặt vào người cô ta.

- Cái của nợ gì đây hả? – tôi quát.

- Đây là Arnold, - vợ tôi trả lời, mặt tỉnh bơ như chẳng hề có chuyện gì. Sau đó cô ta giảng giải: - Arnol là chiếc máy mát xa nhiều chức năng. Em đã phát hiện được, nó cũng có thể phục vụ như một cái máy rung.

https://thuviensach.vn

Tôi định cãi lại, nhưng không nói nên lời.

- Anh nhắm mắt lại đi, - vợ tôi yêu cầu.

Chẳng cần cô ta yêu cầu, hai mắt tôi tự động nhắm lại, khi tôi nhìn thấy vợ tôi sửa soạn cắm cái của nợ to đùng vào cái chỗ cực mềm. Amold được cắm điện, điều làm tăng thêm nguy hiểm. Đắm mình trong bóng tối một cách tự nguyện, tôi nghe tiếng kêu ro ro của chiếc máy đa năng.

Tôi nhắm mắt chẳng được mấy nỗi. Chiếc máy tựa hồ một vật kí sinh ác độc rất thích cái ấy của vợ tôi. Vợ tôi rung cái rung của máy, rung cùng với máy và không còn biết ai điều khiển ai. Cả hai được nối vào mạch điện cao thế, những ngôi nhà chung quanh rung bần bật, thậm chí mặt trăng dính vào cửa kính đang rung cũng rung lên bần bật. Cực khoái đến cực nhanh và không cưỡng nổi. Trong phút giây bi đát này tôi muốn được nằm cùng Stefania, tuy nhiên trong trí nhớ của mình vợ tôi không còn biết đến tên tôi nữa. Tôi vụt chạy ra ngoài, điều chắc chắn đã cứu mạng sống của tôi.

Tôi chẳng biết, có phải vợ tôi chỉ rên la vậy thôi, hay là tại cái đang vùi mình trong cô ta to hơn của cô ta nhiều!? Nhà hầm của chúng tôi đang cất giấu những loài thú ăn thịt nào từ thời cổ đại? Những sức mạnh ghê gớm nào đang chực chờ chúng tôi? Gương trong phòng ngủ bị nứt toác, đèn cửa sổ của các nhà chung quanh bật sáng và đứng lố nhố ở đó là những con người mặc áo ngủ.

Ngày hôm sau Maja không đến trường, còn tôi không đi làm. Vợ tôi khóa trái cửa, một mình ở trong phòng ngủ cùng với Arnold. Giấu đôi tay đang run bần bật, tôi vơ vội một ít quần áo của con gái, chắc chắn đó không phải là thứ con bé cần lúc này. Tôi cũng nhét vào chiếc túi một số đồ dùng cá nhân của mình. Những tàn dư này, những tàn dư của cuộc sống xưa kia của tôi, cảm thấy đau khổ biết nhường nào! Maja khóc, không muốn đi đến nhà bà, tôi cũng vậy. Vậy là tạm thời hai bố con tôi không có chỗ trong ngôi nhà của chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Tảng băng nóng

ĐẢO NOM KHÁC, chứ không phải như gã đã mường tượng. Từ trên máy bay gã thấy đảo như một tảng băng lởm chởm, in mình xuống biển xanh nóng ấm. Gã từng đi du ngoạn khắp đó đây, nhưng cho đến nay gã vẫn chưa đụng tới Crete [1].

Gã không thích cảnh đông người. Tuy nhiên, tháng mười rồi, đa phần du khách đã trở về với những thành phố mùa thu mát mẻ, mang theo nước da rám nắng, thứ chiến lợi phẩm chẳng bền lâu.

Địa điểm này tọa lạc ở phía Tây - Nam bờ biển, lọt giữa hai hòn núi đá. Gã đã gặp may. Nơi đây từng là một ngôi làng nhỏ, mầm mống của tai họa đô thị hóa sau này. Ngay ngày đầu tiên, cách nhà chỉ độ vài cây số, gã đã phát hiện thấy phế tích một thành phố cổ. Gì thì gì mình vẫn còn khá hơn những đống gạch vụn này, - gã nghĩ. Gã rà lại trí tưởng tượng của mình - gã vẫn hình dung một cuộc di dân thời cổ đại trên quy mô lớn đến nơi hoang tàn, khôi phục lại nhà cửa và phố phường. Gã trở về, hai má nóng rát, trong cái nắng như thiêu như đốt ở nơi này.

Căn phòng gã được nhận nhìn ra biển, đúng như ước ao của gã. Khi lần đầu tiên đứng trên ban công, gã thấy nôn nóng trước sức cuốn hút của cảnh vật với vô vàn sắc độ của màu xanh và bầu trời ở nơi này. Và trên cái nền như vậy sự cô đơn của gã mới rõ nét làm sao. Gã nhìn chồng sách hình tháp nghiêng, do xếp vội, để trên bàn. Như mọi khi, gã mang theo rất nhiều sách. Tựa hồ sách là một loại giấy bảo hiểm của gã vậy.

Trời nhá nhem, gã quyết định đi tắm biển - gã không làm vậy ngay sau khi vừa xuống máy bay, trước đây gã thường khai mào mỗi kì nghỉ hè bằng cách như vậy. Muộn nhưng không vội, gã cho vào chiếc ba lô con cóc - chiếc ba lô vẫn nhớ đôi vai gã từ cách đây vài chục năm - khăn tắm, mục kỉnh, mặt nạ và ống thở. Kể cũng lạ, sao bữa nay gã lại đủng đỉnh như vậy, thường thì gã làm cái gì cũng nhanh, thậm chí rất nhanh. Phải chăng gã sợ

https://thuviensach.vn

rằng, hành động không cẩn trọng gã sẽ phá vỡ sự cân bằng tinh thần mà gã đã lấy lại được ở nơi đây, điều gã quên khuấy trong mấy năm vừa rồi? Bỗng gã phân vân, có nên mang theo sổ phác thảo, cuốn sổ gã còn để trong phòng đã khóa cửa? Dừng lại ngoài cầu thang, gã đắn đo. Và gã quay về phòng, lấy cuốn sổ cùng bút chì.

Bằng bàn tay kiên trì và nhẹ nhàng, nước biển trong suốt đến vô cùng tạo nên những con sóng. Những dải san hô ngầm ở đây không thật đa dạng như ở vùng Biển Đỏ, đáy biển chẳng có nhiều con sò, con ốc - gã lặn, bắt được một con, nhưng vừa lên khỏi mặt nước nó đã bị nhăn nhúm, nên gã liệng cho nó chìm trở lại đáy biển. Những loài cá muôn hồng ngàn tía khắc họa bức tranh phong cảnh ngầm với màu xanh biếc và màu xanh lá cây. Ngâm mình trong nước biển, gã đang lấy lại cái thanh thoát và cái trẻ trung của mình. Gã không muốn để mất những thứ đó, vì thế gã chẳng vội lên bờ.

Khi rốt cuộc gã rời khỏi mặt nước, chân đi tập tễnh trên đá, gã nhận ra trên bãi tắm chỉ còn lại mỗi mình gã. Mặt trời đã khuất sau dãy núi đàng xa, phủ lên mọi vật màu buồn. Màu trắng và các sắc độ của màu thanh thiên thống trị ban ngày, còn hoàng hôn đổ xuống mặt đất màu mật ong vàng nóng. Cảm thấy lành lạnh, gã mặc vào người chiếc áo sơ mi và lấy sổ phác thảo ra. Gã cúi đầu xuống sổ một lúc, tuy nhiên vừa mới bắt tay vào việc gã đã bị thiên nhiên chế ngự.

Gã nhìn thấy dáng một người đàn bà ở đằng xa. Ngay lập tức gã nhận ra, đó là một cô gái. Việc dễ dàng phân biệt được lứa tuổi, dù chỉ qua dáng người, khiến gã sinh nghi ngại. Có lần gã đã ảo tưởng rằng, ít ra khi nhìn từ xa thì thấy gã còn trẻ như lắm khi gã vẫn cảm nhận. Những người trẻ tuổi không hình dung nổi, tuổi xuân có thể tồn tại dai dẳng trong con người, kể cả khi thời gian xê dịch, xáo trộn và làm trầy da sứt thịt họ. Về tuổi tác của mình gã luôn luôn nghĩ - gã xê dịch, chứ không phải gã già đi. Chỉ có giới trẻ là xác định cái già một cách ngạo mạn và không thương xót, họ chắc như đinh đóng cột rằng, tuổi già chẳng liên quan gì tới họ.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng trên mõm đá, cho phép gió biển mơn trớn cơ thể nàng, mái tóc nàng và chiếc váy màu đỏ của nàng - cái sắc đỏ này dường như tuôn chảy từ bên trong người nàng. Đó là sự thách thức đối với thế giới, đồng thời cũng là trò thủ dâm, cô gái đang xử sự như vậy, khi không ai nhìn thấy mình. Tại cô nàng đứng quá xa cho nên không thấy rõ từng chi tiết. Hình như nàng có mái tóc vàng, thân hình mảnh mai... Gã nhắm mắt lại trong chốc lát, khi gã mở mắt ra thì nàng đã đi ra tít đàng xa, đến nỗi không còn có thể xác định được tuổi tác và giới tính.

Gã vẽ cô gái khỏa thân, hai tay chìa ra phía trước, trên bản phác thảo vội này đôi mông của cô gái là rõ nét nhất. Gã luôn luôn gặp khó khi vẽ những đường cong vùng này của cơ thể, nơi tranh của gã cứ như bê nguyên xi tranh của các họa sĩ tài danh. Hồi trước gã đã từng nghiên cứu các hình vẽ trên các bình cổ Hy Lạp. Cảnh sinh hoạt của con người và các thần linh là những cái đẹp mà chỉ có tranh thời Hy Lạp cổ đại mới có, còn chúng ta không thể nào nắm bắt hết được. Trong hội họa hiện đại có lẽ chỉ Picasso khả dĩ làm được như vậy, biểu đạt một cách thanh thoát và tung tẩy đường bầu dục thần kì. Liệu những cặp mông của những cô gái và chàng trai của người Hy Lạp có truyền lại cho họ cái tinh tế này? Ngay cả đầu dương vật cũng có đường viền tinh tế như vậy...

Lúc nằm trên giường gã không tài nào nhắm mắt nổi, gã cầm lấy nó. Hồi còn bé, hễ nằm ngủ là gã thích cầm cu một cách thân tình, sau này gã trao con thú tình dục này cho đùi, cho tay và cho môi của trên cả chục người đàn bà, còn lúc này lại đang chỉ có mình gã với nó. Nó không còn bướng bỉnh, vô kỉ luật, sẵn sàng trỗi dậy mỗi khi mường tượng, thậm chí lắm khi hoàn toàn thiếu suy nghĩ. Mấy năm vừa rồi có khi nó nổi khùng như một con chó già không buồn ngóc đầu lên nữa. Những lúc như vậy gã hoảng hồn khi nghĩ bụng, nó sẽ mãi mãi là như vậy mất rồi. Cho nên lúc này, khi nó đang cương cứng trong tay gã, làm tay gã nóng bừng, thì gã nghĩ bụng, mình ít là mình hơn, nhưng vẫn là mình, tiếp tục là mình.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, mang theo dụng cụ bơi lặn, sách để đọc và sổ làm phác thảo, gã đi tìm bãi tắm không người. Gã đã tìm được nơi như vậy, nằm sâu trong lòng núi đá. Gã xem xét kĩ càng, như thể gã chọn chỗ này làm nơi ở của mình. Gã đọc cuốn lịch sử đảo Crete bằng tiếng Anh, gã không tin một cách ngây thơ rằng, sao lại có chuyện cái đẹp hùng vĩ của cảnh vật nơi đây không đứng ra bảo vệ đảo trước hàng loạt những cuộc xâm lăng và tàn sát? Gã lấy cuốn sách khác ra đọc, và lần theo năm tháng, gã quay về với thần thoại Hy Lạp. Gã quên khá nhiều truyện thần thoại hung ác này, những truyện thần thoại từng ắp đầy thế giới tuổi thơ của gã. Tuy nhiên, thời gian đã xóa nhòa những bộ mặt và tính cách linh thiêng, sau nhiều năm tháng, thậm chí nữ thần Athena [2] với con mắt cú vọ cũng làm gã ngạc nhiên bởi cái nhìn chim muông và tính khí đểu giả của mình. Nhiều người đàn bà của đời gã cũng chẳng khác gì. Người vợ đầu tiên của mình có đôi mắt màu gì nhỉ? - gã thầm hỏi chính mình, - và gã tránh trả lời câu hỏi này khi nhận thấy là gã không nhìn nổi những con mắt đó, những con mắt có thời những tưởng mãi mãi đáng yêu, rồi cũng biến mất tăm dưới địa ngục Tartar.

Nóng bức có phần dịu bớt, nhưng những cuốn sách gã đọc đã thắt một cái đai vừa nóng vừa rát vào trán gã. Gã quăng sách, xuống biển ngâm mình một cách thoải mái. Nước biển ấm nóng, cho nên sau một giờ bơi lặn gã chẳng thấy lạnh chút nào. Gã cảm nhận, gã đang bồng bềnh giữa bầu trời và đáy biển, hình như cả hai đều được tạo nên từ cùng một chất liệu. Thậm chí gã cũng không để ý, bầu trời xa lắc xa lơ. Trong cơn hốt hoảng ập tới như thác lũ, gã bơi vội vào bờ.

Nàng ngồi trên tảng đá, dùng chân khuấy nước như khuấy trà trong chiếc cốc không miệng. Có gì đó dâm dục trong hành vi này, nàng lại không biết có người đang nhìn nàng hay sao? Gã không còn nghi ngờ gì nữa, đây đích thị là cô gái bữa nọ, mặc dù hôm nay nàng mặc váy màu thiên thanh, tóc màu sẫm hơn. Bỗng gã nhận ra rằng, từ hôm nhìn thấy cô gái lạ, lúc nào gã cũng nghĩ về nàng.

https://thuviensach.vn

Gã lặn nhẹ nhàng, như sợ làm con chim hoảng hốt; nàng ngồi gần đó, vẫn không nhìn thấy gã, hành vi của gã có vẻ không lịch sự lắm chăng, chẳng phải vậy đâu. Con người ta, nhất là phụ nữ, khi nghĩ rằng họ chỉ có một mình thì họ trút bỏ mọi son phấn, để lộ hoàn toàn bộ mặt thật của mình, lúc đó nom họ còn khỏa thân hơn cả khi không mặc quần áo. Tuy nhiên trong nàng có cái gì đó rất đỗi tự nhiên, đến nỗi nàng chẳng có gì để mà cởi ra cả, mặc dù nàng đang ngồi đó, quần áo nàng mặc trên người nhiều hơn mức cần thiết ở nơi bãi tắm trời nắng chói chang, thậm chí cái đẹp dĩ nhiên của nàng có vẻ như là cái đẹp tự nhiên. Và nàng đơn độc.

Rốt cuộc nàng nhìn thấy gã, nàng hoảng sợ, nhưng khi gã mỉm cười thì nàng cũng mỉm cười đáp trả. Gã cảm thấy dễ chịu với chiếc mặt nạ hất ngược lên trán, với chân vịt trong tay. Gã tựa hồ một người lính đang trên đường về với đầy đủ quân trang quân dụng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Gã thót bụng và mở căng lồng ngực, những cục đá dưới chân gã bỗng nhiên mềm nhũn.

Họ nói với nhau vài câu xã giao bằng tiếng Anh - nước biển rất ấm, nơi này đẹp. Gã nhận ra, nàng không phải là người Anh... tuy nhiên nàng nói thứ tiếng này rất sõi, cho nên chắc nàng là người Scăngđinavơ hoặc Hà Lan. Cái khác nhau giữa Holland và Poland [3] nhỏ đến nỗi, khi hỏi nhau "bạn từ đâu đến?" thường xảy ra những sự hiểu nhầm, song thường là những hiểu nhầm dễ thương. Ba Lan mà giao nhau với Hà Lan thì có thể Ba Lan sẽ là một nước nổi tiếng, còn không có Hà Lan này thì sẽ có vấn đề.

Nàng là người đầu tiên phát hiện ra sự hiểu nhầm.

- Có lẽ chúng ta nói tiếng Ba Lan chăng?

Đúng thế, gã không chút nghi ngờ, là thế. Gã lục lọi đống đồ đạc của mình giấu bên dưới tảng đá to, gã gói đồ bơi lặn và sách lại. Bỗng hai người im thin thít và cái im lặng này càng lúc càng thít chặt. Sự im lặng nhiều khi như vậy đó, nó biết làm cho mình có giá, lắm khi im lặng kéo theo im lặng và nhấn chìm trong im lặng những con người im lặng.

https://thuviensach.vn

- Tạm biệt, - cả hai cùng nói, rồi đường ai nấy đi. Cách ứng xử này không được lịch sự cho lắm.

Sau đó gã suy ngẫm về âm sắc giọng nói của nàng, gã đong và gã đo, có bao nhiêu nhiệt thành thứ thiệt, có bao nhiêu xã giao thông thường trong giọng nói đó? Gã cân nhắc sự khác nhau giữa hai cụm từ "tạm biệt" và "hẹn gặp lại" - gã cho là chúng rất khác nhau. Lúc đó bất thình lình gã hiểu ra rằng, không có chỗ cho gã mất rồi. Gã không thể tập trung đọc sách, thậm chí đi dạo ban đêm và tắm vòi hoa sen cũng chẳng giúp được gì, gã buồn thật sự.

Thế nên gã không bình tâm, gã đến đây chính là để kiếm tìm sự bình tâm này. Khi đối diện với chính mình gã không muốn tự thú, đâu là nguyên do của việc này. Gã nghĩ - sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người là khoảng bốn mươi. Đó chỉ là phép tính đơn thuần, tuy nhiên gã rất thích con số này. Gã muốn làm tròn xuống, nhưng không được, vì sai luật.

Tại sao nàng chỉ có một mình? Sự cô đơn của gã có ở ngay đây, còn sự cô đơn của nàng nó vụng về, thậm chí là một thách thức đối với thế giới. Liệu mình có vẫn còn là một bộ phận của thế giới này hay không nhỉ? – Tất nhiên là không rồi, hỡi con cu già ngu ngốc ơi! – gã nói thành tiếng, đôi nam nữ đi dạo trên bờ biển lúc chiều tà ngoái đầu nhìn gã. Rất may họ nói tiếng Thụy Điển.

Gã ngủ không ngon, gã tỉnh giấc với tảng đá đè nặng trên vai, nơi có xăm dòng chữ: "mình đã quá nhiều tuổi, sao lại có chuyện như vậy, lúc nãy mình vẫn còn trẻ cơ mà". Căn phòng tối om, nhưng khi gã vén rèm che thì biển và trời lấp đầy phòng. Có những cảnh vật mà trên cái nền của chúng tất cả chúng ta đều cùng lứa tuổi.

Gã lại bơi, lại đọc, lại làm phác thảo - mặc dù gã không phải là họa sĩ thuộc trường phái tự nhiên. Gã treo lơ lửng giữa hội họa hiện đại và hội họa truyền thống. Càng ngày gã càng cảm thấy là mình đang ở đâu đó giữa chừng, vậy gã đang ở đâu trên thế giới hiện đại này, chỗ của gã nhưng không phải chỗ của gã, chỉ có điều các bạn trẻ tuổi của gã có cảm nhận

https://thuviensach.vn

giống như vậy hay không? Chúng ta là những quả khinh khí cầu bé nhỏ treo trên dây, càng lúc càng bay cao hơn, và cảm giác mất phương hướng làm biến mất tuổi tác của mình.

Chiều tối, gã thấy tiếc một ngày ắp đầy những cảm xúc đang qua đi, nhưng sự tiếc nuối này không gây nhức nhối. Gã cũng cảm nhận gã không liên quan gì tới tuổi tác của mình và có lẽ tới cả mầm mống cảm xúc với cô nàng không quen biết chăng? Ở đây có bao nhiêu cảm xúc với tuổi trẻ của mình, tuổi trẻ đã ra đi, để lại vô vàn vết tích trên cát, trên đá... hình như chúng luôn luôn tồn tại, chỉ xuất hiện trong chốc lát.

Ngày hôm sau, tại địa điểm kề bên, gã mượn chiếc xe ô tô. Gã cầm lái leo lên một trong những quả đồi ở đó, vô cùng mạo hiểm, vì nếu không chèn bánh là xe lao xuống vực đá. Khi rốt cuộc gã leo lên được đỉnh đồi, cảnh vật mở ra trước mắt gã mạnh đến nỗi làm gã nhức nhối. Chúng ta là những tạo vật để sẻ chia cái đẹp trần gian với người khác. Gã nhớ lại chuyến đi đơn độc gần đây của mình tại Paris. Đây là một thành phố coi khinh người cô đơn đến tận cùng xương tủy, bây giờ gã cũng đang cảm thấy như vậy. Gã lấy sổ ra, phác họa phong cảnh. Gã lấy làm lạ, sao gã lại vẽ phong cảnh nhanh, dễ dàng và nhẹ nhàng đến như vậy, cho dù từ nhiều năm nay gã đâu có vẽ loại tranh này. Gã gập sổ lại. Không tìm được chỗ cho mình trong tĩnh lặng và cô đơn, cái bỗng dưng trở nên bất tiện, gã đánh xe xuống làng. Gã lượn đi lượn lại ở đó, nom gã như một con ó già không có mục tiêu.

Nàng cuốc bộ về phía bãi tắm, vai đeo chiếc ba lô con cóc màu đỏ. Chiếc ba lô để lộ một phần đồ đạc đựng bên trong, một mẩu khăn tắm lòi ra, chiếc khăn tắm gã cho là rất đa tình và đa cảm. Gã thèm được ở trong chiếc ba lô này, đội lốt con gì cũng được.

Nàng mỉm cười khi gã dừng xe, đầu gã ở bên trong cửa kính, cao ngang bằng với cái rốn để hở của nàng. Gã cố gắng không nhìn vào đó, thế nhưng làm sao gã lại không nhìn, khi cái rốn cứ nhìn chằm chằm vào gã bằng chiếc khuyên vàng nho nhỏ; tiếc thay nó cũng nhìn vào mái tóc bạc của gã,

https://thuviensach.vn

mái tóc mà khi nhìn từ trên xuống thì để lộ vùng hói nơi chỏm đầu. Cho nên gã bước ra khỏi xe, tựa lưng vào cánh cửa xe.

- Liệu tôi có thể chia sẻ với chị cảnh vật nơi đây? Tôi đã đến chỗ kia... - gã chỉ tay về phía đó, như trẻ con chỉ máy bay.

- Cảnh vật ở đây chỗ nào chả đẹp, làm sao ông có thể chia sẻ nào?

Câu trả lời này khiến gã bị bất ngờ, gã sinh lúng túng, cảm nhận sự cứng nhắc trong lời đề nghị của mình, nhưng gã tiếp tục lấn tới...

- Có đường lên đỉnh đồi... chị nhìn mà xem, tôi cũng đã nghĩ, không có con đường như thế này, nhưng mà có, chỉ là đường mòn vừa đủ cho một xe chạy... Tôi đã bực mình ở đó vì không thể sẻ chia...

- Và ông nghĩ là ông sẽ chia sẻ với em chăng?

- Đâu phải chỉ với mình chị, thoạt tiên tôi đã chia sẻ với tờ giấy.

- Thì ra ông... chỉ có một mình? – nàng hỏi với vẻ nghi ngờ.

Lúc đó gã nhớ lại câu trả lời của Cyprian Norwiad [4] đối với một câu hỏi tương tự, do một người tốt bụng đưa ra: - "Vâng, tôi vẽ một mình, vì không nuôi nổi đầy tớ". Nàng không đáng phải nghe câu trả lời ác độc như thế, đứa trẻ trong nàng hỏi vậy... Gã cảm nhận theo linh tính rằng, nàng thích hội họa, còn câu hỏi ngây thơ của nàng chẳng qua chỉ là câu xã giao mà thôi.

- Đối với tôi hội họa... - gã định nói "là công việc", thế nhưng còn hơn thế, - là cầu nguyện, là niềm vui, là nỗi thất vọng khá thường xuyên... - tôi chỉ biết có vậy, còn chị, tôi có cảm giác, chị am tường hội họa...

- Em định theo học đại học mĩ thuật, nhưng em lại vào trường khác...

- Luật chăng?

- Sao ông biết?

- Thời nay, kẻ nào có một chút lí trí đều học luật. Tôi không có lí trí cho nên bây giờ tôi muốn đi sang trái, xin mời chị...

https://thuviensach.vn

- Ông vẫn khăng khăng muốn chia sẻ với em cảnh vật nơi này, mặc dù với tư cách là một họa sĩ ông đã chia sẻ rồi còn gì, giả tạo đáng sợ, em nghĩ như vậy đó...

Nàng nói, trả lại bản phác thảo cho gã, tay nàng nâng niu rất nhẹ nhàng, như thể tờ giấy làm bằng sứ mỏng vậy. Gã cất tờ phác họa, suy ngẫm cụm từ "giả tạo đáng sợ", gã mừng khi cô nàng không sử dụng cụm từ "phê quá", một cụm từ rất mốt hiện nay mà giới trẻ rất sính dùng, còn gã không chịu nổi. Nàng ngồi vào xe. Cũng rất nhẹ nhàng. Nàng mặc váy ngắn, hình ảnh cặp giò rám nắng hở hang đã tạo nên lực hút ở bên dưới bụng gã. Đường lên đỉnh đồi gập ghềnh, trắc trở, không an toàn chút nào, vực sâu đe dọa, cho nên gã tập trung cầm lái; dạ dày, thứ không liên quan gì đến cái lực hút không lịch sự kia, dồn hết lên họng gã. Hôm lần đầu tiên đi trên con đường dễ gặp nạn này gã không hề lo ngại, còn bây giờ gã đang thấy sợ, cái sợ càng lúc càng nhân lên gấp bội.

- Chị có sợ không đó?

- Đẹp quá hóa sợ, mặc dù nếu em tự cầm lái thì chắc em tự tin hơn.

Gã tự ái.

- Có lần tôi đã khởi hành trên thiên đường...

- Không phải vậy đâu. Em luôn luôn cảm thấy tự tin hơn khi chính em cầm lái, mặc dù em lái cực tồi, cho nên chắc chúng ta sẽ bay lên... – nàng cười khúc khích.

Gã nghĩ thầm trong bụng, càng lúc gã càng mê thích tuốt tuột mọi thứ trong người nàng, cô gái này được tạo ra bởi vô vàn những cái tinh tế gắn cẩn thận với nhau.

Họ leo lên đỉnh đồi trong mây bụi. Nàng lao ra khỏi xe và đứng đúng chỗ đã từng làm gã bị chóng mặt, vì gã thích đứng một mình trên bờ vực đá. Tuy nhiên gã không thể rời mắt khỏi cô gái khi gió lại làm tóc nàng bay bay. Áo nàng cài khuy và váy nàng cũng cài khuy kín mít, cho nên, thật

https://thuviensach.vn

đáng tiếc, nàng chỉ có thể cho gió thổi bay bay tóc nàng mà thôi. Gió ơi, mi chớ đẩy nàng rơi xuống vực – gã lo ngại trong lòng. Bỗng nhiên dáng người mảnh mai của nàng khiến gã nhớ tới bức tiểu tượng người đàn bà trên mũi chiếc xe rolls-royce'a đang chạy trên xa lộ. Và thế là gã hết sợ.

Ngày hôm sau họ đi tham quan Knossos [5]. Rồi tham quan bờ biển phía Đông. Sang đến ngày thứ ba gã kiếm cớ hôn nàng. Thật khó hôn một người khi hai người xưng hô với nhau "chị" và "ông", cho nên tại nhà hàng tọa lạc trên sườn đồi họ chuyển sang xưng hô với nhau "em, anh". Chai rượu vang đã trợ giúp sự đổi thay này. Tuy nhiên, sau nghi lễ trang trọng đó, có đến hai lần nàng nhầm, gọi gã là "ông".

- Cô em cứ coi anh quá ư quan trọng, làm vậy là anh rất buồn, - gã nói và đúng là gã buồn thật.

Để giết chết nỗi buồn này, hoặc để đốt cho nó cháy thành tro, gã cúi xuống để hôn nàng.

Nàng kìm giữ gã một cách nhẹ nhàng, không bực tức, chẳng ngỡ ngàng. Đàn bà thường xử sự như vậy khi họ từ chối, nhưng không đóng sập cánh cửa. Gã muốn đứng thật lâu ở giữa cửa mở toang này. Gã không dám chắc, nhưng cũng chẳng mất hi vọng.

Nàng đi bách bộ dọc bờ biển, biển lặng dần khi trời trở về đêm, mặc dù những con sóng ngoài khơi vẫn chăm chỉ bạc đầu. Gã lầm lũi bước theo sau nàng, y như cái bóng khiêm nhường của nàng vậy. Nàng ngồi xuống chỗ gần mép nước. Gã nằm xuống cạnh nàng, gối đầu lên hai đùi nàng. Gã sợ nàng sẽ hất đầu gã ra như hất quả bóng, nhưng nàng không làm như vậy. Nàng vuốt ve gáy gã, như vuốt ve con chó già lông bạc; còn gã, như một con chó, đánh hơi mùi nàng. Gã không kiếm tìm môi nàng nữa - gã đã thuận ý với nàng, nó là bất khả xâm phạm. Giống như thủy triều lên và thủy triều xuống, gã xán tới sát gần vú nàng, đôi vú trẻ trung và chắc nịch, không nịt coóc-xê, chẳng hất miệng gã ra. Gã bú vồ vập như đứa trẻ sơ sinh, vú này rồi lại vú kia, như thể không chỉ để được no nê, mà còn là để luân phiên chăm sóc cả hai một cách công bằng. Nàng lắc lư như một bà

https://thuviensach.vn

mẹ. Cả hai ngủ thiếp đi, để rồi lại tỉnh giấc khi làn gió ấm có pha chút lạnh của tháng mười bắt đầu chạm vào người.

Gã lại thức giấc trên chiếc giường của mình, lúc nửa đêm, nếu đêm nay có điểm giữa? Gã cảm thấy mình đơn độc, đơn độc khủng khiếp đến nỗi như chưa bao giờ có vậy trong cuộc đời người lớn của gã; và gã lại thiếp ngủ, một dấu chấm nhỏ dưới một dấu hỏi lớn tựa đêm đen.

Sáng sớm gã sinh quẫn trí, gã chẳng biết mình là ai và đang ở đâu? Thậm chí gã không dám chắc gã đang khỏe mạnh hay đang ốm yếu? Gã chỉ biết một điều, gã đang chịu một gánh nặng, gã nhìn vào gương - phải chăng đó chính là những năm tháng đã qua, những năm tháng đã mang những hình ảnh nhạt nhòa của gương mặt gã? Thường thì trí nhớ gương mặt của chúng ta chồng chất lên nhau, làm cho hình ảnh hiện tại thêm mềm mại, thêm dịu dàng - bây giờ gã cảm nhận, bộ mặt chót cùng này của gã lồ lộ, hoàn toàn phơi bày. Cho nên gã đi cạo râu, để canh chừng gã không nhìn vào gương.

Gã vén màn cửa sổ - như thường lệ, ánh sáng ập vào phòng, biển ập vào phòng, tuy nhiên ánh sáng này chẳng làm sáng tỏ được điều gì. Gã có hẹn với nàng hay không nhỉ? Gã bước ra khỏi nhà mà không ăn bữa sáng, gã đói và đau, tựa hồ gã đã đấu bốc với ai đó lúc ngủ. Gã sực nhớ, nàng có nói về những người bạn của mình, những người rồi sẽ tới đây, gã nhớ ra điều này đúng vào lúc gã đang nhìn thấy họ. Cho nên gã không còn thời gian để trốn chạy, cũng không còn thời gian để tiến lại gặp họ một cách đàng hoàng với mặt nạ khả kính. Vả lại, chỉ có mặt nạ tuổi trẻ của gã đang ở đây, cho nên không dùng mặt nạ này được. Các chàng trai và cô gái cười... có một sự ngạo mạn tàn nhẫn nào đó trong tuổi trẻ của họ, trong cái đẹp và trong sự trưởng thành khinh suất của các chàng trai.

Nàng gật đầu chào gã, như chào người bán báo nàng quen. Và như một người bán báo, gã chào đáp lại nàng, cũng bằng cái gật đầu. Nhận thấy họ chẳng mua gì của gã, gã bèn nhìn ra phía những người khách vãng lai khác.

https://thuviensach.vn

[1] Hòn đảo lớn nhất trong số các hòn đảo của Hy Lạp trên biển Địa Trung Hải với bờ đảo dài 1.040km. Heraklion là thành phố lớn nhất trên đảo này - ND.

[2] Nữ thần thủ công và mỹ nghệ, nữ thần trí tuệ và cũng là nữ thần chiến tranh. Athena còn là nữ thần bảo hộ thủ đô Aten của Hy Lạp. Nguyên hình của vị nữ thần này xuất phát từ hình dạng của loài chim với dấu hiệu chính là con cú - ND.

[3] Holland - Hà Lan, Poland - Ba Lan (tiếng Anh). Hai từ tiếng Anh này khi phát âm nghe na ná như nhau cho nên dễ bị nhầm Hà Lan thành Ba Lan và ngược lại – ND.

[4] Nhà văn, nhà thơ, họa sĩ, nhà điêu khắc Ba Lan (1821 – 1883) – ND.

[5] Cung điện nổi tiếng, xây dựng cách đây 4.700 năm - ND.

https://thuviensach.vn

Cháu đã dạy sư tử như thế nào?

TÊN CHÁU LÀ WIOLA. Nhà cháu ở một thị trấn nhỏ. Cháu đi luôn vào chuyện: Hoàn cảnh hiện nay của cháu rất thương tâm. Cháu sắp mười sáu tuổi, là con gái duy nhất trong nhà, cháu trinh nguyên. Cũng có thể không hẳn như vậy, rồi cháu sẽ kể sau. Cháu phải nhấn mạnh rằng, bố mẹ cháu đều là những người có trình độ đại học, còn cháu đang học trung học phổ thông, cháu có năng lực. Cháu là cô gái xinh, nói chính xác, ai nhìn thấy cháu cũng bảo cháu như vậy, cháu thông minh, dẫu rằng hình như hơi bị lười, cháu vẽ và viết đều đẹp, cháu biết chơi đàn dương cầm, cháu có nhiều năng khiếu. Thiên hạ cứ tưởng mọi cái đều ổn, nhưng không phải vậy.

Bố cháu có người đàn bà khác núp ở đằng sau. Cái núp này không núp mãi được, vì mẹ cháu thừa biết tối tối bố cháu ở đâu. Những lúc như vậy, để làm dịu thần kinh mẹ cháu đi rửa bát, mặt mẹ cháu nom như cái chậu rửa bát này này. Thêm nữa, bà này... sao lại gọi là “bà” khi đó là con điếm thứ thiệt - cháu xin lỗi vì cháu nặng lời. Và thật đáng buồn, cháu xin lỗi, con đĩ này... là nhân viên của bố cháu, làm việc trong công ty xây dựng của bố cháu. Mối quan hệ này dai dẳng đã bảy năm nay, mà có khi phải tới chín năm rồi cũng nên. Cháu cũng không biết chính xác, tình cảnh đáng buồn này tồn tại đã bao lâu. Ngay bố cháu cũng còn không biết nữa là - biết làm sao, những người sướng họ không tính thời gian.

Cháu là người trực tính, khi cháu hỏi thẳng bố - bố ơi, bố có yêu bà ấy hay không, bà ấy có phải là tình nhân của bố hay không, thì bố cháu cười, đoạn nói, - con gái, câm mồm ngay, mày biết cái gì, đừng có ăn nói vớ vẩn.

Nhưng mà cháu biết rõ. Bà kia, tức thị, cháu xin lỗi, con đĩ, có nhà riêng, trước kia bà ta ở cùng bố mẹ, những người đã dung thứ lối sống gian dâm một cách lộ liễu như vậy của con gái. Chuyện này lan ra khắp thị trấn của cháu rồi, cho nên xin mọi người hãy nghĩ coi, cô gái trẻ, xinh đẹp và nhạy cảm như thế này sẽ cảm thấy ra sao khi đi dạo trên phố và tất thảy mọi

https://thuviensach.vn

người ai cũng nghĩ: đây chính là con gái của cái lão đang léng phéng, xin lỗi, với con đĩ ấy...

Khi đã nhận làm tình nhân, bà ta gọi điện đến nhà cháu, chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng trong ống nghe. Có lần cháu đã nghe được cái im lặng như vậy - thật kinh tởm. Trong thị trấn lan truyền tin đồn, nói chính xác, tin đồn được tung ra từ cửa hàng thịt, nơi em trai của con đĩ này là chủ, bảo rằng, chị hắn đã nhận nhẫn đính hôn của bố cháu rồi.

Những tin khiêu khích kiểu như vậy được đồn thổi khi cháu còn là một cô bé học trường Phổ thông cơ sở mang tên tướng Sikorski. Lúc đó cháu chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao cả, còn sau đó cháu không muốn vương vấn hiện trạng này. Hồi cháu mười lăm tuổi, bố cháu là lẽ đương nhiên đối với cháu.

Hiện nay cháu học trường Trung học phổ thông mang tên Eliza Orzeszkowa [1], cháu đang bức xúc. Cháu đã mường tượng, số phận của một cô gái mười sáu tuổi như cháu phải khác cơ. Cháu hoàn toàn không nói quá khi bảo rằng, cháu đang tuyệt vọng.

Cháu đã tìm cách cứu vớt gia đình. Một hôm cháu dậy sớm hơn thường ngày, tắm táp xong cháu bụng bảo dạ: - Wiola, cứ như thế mãi là không có được đâu nhé, Wiola, phải ra tay, nghe chưa! Nếu mình không giải quyết xong việc này thì tên mình sẽ không còn là Wiola nữa đâu!

Cháu bắt tay vào việc một cách rất lễ phép, thoạt tiên là các cuộc chuyện trò với bố. Cháu xin khẳng định dứt khoát rằng, bố cháu không uống rượu, nói chung là một người biết kiềm chế, không hút xách, không sử dụng bất kì loại thuốc chữa bệnh nào, ngay cả đi ngủ cũng cực kì đúng giờ.

Thoạt tiên cháu hỏi - bố ơi, bố có biết, bố làm cái trò gì mà cả thị trấn họ cứ nhòm vào cửa sổ nhà ta hay không? Bố cháu giả vờ không nghe thấy cháu nói. Chẳng còn cách nào khác, bất đắc dĩ cháu đành sử dụng biện pháp thô bạo. Cháu đến chỗ làm việc của con đĩ ấy, tức thị vào công ty xây dựng của bố cháu. Và cháu đánh bà ta! Cho đến hôm nay, chuyện cháu lấy

https://thuviensach.vn

đâu ra ngần ấy sức lực để ném người đàn bà là một người lớn vào tường, như ném một quả bóng, vẫn là một câu đố đối với mọi người trong thị trấn, thậm chí với cả cháu. Cháu xin nhấn mạnh rằng, người tình của bố cháu rất lực lưỡng, cháu không đến nỗi nào, nhưng vẫn thua xa bà ta.

Tuy nhiên, hành động tàn bạo nói trên không mang lại kết quả. Bố cháu gọi cháu là con kẻ cướp... Bố cháu sẽ không đuổi việc con mụ ấy, mà thay vào đó sẽ đuổi cháu ra khỏi nhà nếu như hành động cứng rắn của cháu lại tái diễn. Cháu tĩnh tâm được độ một tháng, nhưng chỉ đến hôm, khi bố cháu bảo là bố đi đến nhà ông bác sĩ quen, người đang chữa bệnh thấp khớp cho bố, ra bộ để biếu ông ấy chai rượu cô nhắc. Đúng lúc đó cháu dắt chó đi dạo. Con chó lùn lông xù của nhà cháu có tên là Sebastian. Ra bộ tình cờ, cháu đi ngang qua trước cửa sổ nhà mụ tình nhân của bố còn con chó đi tè, cháu liếc mắt nhìn lên cao, bố cháu đang treo rèm ở một trong những khung cửa sổ. Cháu gọi: - Bố ơi! Bố cháu nhìn, nhưng không nhìn cháu, chỉ nhìn con chó và tiếp tục treo rèm một cách điềm tĩnh. Bố cháu đóng cửa sổ hé mở như chẳng có chuyện gì xảy ra, đoạn tắt đèn. Cháu đợi, cháu đinh ninh, thể nào bố cũng sẽ xuống dưới và bảo gì đó, thậm chí cùng đi về nhà. Nhưng không phải như vậy. Chắc tên cháu sẽ không phải là Wiola nếu cháu không làm việc này! Cháu đập vỡ tan tất cả cửa kính trong tổ ấm của mụ tình nhân kia.

Lẽ dĩ nhiên, lần thứ hai bố cháu lại gọi cháu là con kẻ cướp và tố cáo cháu làm gián điệp, điều hoàn toàn sai sự thật. Nếu thế thì bố cháu cũng có thể tố cáo con Sebastian làm gián điệp. Bố cháu định đuổi cháu ra khỏi nhà, nhưng không làm được, vì cháu tự bỏ đi.

Trời đã về khuya, ở thị trấn bé tí xíu của cháu người ta đi ngủ từ lúc gà lên chuồng, như thế lại hóa hay, vì không có ai nhòm vào nỗi đau của cháu. Trong túi cháu có mang theo quần áo để thay, một chiếc áo len, đôi giày thứ hai và con gấu misa từ hồi còn nhỏ, không có nó cháu không tài nào ngủ nổi, nhìn chung càng ngày cháu ngủ càng tồi. Hoàn cảnh hiện nay của nhà cháu khiến cô gái trẻ người non dạ như cháu rất thất vọng. Đã mấy lần cháu

https://thuviensach.vn

toan tự vẫn, song, rất tiếc, không thành. Thấy cháu buồn, bác và dì cháu bảo rằng, cần phải giải thích cho cháu rõ ngọn nguồn. Thế nhưng cả bố, cả mẹ đều không nhận ra nỗi thất vọng của cháu.

Đầu óc nghĩ mung lung về tình cảnh vô vọng của mình, cháu đi qua quảng trường chợ cổ, sau đó cứ dọc phố chính cháu đi cho tới tận rìa thị trấn. Lần này cháu quyết định phải tự vẫn bằng được, để cho không một ai còn nghi ngờ, cháu muốn gì.

Ngôi nhà cuối cùng, tính từ phía nhà thờ, là nhà của ông Romuald Gubas làm nghề cắt tóc, phía sau ngôi nhà này là màn đêm dày đặc. Nếu ở đó mà có cái vực thì chắc cháu sẽ nhảy luôn xuống đó, cháu không nói phét đâu nhé... nói thật là cháu đã đến bước đường cùng rồi.

Cháu để túi ở chỗ chênh tối chênh sáng, ngồi một mình trên cột mốc, nghĩ cách tự giết mình. Hiếm khi cháu khóc, nhưng cháu mà đã khóc thì cái gì của cháu cũng khóc, kể cả móng chân, móng tay. Cháu đã khóc, chẳng biết bao lâu, trong khổ đau thời gian trôi đi theo cách của mình. Mấy con chó nhà ông thợ cắt tóc đánh hơi thấy mùi áo khoác của cháu, chúng lồng lộn bên trong hàng rào, một con sủa, lũ chó biết rõ, cô bé ngồi ngoài kia đang trong cảnh ngộ nào. Ông thợ cắt tóc, tức thị ông Romuald Gubas, xuất hiện ở cổng. Mẹ cháu thường đến làm tóc ở hiệu của ông ta, đáng tiếc con đĩ nọ, tức tình nhân của bố cháu, cũng hay tới đây. Từ hồi còn nhỏ cháu hay làm tóc ở cửa hiệu gần đó, ngoài quảng trường chợ cổ, cửa hiệu này, cháu nói thật, đang cạnh tranh rất dữ với cửa hiệu của ông Gubas.

- Wiola, cháu làm gì ở chỗ tối om thế này hả? - ông Gubas hỏi.

Cháu không nhớ, cháu đã trả lời như thế nào, thế nhưng tình thế mới này đã có tác động tích cực đối với tâm trạng của cháu. Wiola, đừng buồn nữa, - cháu bụng bảo dạ, và thế là cháu thôi khóc luôn. Ông Gubas chắc phải biết chuyện người tình của bố cháu, khi cả thị trấn này ai người ta cũng biết, cho nên chắc ông ta sẽ không lấy làm ngạc nhiên khi thấy một cô bé đa cảm, đi lang thang lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

https://thuviensach.vn

- Lâu lắm rồi không thấy mẹ cháu đến hiệu của bác làm tóc, - ông Gubas nói, nhẽ ra ông ta không nên nhắc tới mẹ cháu trong lúc này, tuy nhiên cháu hiểu, ông ta bị bất ngờ với cháu và không biết phải nói gì với một người đang ngồi trên cột mốc bên cạnh nhà ông ta lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này. Cháu có cảm giác ông Gubas đối xử với cháu rất lịch sự, nhưng hoàn toàn không phải như vậy, sau này cháu mới biết. Và cháu được ông ấy mời vào nhà uống trà.

Chưa bao giờ cháu thấy một ngôi nhà lại có nhiều song sắt đến như vậy, bên dưới, bên trên, thậm chí ở giữa nhà. Nói thật, ngôi nhà này là ngôi nhà cực đoan nhất trong hết thảy mọi ngôi nhà ở thị trấn của cháu, điều rất nguy hiểm trong thời đại này. Vợ ông Gubas đi thăm bà dì ở tận Krakow, cháu biết chuyện này ngay sau khi cháu vào nhà. Năm giờ sáng mai bà ấy mới về, đi xe buýt công cộng. Cháu biết, một cô gái xinh đẹp ở tuổi cháu thì không nên ở nơi chỉ có một mình với một người đàn ông muốn hay không muốn đã ở tuổi trung niên, thông qua bố cháu thì cháu thừa biết, đàn ông ở tuổi này họ thông thạo những gì. Nhưng tình cảnh của cháu nó đặc biệt, cháu trốn nhà, không loại trừ khả năng cháu tự vẫn thành công. Với những người trong cảnh ngộ như thế này thì phải cảm thông, có phải không nào?

- Cháu cãi nhau với mẹ chắc? – ông Romuald Gubas hỏi, có phần thận trọng, như thể ông ta không thích hỏi về bố cháu.

- Đại loại như vậy, nhưng khoan, - cháu đã trả lời: đúng thế. Vì cháu không muốn một ông thợ cắt tóc lại đi gột rửa những vết bẩn của cháu.

Ông Gubas cởi áo len, mặc vào chiếc áo vét tông, đoạn mời cháu uống whisky. Ông ta hỏi cháu có uống với sô đa hay không, ông ta còn hỏi cả nước đá. Cháu chẳng biết uống với sô đa và với nước đá là nó như thế nào, nhưng cháu nói bừa - “vâng, sô đa và nước đá”. Cháu quyết định cực nhanh. Cháu mà biết nó đắng kinh khủng như vậy thì cháu đã yêu cầu cho cháu coca-cola light.

Ông Gubas kể chuyện Ai Cập cho cháu nghe, vì ông ấy vừa đi tham quan nước này. Qua mẹ cháu kể, cháu biết ông ấy đi cùng với vợ, mẹ cháu

https://thuviensach.vn

còn nhắc chuyện này với bố cháu, vì không bao giờ bố cháu mang mẹ cháu đi tham quan nước ngoài. Nhưng ông thợ cắt tóc kể chuyện về cái nước Ai Cập này cứ như là ông ta đi chỉ có một mình, ông ta cho cháu xem ảnh các kim tự tháp và khách sạn năm sao, nơi ông ta ở, tựa hồ cháu chẳng biết kim tự tháp và khách sạn là cái quái gì. Sau đó ông ta bảo rằng, ông ta vừa mua một chiếc xe Opel Astra mới toanh.

- Còn bố cháu vừa mua chiếc Land-rover truyền động bốn bánh, - cháu nói, mặc dù không phải như vậy.

Ông Gubas ra chiều ái ngại, đoạn uống một hơi cạn cốc rượu đắng với nước đá và xô đa. Cháu uống từ từ, xem trên phim cháu thấy người ta uống cái của nợ này rất từ tốn.

Ông ta hỏi, cháu muốn trở thành ai trong tương lai, ông ta có quen mấy vị giáo sư ở Krakow, họ có thể giúp cháu vào học đại học. Cháu rất thích học vẽ, cháu có thể vẽ một con ngựa nom y như ngựa thật, ai chả biết vẽ ngựa là cực khó, trong thị trấn của cháu, cháu không thấy có ai biết vẽ ngựa cả.

Ông ta kể, mỗi ngày ông ta chống tay một trăm lần và lấy làm tiếc rằng trong thị trấn bé tí xíu như thị trấn của chúng ta không có phòng tập thể hình. Hồi còn đi học ở trường ông ta toàn chiếm giải nhất môn chạy một trăm mét và môn nhảy xa.

Cháu nghĩ bụng, nếu đúng thế thì chuyện này phải lâu lắm rồi.

Cháu và ông Gubas nói đủ thứ chuyện trên đời, phải công nhận hai người huyên thuyên xích đế với nhau rất thú vị, đến nỗi hầu như cháu quên mất nỗi đau của mình. Bất thình lình ông Gubas hỏi, đã bao giờ cháu vuốt ve đầu người hói chưa. Chỗ này cháu phải lưu ý, ông Gubas có rất ít tóc, nói toạc móng heo, gần như hói, còn gì nữa nhỉ, ông ta chải tóc hất từ bên nọ sang bên kia, nom, cháu xin lỗi, như thằng đần. Cháu chẳng biết, có phải là ngẫu nhiên hay không, thế nhưng tất cả các ông thợ cắt tóc mà cháu biết đều hói đầu, cứ như nghề này là nghề độc hại cho tóc vậy. Cháu đã trả lời

https://thuviensach.vn

đúng sự thật, chưa bao giờ cháu vuốt ve... nhưng có lần cháu đã vuốt mông đít của một đứa trẻ sơ sinh và cảm giác này chắc phải hoàn toàn giống cảm giác mà cháu đã kể với ông ấy. Ông Gubas nhìn cháu với vẻ ngạc nhiên, ông ta đã bị mờ mắt, cho nên ông ta cũng chẳng biết, mấy lần ông ta nhắc đi nhắc lại cụm từ "vuốt ve mông đít, vuốt ve mông đít" là để làm gì. Và ông ta hỏi, nếu vậy thì ông ta có thể vuốt ve mái tóc cháu được không? Cháu có mái tóc vàng cực đẹp, cháu thừa biết điều này, vì đi đâu người ta cũng bảo như vậy, cho nên cháu thấy thinh thích khi ông ấy định diễn trò vuốt ve mái tóc cháu, y như con thú người ta thuê làm trò tại nhà trình diễn mốt thời trang. Thế nhưng, mặt khác, cháu cũng đã hiểu ra ngay, ông Gubas mời cháu vào nhà uống trà đâu phải vì thịnh tình.

Cháu chẳng đến nỗi ngây thơ như mọi người lầm tưởng đâu nhé. Cháu thừa biết, đàn ông tìm kiếm cái gì. Cháu có một ông bố như bố cháu, còn mẹ cháu thì từ hồi cháu còn bé đã cảnh tỉnh cháu. Ở trường cháu học cũng xảy ra lắm chuyện. Cháu học năm cuối cấp, là một cô gái trinh nguyên, cho nên cháu có lắm chuyện bực mình. Thế nhưng nếu mọi người nhìn vào lũ con trai ở trường cháu thì mọi người sẽ không hề lấy làm ngạc nhiên khi thấy cháu vẫn còn nguyên xi như bây giờ.

Bản thân cháu thì chẳng có gì với ông thợ cắt tóc cả, thế nhưng chỉ có mù mới không biết rằng ông ta giống hệt bố cháu, có khi còn tệ hơn là đằng khác. Chỉ cần vợ đi Krakow là ông ta đã không chịu ngồi yên một chỗ rồi. Ông Gubas uống gần cạn cốc whisky, cháu uống từ từ, theo kiểu đàn bà. Cháu cảm thấy, cháu không nói là lạ đâu nhá, như cháu đang ở trong một chuồng với con sư tử. Có lần nằm chiêm bao cháu thấy cháu dạy sư tử, hổ và báo, cháu quất roi, chúng răm rắp phục tùng, thiên hạ đứng chung quanh há hốc miệng nhìn, khâm phục. Ông Gubas hơi giống con sư tử này, có thể bị rụng bớt lông, giống như con gấu misa cháu có từ hồi còn nhỏ, con gấu cháu mang theo khi trốn khỏi nhà.

Cháu là người thật thà cho nên cháu mới công nhận, cháu có đồng ý hẳn hoi cho ông Gubas vuốt ve mái tóc cháu, vì cháu tò mò muốn biết, ông ta

https://thuviensach.vn

sẽ làm gì sau đó và cháu sẽ làm gì nếu như ông ta sẽ làm gì đó sau đó, lắm lúc chính cháu cũng không biết là mình sẽ làm gì, vì thế cháu rất tò mò chỗ này.

Ông Gubas vuốt ve mái tóc cháu, cháu sẽ không nói ra đâu nhé, ông ấy vuốt ve rất tuyệt, điều chẳng lạ khi ông ta là thợ cắt tóc.

- Cho thêm vào whisky xô đa và nước đá, - cháu yêu cầu, đoạn tránh đầu ra.

Hai người cạn chén, nghĩa là ông ta uống cạn chén, còn cháu chỉ nhấp chút xíu.

Chắc mọi người sẽ bảo là cháu ngu, ừ thì cũng có thể là cháu hơi ngu thật, nhưng mà không phải là ngu lâu đâu nhé. Cháu cho ông ta hôn, nhưng chỉ được hôn vào má thôi. Ông Gubas có những biểu hiện say khướt, điều chẳng có gì là lạ trong bối cảnh này. Chắc vì thế mà ông ta nói năng có phần khác lúc ban đầu, nói chính xác, ông ta nói toàn những chuyện phi lí. Ông ta còn bảo thế này: cháu xinh, cháu quyến rũ, từ một năm nay, qua cửa kính của cửa hàng cắt tóc, hàng ngày ông ta vẫn đứng ngắm nhìn cháu đi cuốc bộ về phía trường học. Ông ta còn nói, về cơ bản cháu đã hoàn toàn là người lớn rồi, ông ta hỏi cháu đã có bạn trai hay chưa và có bao giờ cháu ôm một người nào đó, giống hệt như người ở tuổi trưởng thành người ta vẫn làm hay không? Ông Gubas tự giới thiệu, ông ta là một người từng trải. Và theo ông ta, con người từng trải này đã được chuẩn bị rất chu đáo để dìu dắt người chưa từng trải như cháu đi vào cuộc sống của người trưởng thành.

Nói chính xác, sau một hồi lai rai dài dòng văn tự như vậy, ông Gubas làm một cú cực bất ngờ, mặc dù nhìn chung cháu đã sẵn sàng đối phó với mọi tình huống. Ông ta cởi khuy quần, lôi từ trong quần ra cái đàn ông vẫn đeo ở giữa hai chân. Nói thật, chưa bao giờ cháu nom thấy cái này ở dạng người lớn và sống động như thế, thậm chí cháu nổi máu tò mò, cháu sẽ chẳng nói cháu tò mò cái gì đâu, mặc dù cháu muốn nói dối rằng, cháu không sợ. Cháu thấy lạ, sao nó lại bự đến thế, không ăn nhập tí nào với ông

https://thuviensach.vn

Gubas, như thể nó là của một người nào đó, dáng vóc hoàn toàn khác ông ta. Ông Gubas hỏi, cháu có thích mó tay vào không. Cháu bảo, chưa bao giờ cháu làm như vậy, còn nếu ông ta muốn thì cháu có thể làm, nhưng cháu giao hẹn là cháu chỉ làm mỗi vậy thôi, chỉ giới hạn thế thôi, nếu làm khác là cháu sẽ đi báo ông Marian Kowalczyk, cảnh sát trưởng thị trấn, người thường chơi bài với bố cháu. Ông Gubas uống nốt chỗ whisky còn lại trong chai và chìa cái phi thường của ông ta ra cho cháu. Nó mềm, nóng và mịn, nói thật cháu mường tượng y như là cháu đang sờ tay vào con hải cẩu. Ông ta van nài cháu, hãy liên tục nắm tay vào rồi lại thả tay ra. Lúc đó vật ở bên trong cái nom y như cái vỏ bọc cứ thò ra rồi lại thụt vào, thậm chí nó có cái miệng với đôi môi đỏ lựng đang cười. Ông Gubas kêu, rên, như thể ông ta bị thương vì bị tai nạn.

Rồi sau đó ông Gubas rên hoàn toàn không phải bằng giọng của mình. Cháu hoảng hồn thật sự khi nghĩ bụng, ông ta bị nhồi máu cơ tim hoặc bị gì đó còn nghiêm trọng hơn. Cái phọt ra từ ông Gubas gọi là tinh trùng, cháu biết rõ điều này vì cháu đã đọc trong sách. Lại nữa, sau chuyện này ông ấy định hôn cháu, lấy ra chiếc bao cao su từ trong túi, bóc, đoạn nói toàn những chuyện bẩn thỉu mà một cô gái trẻ như cháu không nên nghe. Ngay lập tức cháu mất kiên nhẫn. Và cháu quát to: - Nằm, im!!! - lúc đó ông Gubas vùng dậy và ngã vật xuống nền nhà.

Nhân cơ hội cháu vào nhà tắm rửa ráy. Trong nhà tắm có treo chiếc áo khoác ngủ màu đỏ của vợ ông Gubas, nhìn vào cháu phát hoảng, vì nom chiếc áo cứ như là bà ta đang treo người trong nhà tắm, nhìn cháu dùng gần hết lọ xà phòng để rửa sạch cái thoát ra từ chồng của bà ta.

Khi quay lại cháu thấy ông Gubas nằm lăn lóc dưới nền nhà, ngáy khò khò, cháu xem đây là một thắng lợi của cháu và là thời cơ thuận lợi. Chỉ có điều, sau tất thảy mọi chuyện như thế, cháu cảm thấy không thoải mái tí nào. Rõ ràng không thể nói, đã chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Khi cháu trốn nhà, cháu chạy vào ngôi nhà này, thì cháu là cô gái trinh nguyên, nhưng bây giờ cháu không còn hoàn toàn nguyên xi như vậy nữa rồi. Cháu lại đau

https://thuviensach.vn

khổ và lại cảm thấy tình cảnh của cháu quả thật tang thương. Tất cả đàn ông đều cùng một giuộc, đáng tiếc, cả bố cháu, họ chẳng tốt đẹp gì.

Sau đó, bất thình lình cháu cảm thấy có vẻ an tâm, cháu uống cạn cốc whisky của cháu đoạn đi xem phòng ngủ của ông bà Gubas. Chưa bao giờ cháu nhìn thấy một chiếc giường đẹp như vậy, vai giường màu vàng, xoắn vỏ đỗ, đầu cuối là những con thiên nga vàng và chiếc gương to. Cháu đồ rằng, trên chiếc giường này ông Gubas đã làm những trò như vậy với bà Gubas và tuốt tuột mọi cái được phản chiếu trong gương. Nom chắc là phê hết chỗ nói.

Trên tủ có đặt tấm ảnh ông bà Gubas, khung vàng, họ cầm tay nhau trên cái nền của mấy kim tự tháp, chính những kim tự tháp mà lúc nãy cháu vừa nom thấy, nhưng không có họ. Bên trong tủ, một cú bất ngờ... toàn quần lót của bà Grubas, một số có viền đăng ten, cực kì khêu gợi. Cháu dám cuộc rằng, khi mặc những bộ đồ lót này nom bà ta hoành tráng như một con voi cái mặc đồ có viền đăng ten, thiên hạ chắc phải ngạc nhiên khi họ đích mục sở thị cái họ không thấy thường ngày. Cháu lôi đống quần lót ra, lấy một chiếc quần lót kì cục này làm kỉ niệm, rồi dùng kéo cắt thủng chỗ vải nằm giữa hai lỗ khi mặc vào ở những chiếc còn lại, đoạn lại xếp ngăn nắp vào tủ. Sau đó cháu dùng hai ngón tay cầm lên chiếc bao cao su nằm lăn lóc bên cạnh ông Gubas lúc này đang ngáy khò khò, nói thực, khi đã bóc ra nom nó ỉu xìu thế nào ấy. Cháu cắt nát chiếc bao cao su thành nhiều mảnh nhỏ, đoạn đem nhét vào lọ kem chống nhăn và vào hộp phấn trang điểm của bà Gubas. Cháu dùng son bôi môi vẽ một con ngựa trên mặt gương, phải nói là cháu vẽ cực đẹp, khẳng định tài năng của cháu, bên cạnh cháu vẽ một trái tim bị mũi tên xuyên thủng. Cháu mở tủ lạnh lấy một khúc xúc xích, để lúc ra cổng cháu chiêu đãi lũ chó. Cháu rất quý chó, vì chó hay hơn người.

Đúng ba giờ đêm. Mọi vật chung quanh đều ngủ im lìm, cháu cảm thấy cháu rất yêu thị trấn nhỏ của mình lúc nó ngủ, nó yếu hèn. Ngay cả ngôi trường của cháu lúc này cũng không còn đáng sợ nữa và cửa hàng thịt của

https://thuviensach.vn

gã em trai của con đĩ nọ, cái gã mà người lúc nào cũng sực mùi xúc xích, cũng không còn chọc tức cháu nữa. Bên trong cửa kính cửa hàng cắt tóc của ông Gubas có trưng bày một loạt ảnh các bà các chị với những mái tóc mới làm, vẻ mặt của họ nom ngờ nghệch hơn lúc nào hết.

Chỉ có mỗi nhà cháu là tất cả các bóng đèn đều sáng trưng. Ngôi nhà này tựa hồ một cây đèn biển được thắp sáng chỉ nhằm dẫn đường cho cháu mà thôi, đó là cháu mường tượng. Cháu nghĩ bụng, cháu không phải là Wiola, nếu cháu không khắc phục được tình cảnh đáng thương này. Cháu đã có gan hành hung nhân tình của bố cháu, cháu đã có gan công khai đập vỡ cửa kính nhà mụ ta, thậm chí cháu đã có gan dạy con sư tử là thợ cắt tóc cơ mà. Cháu cảm thấy, cái xấu hổ không còn trói buộc cháu như hồi trước nữa, cháu cũng không còn lạ lẫm gì nữa. Bố mẹ cháu đã làm hỏng tuổi học trò của cháu, tuy nhiên, phần còn lại chỉ là của cháu mà thôi. Chấm hết. Tên cháu không phải là Wiola, nếu sẽ là tên khác!

---

[1] Nữ nhà văn Ba Lan (1841 – 1910) – ND.

https://thuviensach.vn

Bờ bên kia

NÀNG VẪN CÒN NHỚ NƠI NÀY, vì hồi còn nhỏ nàng thường tới đây cùng bố mẹ. Làng biển biến thành khu nghỉ mát theo mùa. Nàng chọn nơi này có lẽ vì nàng vẫn nhớ cái thời nàng nghĩ, ngay cả khí trời ở đây cũng sẽ trẻ mãi không già hay sao?

Nàng đến đây như người đi an dưỡng, nhưng nàng đang trẻ và khỏe sờ sờ thế kia... trừ phi gọi tình yêu là một căn bệnh đẹp, còn cuộc chia tay phũ phàng là vụ tai nạn.

Người ta đã mách nàng chọn một phòng nhỏ trên tầng áp mái, nhìn ra vịnh. Đã gần hết tháng chín, khách nghỉ hè chẳng có là bao. Không ai xuống tắm biển, vì nước lạnh, chỉ thấy những người mến mộ môn lướt ván đang băng mình trên sóng, nom tựa hồ những con côn trùng sặc sỡ sắc màu.

Nàng đi dạo. Nàng có cảm giác, nhà thờ gạch, kiến trúc gô tích, bây giờ nhỏ hơn hồi trước. Tường nứt nẻ, loang lổ gần hết. Mặt chính diện lỗ chỗ những vết đạn từ hồi tháng chín năm 1939, nom y như da người bị bệnh đậu mùa. Trên tấm biển đá màu đen bố mẹ nàng từng đọc cho nàng nghe, họ và tên vị cha xứ đã hi sinh trong cuộc chiến đấu bảo vệ Hel [1] ; thế nhưng lúc này nàng có cảm giác, cả sự kiện này lẫn sự kiện kia đã diễn ra cùng một lúc, và xa xăm đến nỗi như chưa bao giờ chúng diễn ra.

Rồi sau đó nàng thưởng thức món kem chanh, qua ngần ấy năm mà cái vị kem này vẫn không thay đổi. Lúc đó lưỡi nàng cảm nhận những miếng vỏ tẩm đường tan chảy thành thứ nước nhẹ như bọt xà phòng. Không còn nữa ông già đeo kính gọng sừng mỉm cười với nàng, gọi nàng là cô khách hàng bé bỏng của ông. Người đàn bà đứng sau quầy hàng đích mục sở thị nụ cười của ông lão, nụ cười kín đáo của thế hệ này truyền cho thế hệ khác, giống như bí mật của vị kem vậy.

https://thuviensach.vn

Nàng cuốc bộ ra bãi tắm, không một bóng người. Nàng thích ngắm mặt nước, để xem đó là mặt hồ phẳng lặng, hay biển nổi sóng cồn. Trên đường về nhà, nàng ghé vào một cửa hàng. Qua cửa kính nàng nhìn thấy một dáng người quen quen. Một người giống Piotr. Đích thị anh ta! – nàng chẳng đơn độc một mình, cho dù xa nhà tới ngần ấy cây số. Gần đây ít khi họ gặp mặt nhau... Họ thích trò chuyện về sách... khi chuyện trò như vậy họ cảm thấy như họ đang ở trên một hòn đảo nhỏ, nơi chỉ có hai người.

Sự hiện diện của Piotr ở vùng biển xa xôi này khiến nàng thấy lạ và sinh nghi. Anh ta thích núi cao thôi cơ mà, nhất hạng leo núi, tìm cảm giác mạnh trên không trung, có lần anh ta đã thổ lộ với nàng như vậy... Và tại sao không thấy cô nàng Agnieszka eo đẹp đi cùng?

Anh chàng ngạc nhiên còn hơn cả nàng, nàng còn có được chút xíu thời gian để hoàn hồn sau cú bất ngờ. Họ rủ nhau tới quán cà phê, nhưng quán đóng cửa như đa phần các cửa hàng ở đây chỉ mở cửa khi đại vụ, cho nên họ đành đến ngồi tại quán cá rán.

Như mọi khi, Piotr không giấu nàng bất cứ chuyện gì. Anh ta đã quyết định chia tay với Agnieszka, hai người đã nhất trí với nhau: anh đi đàng anh, tôi đi đàng tôi. Anh ta đến đây chính là để giải phiền sau vụ chia tay này. Nàng có cảm giác, nàng đang mỉm cười trong bụng – cặp tình nhân của nàng cũng không thành. Nàng tự xấu hổ với ý nghĩ này, cố bóp nghẹt nó, mạnh đến nỗi nàng thấy đau.

Có lẽ cả hai đều nghĩ như nhau – họ đến đây trong cùng một thời gian để kiếm tìm sự cô đơn, và họ đã gặp nhau. Cho nên sẽ không hay nếu tối nay ai biết phận nấy. Piotr có xe ô tô, anh ta mời nàng đến ăn tối tại một nhà hàng ở thị trấn gần đó. Nàng nhận lời ngay, thậm chí quá ư vồ vập, tại vì nàng sợ cô đơn ở nơi xa lạ này.

Tuy nhiên họ chẳng đi đâu cả – họ ở lại quán cá rán, gọi bia. Trong mùi bia có cái gì đó cực kì tinh tế của bãi tắm đang lạnh dần và của mặt biển liền kề lúc hoàng hôn.

https://thuviensach.vn

Piotr có gương mặt đẹp, pha chút khổ hạnh. Người cao, mảnh khảnh, tóc và mắt đen làm nổi bật vẻ ưu phiền, cái mở đường cho những nếp nhăn mai này. Anh ta thuộc hạng người lo cho mình, lo cho người thân và lo cho cả thiên hạ. Là người luôn chăm sóc người khác, nhưng bản thân anh ta lại cần sự chăm sóc. Họ giống nhau ở điểm này. Tình yêu của Piotr rực cháy như một đống lửa rơm. Ngọn lửa bùng cao chẳng được mấy nỗi. Cuộc chia tay của hai người xem ra có vẻ sạch sẽ và chẳng đớn đau...

Piotr biết chuyện của nàng, có lần nàng đã kể tỉ mỉ cho anh ta nghe. Anh bạn ngạc nhiên và xúc động vì nàng đã bị ruồng bỏ một cách phũ phàng, bây giờ nàng vẫn đau khổ khi nàng chẳng có ai. Nàng không thích anh chàng kia, nàng lo ngại khi gắn bó với hắn ta và nàng thấy nhẹ hắn người khi hắn bỏ nàng.

Họ đi ra bãi tắm. Sóng biển nghe rõ hơn ban ngày, tựa hồ ban đêm sóng đập vào bức tường. Mặt trăng đổ ánh vàng xuống biển. Chỉ có hai người... Nàng biết, Piotr hiểu nàng và cả biển nữa cũng hiểu nàng. Đã lâu lắm rồi nàng không cảm thấy mình được an toàn như vậy.

- Bố mẹ anh từng bảo rằng, ngày xưa con người có thời gian, còn bây giờ thời gian có chúng ta, - Piotr giọng buồn, nói.

- Thế nhưng bây giờ chúng mình đang có thời gian đấy thôi...! Một khi không có thời gian thì cũng chẳng có tình cảm... - nàng đáp.

Xem câu nói này là một lời mời, Piotr ôm lấy nàng.

Họ nằm bên nhau trên bãi cát, dùng tay gối đầu và ngắm sao trời. Trên vòm trời trong xanh, sao trời trông rõ mồn một, như thể một lát nữa thôi là chúng sẽ rơi hết xuống đây. Khi có trận mưa sao như vậy thì làm gì còn có chuyện cô đơn...

Họ đi, tay nắm chặt tay. Nàng không bật đèn... họ nằm trên giường, để nguyên xi quần áo. Những ý nghĩ trong đầu nàng va đập vào nhau như những con chim hốt hoảng trong lồng. Môi họ đã xán lại gần nhau đến nỗi không thể quay ngược lại được nữa rồi. Bây giờ chúng mình phải làm gì

https://thuviensach.vn

đây, hả anh? – nàng thỏ thẻ... lời nàng như một lời khẩn cầu không còn sức mạnh và ý nghĩa. Piotr không đáp lại, hai bàn tay anh ta đang nhẹ nhàng lần bên trong áo nàng nói hộ tất cả. Hai vú nàng nằm gọn trong tay anh chàng. Nàng nghĩ, ra chiều ái ngại – sao lại có chuyện mình không bị cắn rứt lương tâm đối với Agnieszka... cô ta không hiện diện ở đây, trong anh ta, trong mình... thậm chí mình không phải lôi cô ta ra khỏi giường... Piotr và Agnieszka gắn bó với nhau tới ngần ấy năm, như thể sẽ chẳng bao giờ có chuyện họ bỏ nhau... có nhất thiết cái ta tưởng là mãi mãi chỉ tồn tại trong chốc lát... có điều, mình có yêu anh ta đâu... ngày mai rồi sẽ sao đây?

Khi anh chàng cởi khuy quần của nàng thì nàng co rúm người định thoái thác, nhưng đã quá muộn mất rồi...

- Em đẹp... sao lại có chuyện, trên cơ thể em không hề có lấy một đường thẳng nào?

Không còn cảm xúc, cô nàng xấu hổ quay đầu đi. Nàng cười phá lên khi anh chàng cắn nhẹ vào đầu lưỡi mình. Nỗi lo biến mất, tựa hồ đã bị cái vui đùa của họ xua đi.

Nàng lấy làm ngạc nhiên, cảm thấy hình dáng anh ta khác so với hình dáng nàng còn nhớ. Mình không nên quá dễ dãi – nàng nghĩ, - rồi anh ta sẽ nghĩ về mình ra sao đây? Nhưng đó là điều hổ thẹn cuối cùng...

Nàng mở mắt... mùi của hai người lảng vảng bên trên giường. Nàng đụng vào tay anh chàng như muốn bảo rằng, nàng đang nằm kề bên. Anh bạn mỉm cười, nhưng không mở mắt ra. Anh ta ôm chặt lấy nàng. Nàng không biết gọi trạng thái nàng vừa nếm trải là trạng thái gì, nàng nhớ câu: “cái sướng thường biến mất khi ta định tóm lấy nó”.

Nàng thức dậy lúc nửa đêm. Anh chàng nằm bên cạnh, nàng nhìn thấy bóng của râu mọc trên mặt anh ta và cái hố giữa ngực như chỗ lõm xuống khi nàng ấn ngón tay vào. Anh chàng ngủ – nàng nghe thấy tiếng thở, nàng muốn thở theo, nhưng nàng thiếu dưỡng khí. Và đã không có tiếng cọt kẹt

https://thuviensach.vn

của yêu đương mà phụ nữ đôi khi vẫn nghe thấy khi kiếm tìm cái bênh vực cho nỗi khát khao của mình.

Sáng sớm anh chàng vẫn ngủ ngon lành. Vịnh vắng người trong sương sớm, mặt biển lăn tăn gợn sóng. Nàng ngồi dậy từ từ, rón rén đi vào nhà tắm. Nàng không có ý định rửa sạch mùi của anh ta trên người mình. Nàng chìa tay dưới vòi nước, cho nước chảy qua các kẽ tay – như cuộc đời, như thời gian – nàng nghĩ, đoạn nàng đóng vòi lại. Chẳng còn lại gì giữa các ngón tay.

Nàng soi gương, thấy mấy vết thâm trên cổ. Vết răng của anh chàng nom y như những con dơi bé tí xíu. Nàng thấy mặt mình đổi khác. Nàng chẳng biết mình đã già đi hay trẻ thêm... mắt nàng đã thay đổi là cái chắc. Nàng cảm nhận, có gì đó thức dậy trong nàng, nó như một con mèo đang lôi kéo nàng – nàng nín thở, như sợ đuổi nó đi. Lâu nay chỉ cần sức nặng của một giọt nước thôi là cán cân trong người nàng chao đảo, thế mà bây giờ nó không nhúc nhích.

Khi nàng quay vào phòng, anh chàng không còn ngủ nữa. Anh ta đang nói chuyện qua điện thoại di động. Anh ta nhỏ giọng khi nàng vào phòng, cho nên ngay lập tức nàng quay trở lại nhà tắm, ra bộ quên cái gì đó. Nàng áp tai vào cánh cửa... anh ta nói:

- Không... chỉ có mỗi mình anh thôi... đúng, anh muốn quay lại với em... đơn giản là anh đã biết chắc rằng, anh muốn ở bên em...

Con tim nàng co lại như nắm đấm, mối lo ngại cũ vãn hồi. Nàng lao vào vòi hoa sen, mở nước lạnh. Cái đó đau, nhưng mang lại sự nhẹ nhõm. Nàng lấy khăn tắm lau người, tiếc rằng khăn nhẫn thín.

- Mọi cái vẫn đâu vào đấy, vẫn đâu vào đấy thì là tốt, - nàng nói với chính mình.

Khi nàng vào phòng, anh chàng bẽn lẽn hôn vào trán nàng, đoạn đi vào nhà tắm. Anh ta giữ chặt điện thoại trong tay, như sợ mất nếu đặt máy xuống.

https://thuviensach.vn

Họ ăn sáng riêng biệt, như là chuyện đương nhiên. Sau đó họ gặp nhau bên quầy báo. Anh chàng định thanh minh điều gì đó, nhưng nàng mỉm cười.

- Anh đừng nói gì nữa cả. Chẳng có vấn đề gì, ổn thỏa cả thôi.

Piotr ngạc nhiên, thậm chí có phần ái ngại, thế nhưng khi cảm nhận bức tường kiên định của nàng thì anh ta không nói gì nữa.

Sau đó, từ phía đàng xa nàng nhìn thấy Piotr đi xe về hướng Warszawa.

Nàng sửa soạn hành lí, quyết định ra về bằng chuyến tàu đêm, nhưng nàng đã đổi ý. Nàng nán lại đến mai, có thể lâu hơn. Như thế thì cũng chẳng nghĩa lí gì nữa rồi. Trong nắng trời, vịnh biển làm cho những tháp nhà thờ đằng xa gần lại hơn, những mái nhà ngói đỏ hiện rõ nơi bờ xa, phía bờ vẫn còn chút màu xanh, song hầu như đã chuyển sang màu vàng. Hôm qua nàng không nhìn thấy bờ bên kia đó.

---

[1] Một bán đảo – thành phố du lịch trên bờ biển Ban Tích của Ba Lan – ND.

https://thuviensach.vn

Trùng roi

HỌ RỤC RỊCH ĐI DU LỊCH AI CẬP ĐÃ MẤY NĂM NAY. Chỉ có điều, hễ đi đến quyết định là y như rằng nảy sinh rắc rối. Cô vợ nhất quyết đòi đi Hurghada [1], còn anh chồng lại thích đến bán đảo Sinai, nghỉ tại Sharma el Sheikh [2]. Tại nhà họ, hàng loạt tờ quảng cáo của các công ty du lịch với trời và biển sặc sỡ sắc màu đang ganh đua nhau, họ sốt sắng tham khảo ý kiến của những người thân quen đã từng tham quan Ai Cập. Tuy nhiên hai vợ chồng vẫn không thể đi đến chung kết.

Đã tám năm trôi qua, kể từ ngày họ mua căn hộ trả góp. Nợ trả gần hết, chỉ còn một kì nộp tiền nữa thôi là xong. Cho nên, lần đầu tiên từ nhiều năm nay, họ quyết định đi nghỉ phép. Không phải nghỉ ở đâu cũng được, vì có nhóc đi kèm. Anh chồng thì muốn nhóc này sẽ là một quý tử, còn cô vợ lại cho rằng mình xứng đáng có một nàng công chúa. Cho đến nay họ chưa dám có con. Ở một đất nước không ổn định, công ăn việc làm phập phù, họ lại đang phải trả nợ, thì có con là chuyện xa hoa.

Họ ngồi bên chiếc bàn trong nhà bếp, lại tiếp tục xem các tờ quảng cáo của các công ty du lịch.

- Từ Sinai mà đi thăm các kim tự tháp thì quá xa, - cô vợ cằn nhằn.

Nhưng anh chồng vẫn khăng khăng một mực.

- Ở đó có những bãi san hô cực đẹp, còn ở vùng biển Hurghada thì san hô bị hủy diệt.

Bạn bè thân quen của họ cũng mỗi người một ý kiến. Cả hai thấy nản lòng. Và bất thình lình, chính họ đã làm mình bị bất ngờ, khi họ quyết định đi Majorca [3]! Công ty du lịch này nhỏ, nhưng chào giá rẻ.

- Em chẳng biết, em có nên bỏ qua khoản thăm các kim tự tháp cho anh hay không? – cô vợ nói vậy khi họ đi ra khỏi công ty du lịch.

https://thuviensach.vn

- Anh đành chấp nhận thôi, không ngắm san hô nữa vậy, mà đeo ống lặn, bơi dưới biển đảo Majorca, - anh chồng nói.

Đêm hôm đó cả hai ngủ không ngon.

Ngày hôm sau anh chồng về muộn, ấm ức trong lòng.

Anh ta đã phải thanh toán luôn một cục. Anh ta không thích người đàn bà ngồi thu tiền ở văn phòng công ty du lịch.

Hai vợ chồng cãi nhau, tại chuyện đi Majorca; cô vợ lại đòi đi tham quan kim tự tháp, còn anh chồng lại đòi được ngắm san hô.

Họ nằm tách biệt, mỗi người một góc giường, để khỏi đụng vào nhau. Nhưng làm vậy đâu có dễ, đây là loại giường kích cỡ chỉ bằng nửa giường hạnh phúc mà thôi. Giường dành cho những kẻ nhút nhát. Cho nên sớm hay muộn rồi cũng sẽ chạm vào người nhau mà thôi và lửa tình nhen lên từ đó. Bàn tay của anh chồng nối liền với bàn tay của cô vợ, rồi sau đó bàn tay này rón rén lần theo hướng khuỷu tay để bò lên trên ngực. Cô vợ có đôi vú cực to, anh chồng cực thích, tuy không nói ra miệng nhưng cô vợ thích chồng sờ mó như anh ta đang làm. Mẹ cô vợ vẫn thường khuyên con gái: "Con ơi, con chớ có dễ dãi, cho dù con rất muốn, con phải ra bộ cưỡng lại, cái có giá là cái phải khó khăn mới đoạt được, đàn ông phải chiếm đoạt đàn bà, chỉ có đám gái điếm mới dễ dàng mà thôi". Cho nên cô vợ đẩy tay anh chồng ra, với hi vọng anh ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Và như mọi khi, cô nàng có lí.

Họ ngủ dậy, tinh thần sảng khoái. Một tuần nữa thôi là họ sẽ bay đến đảo Majorca. Khi đứng tắm dưới vòi hoa sen anh chồng phát hiện thấy con giống của mình tấy đỏ. Chắc tại đêm qua mình làm thái quá, anh chồng nghĩ bụng.

Tại cơ quan, khi đi vệ sinh anh ta có cảm giác hiện tượng sáng nay vẫn còn, có khi mình bị viêm nhiễm rồi chăng? Để khẳng định, anh ta vào nhà vệ sinh mấy lần liền. Rốt cuộc, anh chàng thấy đúng – trước khi lên đường không được coi thường việc này! Chuyện tế nhị như vậy thì bây giờ biết

https://thuviensach.vn

đến khám bác sĩ nào được nhỉ? Bác sĩ ngoại khoa có lẽ không chăng? Anh chồng bèn lục danh bạ điện thoại. Hay là đến bác sĩ da liễu và hoa liễu nhỉ? Đúng rồi! Có điều, bác sĩ khoa này sao chỉ toàn là nữ? Họ định hành hạ đàn ông chắc? Sau chót, anh chàng tìm được một bác sĩ là đàn ông, phòng khám tư nhân, ở phố Mila [4]. Nguyên cái tên phố đã thấy ý nghĩa rồi, anh ta đọc: "Bác sĩ da liễu & hoa liễu, giàu kinh nghiệm chữa trị". Anh ta đi vào hành lang để gọi điện thoại di động, nhưng ở đó cũng có nhiều nhân viên đi lại, anh ta bèn đi ra phố.

Giọng bác sĩ dịu dàng, tinh tế... Ngay lập tức anh chàng hiểu rằng, anh ta đã tìm được thầy thuốc đích thực. Nhưng bác sĩ lại bảo, lịch khám hôm nay hết chỗ rồi. Anh chàng năn nỉ, việc khẩn cấp, vì anh ta sắp đi nghỉ phép, đến một đảo xa, anh ta thiết tha đề nghị... Anh chàng nói to đến nỗi tiếng nói của anh ta át cả tiếng xe điện ngoài phố, rốt cuộc bác sĩ nhận khám ngay trong ngày.

Anh ta quay về cơ quan, đi thẳng vào nhà vệ sinh, để xem lại chỗ tình nghi. Sau khi được hẹn giờ khám bệnh, anh chàng cảm thấy đỡ lo hơn... Anh ta có phần an tâm – nhưng sẽ sao đây khi thiên hạ họ cười mình, vì chỉ có bị thứ bệnh này thì mới đến khám ở đây mà thôi? Sẽ không sao cả đâu – lí trí sáng suốt bảo anh chàng như vậy.

Tại phố Mila không thể tìm được nơi đỗ xe, anh ta coi đó là điềm gở. Trong phòng đợi thấy có hai người đàn ông đang ngồi chờ. Một là người Việt. Anh ta nghĩ, người Việt này chắc là người bán quán ăn nhanh ở quảng trường Hiến pháp. Đối với người Ba Lan thì tất cả mọi người Việt Nam nom đều giống hệt nhau. Người bệnh nhân thứ hai đang ngồi, sốt ruột nhổ râu, trạc ba mươi. Mặt gã giật giật, nom như thể trời nổi cơn giông, sấm chớp ngoằn nghèo. Gương mặt anh chàng người Á bất động.

Một bệnh nhân lao ra khỏi phòng khám, mặt hớt hơ hớt hải như thể anh ta vừa bị vợ ruồng bỏ. Đến lượt anh chàng người Việt vào khám.

- Anh thấy không, dân da vàng ở nước ta càng ngày càng đông, - gã đàn ông có bộ ria mép nói.

https://thuviensach.vn

- Các món ăn của họ rẻ, không đến nỗi tồi, - anh chàng sắp đi du lịch đáp lại, giọng dàn hòa.

- Rẻ, vì họ nấu thịt chuột và thịt chim bồ câu. Hình như thịt chuột ngon chẳng kém gì thịt bê, anh không biết hay sao, - người đàn ông để râu nói giọng mỉa mai.

Họ ngồi im thin thít, như thể đang ngẫm nghĩ về món thịt bê chuột; rõ ràng họ đang chú tâm vào nỗi buồn da liễu của mình. Trong quảng cáo bác sĩ thông báo, ông chuyên chữa trị bệnh hoa liễu, cho nên có thể dễ dàng suy đoán, hầu như tất thảy các vị đang ngồi trong phòng đợi này đều có vấn đề với của quý của mình.

Anh chàng người Việt bước ra khỏi phòng khám. Nét mặt anh ta chẳng hề thay đổi sau khi khám bệnh. Anh chàng có bộ ria mép, ngực để phanh, như một tên tử tù bước vào phòng khám. Bác sĩ khám anh ta khá lâu, cho nên anh chàng sắp đi du lịch có thời gian ngẫm nghĩ. Gã đi ngoại tình mỗi một lần, cách đây đã hai năm rồi, từ đó đến nay chẳng thấy nảy sinh chuyện gì đáng ngại, hay là mình bị AIDS?! Bỗng gã sởn tóc gáy. Lúc đó gã sử dụng bao cao su cơ mà! Gã bình tâm trở lại, khi nghĩ vậy. Cái bao cao su này đã gây hậu quả phụ, tại vì, là một thằng đàn ông gã cảm thấy hơi bị xấu hổ. Rõ ràng là không có gì đáng sợ... Nhưng liệu vợ mình có bị làm sao?

Khi cánh cửa phòng khám kêu cọt kẹt, con tim gã nhảy tót như chú hề leo dây. Ông bạn đáng yêu bây giờ điểm thêm cho bộ ria của mình nụ cười tinh nghịch, nụ cười làm hắn vểnh râu trê, nom rất hài. Và hắn rời phòng khám trắng phau trong trạng thái tinh thần như vậy - một trường hợp làm đúng sách đã trút được nỗi lo. Họ chìa tay cho nhau, chẳng biết vì sao.

- Xin chúc mừng, - anh chàng sắp đi du lịch nói.

- Tôi cũng xin chúc ông thành công, - gã để ria mép đáp lại, đoạn bước đi, biến vào chỗ cầu thang tối mò.

Anh chàng sắp đi du lịch vào phòng khám. Bác sĩ người không cao, cái gì của ông nom cũng thấy tròn tròn – mục kỉnh, gương mặt và cái bụng.

https://thuviensach.vn

Ông đang chăm chú đọc sổ ghi chép.

- Xin mời ngồi, - bác sĩ nói, không rời mắt khỏi cuốn sổ.

Rốt cuộc ông nhìn bệnh nhân, mặt ông niềm nở, nếu không muốn nói là nhã nhặn. Còn anh chàng bệnh nhân cảm thấy thêm tự tin.

- Anh bị đau gì nào?

Gã cố gắng trình bày một cách dễ hiểu bệnh tình của mình, thế nhưng anh ta cứ như gà mắc tóc. Tuy nhiên bác sĩ đã lường trước những tình huống khó nói như thế này.

- Anh cho tôi xem nào.

Tại phòng khám của mình bác sĩ đã phải lặp đi lặp lại câu này nhiều đến nỗi, nghe nó cứ nhẵn thín như miếng kính chui qua sóng biển. Câu nói này nhiều ma lực tới độ, tất thảy mọi người, dù người lớn hay trẻ nhỏ, dù người khỏe hay kẻ yếu, kể cả bộ trưởng, ai cũng ngoan ngoãn lôi ngay bộ máy đáng sợ của mình ra.

- Chỗ này chúng ta có cái gì nào, chỗ này chúng ta có cái gì đẹp phi thường thế này nào, - bắt đầu xem bệnh, bác sĩ lặp đi lặp lại, theo thói quen, câu nói này. Bất thình lình ông sử dụng kính hiển vi cỡ lớn. Im lặng và căng thẳng. Bác sĩ thở dài, đoạn cất kính hiển vi.

- Anh cho nó vào được rồi đó, - bác sĩ nói nhã nhặn, để rồi sau giây lát suy ngẫm ông hỏi: anh có bị bệnh tiểu đường không?

- Cái gì!? – anh chàng thét lên.

- Anh đo lượng đường trong máu khi nào? – bác sĩ hỏi.

- Anh chàng nhớ lại, anh ta làm khám nghiệm cách đây nửa năm và hoàn toàn bình thường.

- Thế thì tốt, rất tốt, - bác sĩ nói, rồi phán rằng, chỉ bị viêm nhẹ thôi, đoạn ông kê đơn cho thuốc mỡ. Khi được biết một tuần nữa bệnh nhân sẽ đi nghỉ hè, ông yêu cầu hai ngày nữa đến khám lại.

https://thuviensach.vn

Anh chồng về nhà với hai tuýp thuốc mua ở cửa hàng dược phẩm. Anh ta kể lại cho vợ nghe mọi chuyện, anh chồng tự cười mình và cười nỗi sợ của mình. Tuy nhiên cô vợ lại xem sự việc là cực kì nghiêm trọng. Buổi tối, khi cả hai đã lên giường, cô vợ bắt anh chồng cho xem chỗ nghi ngờ trên của báu. Anh chồng không chịu, giữ khư khư, rốt cuộc anh ta đành nhắm mắt, chịu để cho vợ thăm dò.

- Nom chẳng đẹp tí nào, - cô vợ nói.

- Em cho là như vậy hay sao? – anh chồng hỏi, vẻ suy tư.

Cả hai ngủ không ngon giấc. Sáng dậy anh chồng đăm chiêu, lúc ăn sáng nói năng kiệm lời. Cô vợ hình như cũng chẳng vui vẻ gì. Nhẽ ra hôm nay cô ta phải đi mua bộ đồ tắm biển, nhưng người to đùng thế kia, tìm đâu ra bộ đồ mặc vừa, để mà xuất hiện trên bãi tắm.

Trong giờ làm việc, mấy lần anh chồng đi bôi thuốc. Lúc trưa cô vợ gọi điện. Cô ta nói thầm để các cô bạn cùng cơ quan không nghe thấy. Cô vợ nói với anh chồng rằng, cô ta thấy ngứa... Và cô ta đã đăng kí hôm nay đến khám chỗ bà bác sĩ phụ khoa của mình.

- Nhất định anh làm em bị lây rồi, - cô vợ khẳng định.

- Như vậy đó, em tệ đến thế là cùng, - anh chồng chì chiết, đoạn đi vào nhà vệ sinh để lại bôi thuốc mỡ. Xem ra chẳng hề khá hơn hôm qua. Anh ta gọi điện cho vợ, không gặp được vợ ở chỗ làm, chị chàng đang khám phụ khoa. Khám xong, cô vợ gọi điện – bà bác sĩ không dám chắc... nhưng có lẽ chỉ bị viêm nhẹ... không có gì nghiêm trọng cả.

Cô vợ khóc, khi anh chồng về nhà. Cô ta đã sắm được bộ đồ tắm, chiếc gương soi mách cô nàng rằng, nom cô nàng giống con hà mã mặc đồ lót G-string. Anh chồng ăn tối một mình. Cô vợ không ăn, đang xem ti vi, phim tình. Sau đó hai vợ chồng lật từng trang cuốn cẩm nang tham quan đảo Majorca để xem. Họ tỏ ra thích thú khi chọn được một số điểm đẹp để đến thăm.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau anh chồng đi tàu điện đến phòng khám, tàu điện khiến người anh ta lắc lư, anh ta cảm thấy đầu óc nghĩ toàn chuyện lành. Lần này anh ta không gặp một ai ở phòng đợi. Bác sĩ mỉm cười hiền hậu, ông ta chẳng cần nói gì, chỉ rướn nhẹ lông mày, ngay lập tức chàng bệnh nhân biết mình phải làm gì.

- Anh thấy thế nào rồi? – bác sĩ hỏi, cúi xuống nhìn qua kính hiển vi.

- Tôi... chẳng biết nữa, có lẽ không tồi hơn chăng?

- Tốt hơn cũng không chứ gì, - bác sĩ nói, rồi khám bệnh – sau hai ngày mà không khá hơn thì có nghĩa là tồi hơn chứ còn gì. Ông dùng ống hút lấy mấy giọt thuốc nước, rồi ông báo trước, có thể sẽ buốt đấy.

- Anh có cảm thấy gì không nào? – bác sĩ hỏi.

- Hơi buốt, - bệnh nhân nói rụt rè.

Bác sĩ nhìn qua kính hiển vi, y như nhà bác học đang nghiên cứu vỏ mặt trăng. Bất thình lình ông rướn lông mày, ra hiệu đã khám xong. Bệnh nhân từ từ đóng phéc mơ-tuya, đoạn hỏi:

- Thưa bác sĩ, ý kiến bác sĩ về bệnh tình như thế nào ạ?

Bác sĩ gặp khó khăn với việc chẩn đoán, ông công nhận như vậy - ngay đến các bác sĩ chuyên khoa giàu kinh nghiệm chữa trị cũng vậy thôi.

- Tôi nói thực là tôi không dám chắc... đôi khi rất khó khẳng định... nhưng tôi nghi, đó là...

- Đó là gì? - anh chàng hỏi, giọng thất thanh.

- Thưa quý ông... Đây có thể là... trùng roi.

- Lạy Giê xu Maria, bệnh gì!?

Bác sĩ giải thích sơ qua, động vật đơn bào này là gì. Ông nói thêm, giọng trêu đùa - con vật bé xíu giảo quyệt này rất dễ gây hại, tuy nhiên có những căn bệnh còn tệ hại hơn... bệnh này chỉ như tiếng chuột kêu chít chít...

https://thuviensach.vn

Anh chàng hỏi liền một mạch, anh ta bị lây bệnh này bằng đường nào, liệu anh ta có truyền bệnh sang vợ không?

- Truyền là cái chắc, - bác sĩ nói, - anh có thể truyền bệnh cho vợ khi vợ chồng giao hợp với nhau, nhưng cũng có thể vợ anh truyền bệnh sang anh, thưa anh bạn quý mến. Phụ nữ thường dễ mắc căn bệnh này, và đau đớn hơn đàn ông nhiều.

- Hình như vợ tôi cũng bị đau điếc gì đó, nhưng có lẽ không sao, - chàng bệnh nhân nói gượng.

- Anh thấy chưa, - bác sĩ nói, giọng đắc thắng.

Ông kê đơn cho mấy loại thuốc. Ở một tờ giấy khác ông ghi, chữ như gà bới, nhỏ như con kiến, thuốc gì, uống khi nào.

- Vợ anh cũng phải chữa bệnh cùng với anh, nếu không anh chị sẽ lây sang nhau, - bác sĩ nói tiếp, mặt tỉnh bơ, - còn tạm thời chuyện giao cấu xin anh chị nhường cho lũ côn trùng, đó là thượng sách... anh hiểu không, thưa anh bạn thân mến...

Bác sĩ kê đơn thuốc cho cả cô vợ. Sau đó, như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra, bác sĩ mỉm cười, chúc hai anh chị đi nghỉ phép vui vẻ. Trong tình trạng sức khỏe bi đát như thế này, nụ cười vừa rồi của bác sĩ có thể khiến bệnh nhân cho là mỉa mai. Mặt anh chàng bệnh nhân méo xệch khi bác sĩ mở ví lấy danh thiếp.

- Nếu có chuyện gì thì anh gọi điện ngay cho tôi nhé, đừng ngại... - bác sĩ nói liền một mạch, đoạn chìa tay đưa danh thiếp, nhưng ngay sau đó ông giữ chiếc danh thiếp trên hai ngón tay, như muốn trêu đùa. Trong trò đùa này toát lên niềm hi vọng rõ ràng rằng, sẽ không cần phải gặp lại bác sĩ nữa đâu. Trên danh thiếp của bác sĩ có ghi rõ số điện thoại, e-mail, thậm chí cả địa chỉ nhà riêng của ông. Trong thời buổi kinh tế thị trường, giành giật khách hàng vô cùng gay gắt, bác sĩ ứng xử cực kì tế nhị, cung cấp đầy đủ mọi thông tin, quan hệ luôn luôn rộng mở.

https://thuviensach.vn

Tại bến xe điện, bất thình lình anh chàng thấy lo, vì sắp đến ngày hai vợ chồng lên đường rồi còn gì. Nếu vợ là nguồn lây bệnh thì một câu hỏi được đặt ra, cô ta bị lây bệnh ở đâu? Cứ cho là không phải tại cô ta đi? Cô ta mà vô tội thì lũ trùng roi chết tiệt này cũng có biến mất đâu. Nếu không tạm ngừng giao hợp với nhau thì đến lượt mình sẽ bị lây bệnh, anh chàng đã nhận ra sự lây lan dây chuyền. Đi nghỉ ở đảo Majorca mà không có tình dục thì đi làm quái gì... làm vậy chẳng khác gì tước đi nắng trời và màu ngọc bích của biển đảo nơi này.

Cô vợ bắt gặp anh chồng ở nhà đang vùi đầu đọc các tờ rơi kèm theo những lời khuyên cần thiết. Nếu đọc kĩ mỗi tờ rơi như vậy thì ngay đến người khỏe mạnh cũng phải hoảng hồn. Ở đó có thể xảy ra cả đống những chuyện rủi ro không lường trước được!

Sau chót anh chồng nhìn vợ, thấy vẻ mặt cô nàng ỉu xìu. Ngoài cửa hàng người ta không chịu đổi cho chị chàng bộ đồ tắm theo đúng ý của chị ta. Khi hay tin hai vợ chồng có nguy cơ bị trùng roi, cô vợ thét lớn: Ôi, lạy Chúa tôi! Đã có lần cô ta bị nghi nhiễm trùng roi, nỗi sợ ngày xưa bây giờ quay trở lại. Chỉ thiếu chút nữa thôi là hai vợ chồng choảng nhau tới số, anh chồng khăng khăng một mực là mình bị lây bệnh của vợ, còn cô vợ thì bảo, mình lây của chồng. Hai bên bới móc nhau đủ thứ chuyện bẩn thỉu trong quá khứ, tình hình cực kì căng thẳng, cuốn bách khoa toàn thư về sức khỏe đã giảng hòa anh chị, khi hai vợ chồng cúi đầu cùng đọc. Đây là cuộc đọc sách chẳng vui vẻ gì. Hình vẽ con trùng roi dài như cái lông mi giả khiến hai vợ chồng phát buồn nôn. Họ đọc: “Động vật nguyên sinh, bệnh trùng roi lây lan chủ yếu qua đường tình dục, nhưng không phải chỉ có vậy...”. Đoạn tiếp theo là những chi tiết chủ yếu liên quan đến âm hộ phụ nữ và vùng quanh âm hộ, nơi trùng roi thích lùng sục. Anh chồng đẩy cuốn sách ra... ngấy đến tận cổ rồi, cô vợ đọc tiếp. Câu này làm cô ta hoảng hồn: “trẻ sơ sinh lây trùng roi từ thai phụ lúc đẻ”. Điều này phá vỡ hoàn toàn kế hoạch sinh con của họ. Bây giờ cả hai vợ chồng lại cùng đọc: “Có thể bị nhiễm trùng roi khi sử dụng các thiết bị vệ sinh công cộng...”. Cô vợ sực nhớ, cách đây mấy năm, có lần bà nữ bác sĩ đã giải thích một cách hình

https://thuviensach.vn

tượng như thế này: Trong nhà vệ sinh công cộng, khi ta tiểu tiện, giọt nước tiểu rơi xuống bồn cầu rồi bắn ngược trở lại và truyền bệnh. Bây giờ, hiện tượng này đang là một tai họa mang tầm vũ trụ.

Họ đọc xong, những thông tin họ vừa có được khiến họ bạt vía kinh hồn, lảo đảo trên ghế ngồi.

- Bốn ngày nữa thôi là lên đường đi Majorca rồi, - cô vợ nói, còn anh chồng thở dài thườn thượt, buồn như chấu cắn.

Ngày hôm sau cô vợ đến khám chỗ bà bác sĩ của mình. Bà bác sĩ này chẩn đoán khác. Đó không phải là trùng roi, bà ta nghi bị giang mai. Trong tình hình như vậy, anh chồng không chút do dự, quyết định gọi điện hỏi ông bác sĩ.

- Vợ anh đến khám bác sĩ phụ khoa nữ hay nam? – ông bác sĩ hỏi. Khi được biết đó là nữ, ông bác sĩ thở dài, như thể nỗi lo ngại của anh chồng đã được khẳng định. – Có khi vợ anh bị giang mai mà anh lại không, - bác sĩ nói tiếp, thái độ rất coi thường, - anh đừng có lo lắng gì hết, so với các bệnh khác... bệnh này chỉ như tiếng chuột kêu chít chít...

- Đừng có lo lắng gì, khi chỉ còn ba ngày nữa là chúng tôi đi Majorca rồi mà vẫn chưa có kết quả chẩn đoán! – anh chồng quát vào ống nghe vô sinh khí.

Anh ta gặp vợ ngoài phố. Họ cuốc bộ trên đường, cả hai như ngồi trên đống kiến lửa, họ vung tay như thể họ giật phăng các tờ quảng cáo dán trên cột thông báo. Cô vợ kêu ngứa không chịu nổi, còn anh chồng cảm thấy hình như lũ trùng roi đang lặng lẽ ăn sâu vào cơ thể mình. Họ quyết định thay bác sĩ khác.

Chẳng hiểu tại sao, chắc tại quá sợ nên anh chồng đã đến khám chỗ bác sĩ là nữ và ở đó anh ta đã vỡ lẽ. Cái xấu hổ của anh ta bỗng nhiên bé lại, chỉ bé tí teo.

https://thuviensach.vn

- Anh mà cứ liên tục nhòm vào, thì không có gì là lạ, khi chỗ nhạy cảm như thế này bị tổn thương, - nữ bác sĩ nói, hoàn toàn coi thường căn bệnh, nhạo báng cái gọi là trùng roi. - Thực chất đây chỉ là vấn đề tâm lí mà thôi, - nữ bác sĩ kết luận.

- Viêm tâm lí, trùng roi tâm lí, ngứa cũng tâm lí nốt, đồ ngốc ơi là đồ ngốc! - anh chồng quát toáng lên ngoài phố.

Cô vợ được đối xử cũng chẳng khác là bao. Bác sĩ là người quen của chị người quen của cô vợ phán rằng, cô nàng mắc chứng hoang tưởng.

Qua điện thoại họ nhất trí với nhau rằng, đang có dịch bác sĩ hoang tưởng, còn ngành y tế Ba Lan quá tệ, trong khi chuyến đi nghỉ của họ đã cận kề, chỉ còn tính bằng bước chân. Đúng là khốn nạn! Họ không muốn sửa soạn hành lí để rồi hỏng việc.

Anh chồng quyết định quay trở lại với bác sĩ của mình. Anh cho rằng ông ta là người có thẩm quyền nhất. Đêm đã về khuya. Tình hình trở nên bi đát, vì khi gọi điện anh chàng không nhìn đồng hồ.

- A, thì ra là anh, - bác sĩ nói, - lấy làm lạ khi có người gọi điện lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này. Ông đảm bảo là thuốc ông kê đơn nhất định phải công hiệu, bệnh tình không nghiêm trọng đến mức phải hủy chuyến đi đâu.

Sáng sớm, cả hai vợ chồng lại uống thuốc. Sau đó họ kiểm tra chỗ bị bệnh. Thoạt tiên ai xem của người đó, tiếp nữa người nọ xem hộ cho người kia. Kể cũng lạ, bệnh tật và đau đớn làm thay đổi con người - mặc dù lấy nhau đã bao nhiêu năm, nhưng vẫn còn nhiều cái họ cứ thấy xấu hổ với nhau, bây giờ thì hoàn toàn không còn như thế nữa. Các quan sát của họ cho thấy, trùng roi vẫn còn.

- Hay đó là loại trùng roi phi nước đại - cô vợ vừa đọc xong tiểu sử Sô panh và bệnh lao phổi của nhạc sĩ. Cô vợ còn nói gì đó về trùng roi vàng, anh chồng khăng khăng cãi lại, bảo rằng, chắc cô ta đã nhầm với tụ cầu vàng. Họ lại cãi nhau. Anh chồng đinh ninh, chuyện đi nghỉ ở đảo Majorca

https://thuviensach.vn

không ổn rồi. Thất vọng nhiều hơn tin tưởng, cô vợ nằng nặc đòi hai vợ chồng vẫn cứ đi. Anh chồng bèn gọi điện cho bác sĩ.

- Anh vẫn chưa đi nghỉ phép hay sao? - bác sĩ hỏi, bóng dáng của sự nản lòng toát lên từ mỗi lời ông nói.

Anh chồng muốn đi cùng vợ đến phòng khám và yêu cầu bác sĩ cho kết luận chẩn đoán cuối cùng... cho cả hai vợ chồng - có trùng roi hay không!? Bác sĩ phát ớn, bảo rằng, ông ta không phải là bác sĩ phụ khoa, cho nên anh chồng hãy để cho ông ta yên về chuyện bệnh tình của vợ anh ta. Bác sĩ không có thời gian. Ông hẹn gặp họ sau khi họ đi nghỉ hè về. Và ông ta đặt ống nghe xuống.

Hôm nay là ngày nghỉ của bác sĩ, ông có hẹn đi ăn cơm chiều với ông bạn cũ, hy vọng nối lại tình xưa. Ông đặt chế độ ghi tự động của máy điện thoại bàn, tắt điện thoại di động. Bệnh nhân gọi đến tất cả các máy điện thoại của bác sĩ đều không được, giống như hồi trước, con tàu “Titanic” phát tín hiệu cứu hộ khẩn cấp. Lúc này bác sĩ đang sửa soạn đi dự bữa ăn tối. Ông chọn áo sơ mi, cà vạt... suy ngẫm dùng loại nước hoa nào...

Hai vợ chồng ngồi bên chiếc bàn trong nhà bếp tranh tối tranh sáng, họ tính toán, họ sẽ bị mất bao nhiêu tiền nếu chuyến này không đi nghỉ ở đảo Majorca, tất cả các thời hạn để họ có thể lấy lại, dù một phần tiền, đều đã trôi qua mất rồi. Sáng sớm ngày kia là phải lên đường. Họ chỉ còn trông mong vào phép màu và họ đã quyết định đấu tranh đến cùng để giành lấy phép màu này. Buổi tối họ tìm được tấm danh thiếp của bác sĩ.

Bác sĩ đang đứng trên vỉa hè trước nhà mình, ông đợi taxi. Họ lặng lẽ đỗ xe đằng sau lưng bác sĩ, đoạn bước ra ngoài xe.

- Xin lỗi bác sĩ, - anh chồng nói.

Bác sĩ quay mặt lại, nhìn, suýt ngất.

- Chuyến đi nghỉ của chúng tôi tại đảo Majorca đang bị đe dọa nghiêm trọng... bác sĩ phải quyết định dứt khoát... chúng tôi có đi được hay là

https://thuviensach.vn

không... xin lỗi trên vỉa hè...

Hai mắt bác sĩ vẫn tiếp tục thể hiện sự vắng mặt gây lo ngại. Để cứu vãn tình thế khó xử này, anh chồng giới thiệu vợ mình.

- Đây là vợ anh, anh vừa nói gì vậy hả? – bác sĩ tìm cách câu giờ.

- Marzena, - cô vợ tự giới thiệu, đoạn chìa tay cho bác sĩ, bàn tay mềm như đuôi sóc.

Xe taxi đến. Bác sĩ nhảy tót vào trong xe, như nhảy lên chiếc ca nô cứu sinh. Khi ông chạy vội vào nhà hàng thì ông bạn cũ đã ngồi chực sẵn bên bàn. Hai năm vừa rồi ông bạn này hơi bị hói, có phần béo ra, tuy nhiên nụ cười đầy đặn của ông bạn làm thức lại tình xưa. Người bồi bàn đưa cho họ hai tờ giấy, đoạn nhẹ nhàng lùi ra xa, như hồn ma. Từ chỗ cây xanh trang trí, tiếng nhạc nhẹ nổi lên. Lúc đang uống vang bác sĩ nghe thấy...

- Xin lỗi, chúng tôi làm phiền hai ông... đối với ông chỉ là chốc lát... đối với chúng tôi đó là chuyện sự sống và cái chết... ngày mai, lúc bình minh... máy bay cất cánh đi Majorca.

Bác sĩ định ngẩng đầu lên khỏi tờ giấy, đầu ông nặng trĩu như một bịch khoai tây. Ông nghe thấy giọng dịu dàng của ông bạn cũ cất lên.

- Sao anh chị cứ đứng như vậy, xin mời ngồi xuống cùng với chúng tôi.

Không, không thể có chuyện như vậy được, - bác sĩ nghĩ bụng, - họ không nhận lời đâu. Họ đã nhận lời và họ đã ngồi xuống. Bác sĩ liếc nhìn hai kẻ bị mình ngược đãi. Họ ngồi một cách gò bó, y như học trò đang trong giờ truy bài ở lớp.

Bọng đái bác sĩ căng không chịu nổi. Ông đứng dậy, chạy vội vào nhà vệ sinh. Vẫn chưa giải quyết nhu cầu, vẫn còn đang trên đường đi, ông đã thấy nhẹ hẳn người vì không nhìn thấy cặp vợ chồng đáng nguyền rủa kia nữa. Bác sĩ quyết định, sẽ không quay lại bàn.

Bác sĩ đứng bên bồn cầu, tuy nhiên vì những lí do không rõ, cơ thể của ông không cho phép ông giải thoát bọng đái. Tuyến tiền liệt hay thần kinh

https://thuviensach.vn

đây – bác sĩ tự chẩn đoán cho mình. Ông nhìn vào cái của quý không phục tùng của mình, nhẽ ra nó phải giống như mọi của quý mà ông vẫn khám hàng ngày, thế nhưng nó lại khác, chắc tại vì nó là của ông. Ông nhìn vào mép bao quy đầu, có gì đó tựa những nốt đỏ. Ông định xem kĩ hiện tượng này, thế nhưng có bóng người liêu xiêu bên bồn cầu. Bác sĩ ngẩng đầu lên.

- Lạy Giê xu Maria, lại anh, - bác sĩ thét lên, bỏ chạy. Ông va vào người bồi bàn, rồi lao ra hè, từ hè ông ra phố dễ dàng... Tiếng chít chít của bánh xe không giống tiếng chít chít chuột kêu.

Da họ rám nắng như tất cả mọi hành khách trên chiếc chuyên cơ của hãng "Hàng không Dân dụng Ba Lan", và cũng giống như tất cả mọi hành khách họ đọc báo rất vồ vập, họ đang đói tin Ba Lan mà, nhưng đồng thời họ cũng không thấy an tâm, tuần vừa qua đã nảy sinh bao nhiêu vụ tiêu cực, lỗ thủng trong ngân sách quốc gia phình to thêm bao nhiêu, có những chuyện ngu xuẩn mới nào trên chính trường? Chị vợ bỏ báo, không đọc nữa, chăm chú nhìn vào bụng mình, nơi một cuộc sống mới chắc chắn đã khai mào.

- Em xem này! – anh chồng thốt lên, chỉ cho vợ xem mẩu tin cáo phó.

- Lạy Chúa... ông bác sĩ này...? – cô vợ lẩm nhẩm, đặt bàn tay lên miệng, điệu bộ như trẻ con.

Họ lắc đầu ra chiều sầu lòng, như thể để đáp lại nỗi buồn của họ, máy bay nghiêng cánh, chuẩn bị đáp xuống phi trường.

---

[1] Hurghada là một trong những bãi tắm nổi tiếng ở Biển Đỏ, cách Cairo một giờ bay, hoặc sáu giờ ô tô - ND.

[2] Sharma el Sheikh là thành phố du lịch nổi tiếng của Ai Cập, có sa mạc, bãi biển đẹp, cách Cairo một giờ bay về phía nam, trên bờ Biển Đỏ - ND.

https://thuviensach.vn

[3] Majorca là một hòn đảo lớn của Tây Ban Nha trên biển Địa Trung Hải, dài 100 km, diện tích 3600 cây số vuông. Majorca được gọi là thiên đường nghỉ dưỡng, với núi non hùng vĩ và biển đầy thơ mộng, nhiều nhà tỷ phú và ngôi sao thế giới thường đến nghỉ tại đảo này – ND.

[4] Đáng yêu, dễ thương – tiếng Ba Lan - ND.

https://thuviensach.vn

Châu chấu

ĐÊM KHUYA, nàng về từ Amsterdam. Mãi sáng hôm sau nàng mới gọi điện, giọng nàng lịm dần như có cái gì đó làm nàng đau. Nàng đề nghị tôi đến trường.

Nàng đứng giữa đám đông sinh viên của mình, nàng mảnh mai và thon thả hơn bao giờ hết. Gấu váy màu thiên thanh phe phẩy trong gió trời mơn trớn cặp đùi nàng. Tôi nhớ cái chạm tinh tế của vải, tiếng sột soạt khi váy nàng bay bay. Nàng ra khỏi đám đông, chân bước đi, tránh nhìn vào mắt tôi. Tôi định hôn vào môi nàng, nhưng nàng không cho, còn nàng hôn vào má tôi. Có lẽ tại vì không phải chỉ có hai đứa với nhau chăng? Trong cách cư xử của nàng có gì đó khiến tôi lo ngại... có lẽ nàng không ở lại đến cùng. Và tại sao lại có chuyện không vui này...? Suốt cả một tuần dài khủng khiếp chúng tôi có gặp nhau lần nào đâu. Sau chốc lát tôi nhận ra – mắt nàng lẩn tránh mắt tôi. Và lúc đó thì tôi biết. Hai từ "tôi biết" có nhiều hàm ý – có thể biết mà không tin. Tôi biết, nhưng tôi không tin. Tôi, kẻ rất dễ mất hy vọng, lần này cố níu giữ, không để mất nàng.

Cách đây một tuần tôi chở nàng ra sân bay, tin như đinh đóng cột rằng, nàng là của tôi mãi mãi - nếu như hai từ mãi mãi có ý nghĩa gì đó trong chốc lát trên thế giới này. Nàng bay sang bên đó, để chia tay với anh chàng người Hà Lan, chồng chưa cưới của nàng, người mà tôi hầu như chẳng biết gì. Nàng quen anh chàng khi nàng theo học ở Luân Đôn, họ đã quyết định ở cùng nhau tại Amsterdam. Nàng trở về Ba Lan chỉ là để gói gém đồ đạc. Nàng gặp tôi ở Warszawa, do tình cờ. Nếu như có chuyện tình cờ? Tôi biết, tôi có ít thời gian, nàng sắp ra đi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình khổ sở về tinh thần và thể xác đến như vậy.

Nàng là cô gái thông minh nhất hạng mà tôi đã gặp, cái thông minh của nàng lắm khi gây đau đớn, nhưng cũng gợi trí tò mò. Nàng chơi quần vợt và chơi đàn dương cầm đều khá. Nàng thơm tuyệt vời... đó là mùi tự nhiên

https://thuviensach.vn

của da thịt nàng. Đôi khi quả trên cây được nắng trời sưởi nóng cũng ngát hương như vậy. Quần vợt là cái cớ để gặp nhau, chúng tôi đã chơi quần vợt với nhau, sau đó tôi mời nàng về nhà. Thậm chí nàng không tắm táp, nàng chẳng cần. Nàng là một động vật cực kì sạch sẽ, sạch như mèo vậy. Bản thân tôi cũng không biết, mình đặt đầu lên đùi nàng lúc nào. Và tôi đợi. Nàng thọc các ngón tay vào trong tóc tôi. Nàng không cưỡng lại khi tôi cởi quần lót của nàng và ái ân... Tôi nhanh chóng chạm vào tia... Nàng cười phá lên rồi nói:

- Em đã biết, thế nào... anh cũng bắt gặp... em thích, anh sẽ làm gì nữa nào?

Tôi tiếp tục ái ân. Cơn khoái cảm của nàng mạnh, lâu, đạt tới đỉnh điểm. Rồi đến lượt nàng làm tình, nàng chất đầy cốc vang đã uống cạn tinh dịch của tôi. Những gì nàng làm là không tiền khoáng hậu. Nhìn chiếc cốc ắp đầy này tôi chẳng biết mình nên sợ hay nên hãnh diện với mình? Nàng đã chọn tôi và chọn Ba Lan là như vậy, nàng bay sang Hà Lan chẳng qua chỉ là để giải thích mọi chuyện cho anh chàng và chia tay nhau. Làm sao tôi lại có thể không lo ngại nào? Nhưng tôi đã không cảm thấy vậy. Tôi đã quên rằng, kẻ không có mặt chẳng những hắn ta không có lẽ phải, mà còn không có cái miệng và bàn tay tình cảm.

Chúng tôi cuốc bộ đến quán cà phê, trong lặng im. Đôi khi im lặng mang lại hi vọng. Đúng vậy, những người yêu nhau họ sở hữu những mỏ hi vọng rộng vô bờ.

- Chuyện xảy ra đại loại như thế này... - nàng nói khi chúng tôi đã ngồi vào bàn. Nàng lại không nhìn vào mắt tôi, rồi bỗng nhiên nàng mỉm cười, bối rối. Tôi không nghĩ là nàng có thể bối rối đến như vậy, nàng bối rối thật sự. Tại tôi chăng? Bên cạnh nỗi sợ hãi tôi cảm thấy có phần hãnh diện, bởi chính tôi đã làm cho nàng rơi vào trạng thái phi thường này; thế nhưng, điều nàng sắp nói bảo tôi rằng, tôi không có lí do gì để mà hãnh diện hoặc có nhiều hi vọng.

https://thuviensach.vn

- Anh biết không, lúc ở sân bay... em định nói với anh ta rằng, em đã tìm được một người... - nàng sửa lại tư thế ngồi, - anh...

Để khỏi phải nhìn trực diện vào mắt tôi, nàng nhìn vào tay tôi, bây giờ nàng nói giọng thì thầm.

- Anh ấy đã chờ đợi em, anh ấy đã thay đổi rất nhiều... lúc đó em hiểu rằng, em không thể bỏ mặc anh ta được.

- Thế tại sao em lại bỏ mặc anh?

Hai môi nàng mím chặt. Tôi nhớ mùi vị của đôi môi đó, khi chúng hoàn toàn thuộc sở hữu của môi tôi.

- Anh yêu em, - tôi muốn lời thổ lộ này là con dao chọc thủng trái tim nàng. Nhưng nó đã bị rớt xuống, như con sứa bị tuột.

Trong cái lặng im đang bao trùm hai chúng tôi, tôi có thời gian để hiểu rằng, lần đầu tiên tôi nói với phụ nữ "anh yêu em" khi tôi không ở trong, mà ở ngoài vòng tay họ. Tôi nói "anh yêu em" dễ ợt, khi tôi chao đảo như đứa trẻ đang nằm trong chiếc nôi ấm áp của đôi chân đàn bà. Đường nào thì tôi cũng không bao giờ để mất tình yêu, mặc dù đầu óc tôi đôi khi có lẽ không tỉnh táo... Có lẽ như vậy chăng? Tôi là như vậy đó, khi nào tôi nhắm mắt xuôi tay, hai từ "có lẽ" chắc sẽ nhảy vào trong quan tài của tôi ở phút chót. Thế nhưng, tôi yêu nàng là cái chắc chứ còn gì. Lần đầu tiên trong đời tôi yêu mạnh mẽ đến như vậy. Còn bây giờ tôi đang mất tình yêu của mình vì trừng phạt. Điều này khẳng định một cách phũ phàng cái đã ăn sâu trong tiềm thức của tôi từ thuở ấu thơ – bạn đừng yêu, vì khi đó bạn sẽ bị đẩy ra và ném xuống vực cô đơn.

Nàng nhìn vào cốc trà. Tôi có cảm giác nàng đang suy ngẫm về lời thổ lộ của tôi, nhưng không có sự đồng cảm, hoặc về những khó khăn khả dĩ mai này.

- Anh yêu em, - tôi nói một lần nữa, nhưng đã khác, như thể đang cho hoặc lấy đi cái gì đó. Những lời nói này tuôn chảy trong nàng, khiến nàng

https://thuviensach.vn

trở nên buồn bã và lạnh lùng. Tôi cảm nhận, nàng đã tuột khỏi tay tôi mãi mãi.

Chúng tôi đi xe ô tô về phía nhà nàng. Tôi cầm tay lái như cầm vật duy nhất trong đời mà tôi còn điều khiển được. Dòng Wisla chảy hiền hòa, ấm áp, hoàn toàn vô vọng. Chiếc cầu bắc qua sông mở ra một khoảng không gian đang bị thiếu trong thành phố này. Bất thình lình một con châu chấu từ trên trời rơi xuống kính xe. Nó bám chặt vào kính, tôi đếm số chân của nó, nhưng không đếm hết được. Con châu chấu co ro bám vào mặt kính, nom như một mảnh băng. Qua kính xe nó bị phóng to như qua kính lúp, có cảm giác nó to kềnh như hồi kỉ băng hà.

- Anh đi cẩn thận vào, - lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào mắt tôi. Nàng có đôi mắt nhạy cảm. Mặc dù tôi biết rằng sự nhạy cảm này không phải dành cho tôi, tôi vội vồ lấy chút xíu nhạy cảm này. Khi chúng tôi đã sang bên kia cầu, tôi đề nghị nàng cho tôi dừng lại bên bãi cỏ. Nàng nắm con chấu chấu trong lòng bàn tay, rất nhẹ nhàng, đoạn chạy ra bãi cỏ xanh tốt. Tôi phát ghen với con châu chấu, chúng tôi cùng cảnh ngộ như nhau cơ mà. Con châu chấu được tự do trong rừng cỏ, chỉ có điều nó đã được an toàn hay chưa? – tôi được tự do, nhưng cô đơn. Trong căn hộ của nàng, tôi thấy mấy chiếc áo sơ mi của tôi, bộ pizama của tôi để trên giường ngủ, tôi có cảm giác tôi đang thu gom đồ đạc của kẻ đã qua đời. Về nhà tôi ngửi bộ đồ ngủ, thơm mùi nàng và mùi tôi, thơm mùi chúng tôi, trong khi làm gì còn có chúng tôi nữa đâu nào.

Sau đó tôi thường nghĩ về con châu chấu khi ngôi nhà trở thành bãi cỏ của tôi. Tôi hoàn toàn lặng im trong ngôi nhà này. Tôi cắt điện thoại, nhưng ngay lập tức tôi nối lại – có khi nàng gọi điện thì sao? Mấy tháng trời trôi qua. Nàng không gọi. Tôi hết hi vọng, làm thế nào để giành lại nàng, dù chỉ trong chốc lát. Mỗi lần chuông reo đều không phải điện thoại của nàng, còn khi điện thoại im re thì tôi biết là nàng không gọi. Những nơi chúng tôi đã tới cùng nhau, những cửa hàng, những quán cà phê, thậm chí bìa sách của những cuốn sách cả hai cùng đọc, tất thảy đều nhuốm buồn. Tựa hồ, tình cờ

https://thuviensach.vn

tôi đến với một số người đàn bà, như thể tôi lần lượt bước lên những con thuyền, để bơi sang bờ bên kia, và xem ở đó chẳng có gì. Rồi tôi lại lên một con thuyền khác, để quay về – luôn luôn quay về với cái bờ đáng buồn này. Có chuyện gì đó đã xảy ra với trái tim tôi, cơ quan nội tạng đa chức năng, đẹp tuyệt trần. Tại sao có thời tôi đã tin rằng, mọi xúc cảm đều nằm ở đó? Đầu dương vật nhạy cảm, hoặc điểm G khó định vị là nơi cho ta cảm xúc tới mức nào.

Tôi bế lên tay con mèo nhỏ vô gia cư. Tôi là kẻ chẳng bao giờ thích có thú vật - thú vật trong người tôi là đủ rồi, tôi nghĩ vậy. Con mèo bị ốm, tôi tìm đến bác sĩ thú y, tôi chi mất khá nhiều tiền. Khi nó khỏi bệnh, nó trở thành người bạn gái tốt nhất của tôi. Tôi thường vuốt ve nó, nó giận tôi mỗi khi tôi ra khỏi nhà, lúc tôi trở về nó lao đến với tôi, đòi âu yếm. Chính tôi cũng không biết, từ khi nào tôi đã tin rằng trong con mèo này đang cư ngụ linh hồn người yêu đã chết của tôi. Tôi vùi tay tôi vào trong lớp lông dày của nó, tôi nhắm nghiền hai mắt, lắng nghe tiếng kêu meo meo ru ngủ của nó.

Một năm trôi qua, tôi sao nhãng công việc, tuy nhiên công việc của tôi chẳng mấy bận tâm sự sao nhãng này. Con mèo thường nhảy lên bệ cửa, nó rình, mải mê theo dõi mấy con bồ câu và và chim sẻ, nó chăm chú rình mồi. Tôi ghen tị với nó - giá tôi cũng bị lạc đường như nó nhỉ?

Tôi quyết định cho nó ra ngoài đi dạo lần đầu tiên... ra với thiên nhiên hùng vĩ, tuyệt vời và ngát hương ở phía ngoài cửa kính mà nó đã quên, và cũng không tồn tại đối với tôi, tôi không còn cảm nhận được sắc màu và hương vị của đất trời nữa rồi. Tháng năm, tháng cây cỏ nở hoa. Chẳng phải vì tôi. Tôi thường gặp các bà già dắt mèo đi dạo, tôi buồn cười khi nhìn thấy vậy... thế nhưng tôi đã mua một bộ dây xích cho mèo.

Thoạt tiên con mèo sợ, nó bò áp bụng sát đất, mỗi tiếng động, mỗi chuyển động nhỏ của cành lá, thậm chí mỗi bóng người qua lại, tất thảy những thứ đó đều được coi là tín hiệu báo tai họa đối với con mèo nhỏ của tôi. Nhưng rốt cuộc nó thích nghi được. Tại công viên gần nhà nó phát hiện

https://thuviensach.vn

thấy cỏ, nó ngửi ngửi, nó hắt xì hơi tinh tế như đàn bà, sau đó vì sợ con bọ hung nó dùng chân lật ngửa con côn trùng và ngắm nhìn một cách thích thú, con bọ hung quơ chân trong không trung. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên từ một năm nay tôi thấy mình vui. Tôi nhắm nghiền hai mắt, tựa toàn thân vào gốc cây, cọ lưng, thưởng thức cái sần sùi và nứt nẻ của vỏ cây.

Tiếng kêu thất thanh làm tôi bừng tỉnh, bứt ra khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Dây xích mèo không còn nằm trong tay tôi nữa, con mèo của tôi đang chống chọi sống mái với con chó nòi Dalmaxia... Để thoát thân nó bỏ chạy, biến vào chỗ ô cửa sổ đầy mạng nhện của tầng hầm ngôi nhà gần đó.

Chủ nhân của con chó là là một cô gái ở phố tôi. Cô gái chân dài, mái tóc thẳng, mắt đen và buồn. Tôi nhận ra, cô gái có cái gì đó buồn buồn. Chắc cô ta đang bực mình, nhưng cô gái đang ôm con chó, chỉ phản ứng với tôi - không có ai người ta dắt mèo đi chơi cả.

Tôi tìm con mèo suốt cả tháng. Tôi dán lên các thân cây, các trụ thông báo và cổng các nhà hàng xóm lời khẩn cầu giúp đỡ. Nhưng vô hiệu.

Một tháng sau sự cố, đêm khuya, tôi gặp lại cô gái. Trong chiếc áo khoác da cô gái càng cho tôi cảm giác thân hình cô nàng cực kì mảnh mai.

- Em không thích đi một mình qua công viên này - cô gái nói mạnh mẽ, như thể cô ta bực tức công viên.

- Chúng ta cùng đi được không? - tôi đề nghị.

Đèn pin lại hỏng, trời tối om, tối đến mức môi chúng tôi không thể tìm thấy nhau. Cô nàng tựa người vào ghế công viên, tôi làm tình... Sao lại có chuyện cô ta không mặc đồ lót? Áo da của cô gái kêu sột soạt trong tay tôi... Đó là hành vi thú tính khó hiểu, dưới bầu trời khó hiểu. Tôi nhìn thấy rõ từng ngôi sao trên trời, và cả những con châu chấu chết cóng trong băng.

https://thuviensach.vn

Chiếc chìa khóa

QUA NHIỀU NĂM THÁNG tôi đã phát hiện ra một quy tắc của riêng mình, đó là, những gì xảy ra ngày hôm qua đều là chuyện quá khứ xa xăm của tôi, còn những chuyện xảy ra cách đây hàng chục năm thì tôi lại nhớ như in. Điều này ảnh hưởng rất lớn đến diện mạo viện bảo tàng tình dục tư nhân của chúng tôi. Thông thường viện bảo tàng này đóng cửa đối với người ngoài, thậm chí còn đóng cửa đối với chính chúng tôi. Vậy thì, với người luống tuổi viện bảo tàng này nó ra làm sao nhỉ? Tôi suy ngẫm chuyện này đã hàng năm nay và thậm chí tôi không nhận ra, tuổi già đã ập đến tôi một cách lén lút và nham hiểm từ lúc nào, để rồi bất thình lình ném tôi sang bờ cuối. Tôi dám chắc, mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, cho nên tôi đang kiểm kê quá khứ. Một trong những hiện vật độc đáo nhất trong bộ sưu tập của tôi có từ thời xa xưa, tức thị hôm qua. Tôi dừng chân tại một thành phố đẹp ở miền Nam châu Âu, trong một ngôi nhà, nơi trước tôi một nghệ sĩ lịch lãm, lừng danh đã ở. Trong phim anh ta thường đóng vai người tình, trong đời thường hình như cũng vậy. Anh ta để lại mùi hoa nhài thoang thoảng thơm trong phòng ngủ. Thỉnh thoảng chuông điện thoại lại reo, tín hiệu duy nhất từ xa đến với ngôi nhà, nơi tình cờ tôi đến ở một thời gian ngắn. Lúc đó tôi vẫn còn chưa biết, cái thời gian ngắn này liên quan đến cả đời tôi. Có một cô gái rất thèm nghe giọng nói của người nghệ sĩ kia. Lúc đó cũng là lúc tôi cảm thấy mình rất cô đơn, thực ra tôi đang chờ cú điện thoại gọi từ trong nước, mặc dù tôi không tin là sẽ có cú điện thoại này, như tôi không tin Chúa Trời vậy – nghĩa là mạnh mẽ, nhưng không tuyệt đối. Thay vào đó, tôi nghe các cú điện thoại khác một cách khiêm nhường, cứ cho đó là những cú điện thoại thay thế, những cú điện thoại này là nỗi buồn các kiểu của tôi. Thậm chí có lúc tôi cảm nhận, phần ân ái không phải dành cho tôi lại rơi ngay xuống đầu tôi. Tôi giải thích cho cô gái rằng, hiện giờ không có anh ta, và sẽ không có anh ta, anh ta không còn

https://thuviensach.vn

ở đây nữa... người nổi tiếng đã về nước rồi, nơi anh ta mê say không phải một mà là hàng triệu cô nàng.

Cô gái không tin, vẫn khăng khăng một mực, khăng khăng một mực thì đúng là yêu chứ còn gì. Cô gái biết rất nhiều về anh ta – thậm chí nếu họ gần nhau ngắn ngủi thôi thì nhất định là vô cùng mãnh liệt, chỉ có điều cô nàng đã không kịp nhận ra, một minh tinh màn bạc lừng danh như anh ta không bao giờ yêu ai cả, ngay cả bản thân mình cũng vậy.

Tôi theo học đã được khoảng một nửa thời gian, tính một cách lạc quan, một phần tư đời tôi. Trong thành phố đông dân này tôi phải tự lo liệu bản thân. Suy ngẫm về cuộc chia tay cách đây mấy tháng, tôi thấy mình đã phung phí thời gian. Tôi đã chia tay với một người đàn bà gần gũi với tôi, nhưng theo cách, tôi gọi một cách đơn giản là rối rắm. Chẳng bao giờ chúng tôi ở chung với nhau và đến một hôm chúng tôi chấm dứt không gặp nhau nữa, mặc dù tôi không biết ai là kẻ khai mào chuyện không gặp nhau này, tôi nhớ bữa đó chúng tôi không nói với nhau một lời nào, không ai muốn mình là kẻ đầu tiên chấm dứt việc gặp nhau.

Tôi cần phải học thứ ngôn ngữ mà biển lớn của nó đang rầm rì đằng sau những khung cửa sổ, nhưng tôi sẽ không học nổi khi lẩn tránh tiếp xúc với mọi người. Thay vào đó tôi thường xuyên, khá thường xuyên, xem ti vi, khi thời đó ti vi còn chưa bị bệnh kiết lị dai dẳng. Thế giới những cửa hàng cửa hiệu chung quanh, sau khi ra khỏi cái màu xám của Cộng hòa Ba Lan, đã làm tôi ngạc nhiên trước sự giàu sang muôn màu muôn vẻ - sự dư thừa này vẫn không hề khiến chúng tôi nghĩ tới những mối hiểm nguy, phải tận sau này chúng tôi mới nhận ra thứ thuốc độc được che giấu của chủ nghĩa tư bản. Khi đó thế giới này không phải là thế giới của tôi, nơi chẳng có đớn đau, và tôi viếng thăm thế giới này như một kẻ đến từ hành tinh khác, hành tinh được tạo lập từ loại chất liệu tồi hơn.

Hầu như ngày nào cô gái cũng gọi điện, thường là sau sáu giờ chiều. Tôi lấy làm lạ khi nhận ra rằng, đã thành thói quen, đi đâu thì đi nhưng vào giờ này dứt khoát tôi phải có mặt ở nhà. Tôi nghĩ bụng, đó là cú điện thoại duy

https://thuviensach.vn

nhất trong ngày mà tôi trông đợi, cú điện thoại này hữu hiệu đến nỗi nó đã trở thành chỗ dựa của tôi. Giọng nói của cô gái, tính ương bướng của tuổi trẻ, việc gây khó xử khi khăng khăng bảo rằng, tôi chính là anh chàng nọ... tất thảy mọi thứ đó trở nên gần gũi đối với tôi, khiến tôi lắm lúc tin rằng, tôi chính là kẻ vắng mặt này, kẻ cô gái đang thèm muốn. Có lẽ đây là một cô gái Ba Lan, tuy nhiên chắc cô ta sống ở nước này từ hồi nhỏ, vì khi nói chuyện cô ta thường pha trộn tiếng Pháp với tiếng Ba Lan, mối quan hệ này thật đáng được đền đáp, thậm chí tôi có cảm giác, chữ "r" tiếng Pháp kích thích tình dục và tỏ tình bằng ngôn ngữ Ba Lan. Các cuộc trò chuyện của chúng tôi càng ngày càng dài thêm, mặc dù cả hai cố tránh không đi vào chi tiết. Tôi biết, tôi đang đại diện cho kẻ vắng mặt lừng danh kia, tôi tựa hồ hồn ma của ngôi nhà mà người nổi tiếng đã rời bỏ, cho nên tôi chẳng nên xuất hiện quá chừng. Đôi khi cô gái lấy lời tôi làm lời nói của mình, nhầm lẫn các từ khó một cách đáng yêu; và không biết từ khi nào, những suy nghĩ của chúng tôi về thời tiết càng ngày càng choán nhiều thời gian trong các cuộc trò chuyện của chúng tôi, thậm chí chúng tôi còn trao đổi với nhau về vụ tai nạn ở trung tâm thành phố, về nỗi buồn do thời gian để lại, một trong vô vàn những chuyện hoàn toàn vô bổ.

Bất thình lình cô gái đề nghị gặp tôi. Đó là một cú sét đánh, nhưng không phải từ trời trong, tôi đã ao ước một cơn giông như vậy, thậm chí tôi đã nhìn thấy đám mây đen này. Từ sâu thẳm trong lòng, tôi thấp thỏm chờ đợi cuộc gặp với cô nàng.

Phải chăng cô nàng quyết định gặp tôi vì thất vọng, vì buồn chán, vì tính đỏng đảnh, và vì thay thế cho việc gặp anh chàng kia? Tôi không muốn đi sâu vào những chuyện đó. Khi cô gái đọc cho tôi địa chỉ của mình, giọng cô ta dịu dàng và mịn màng như lụa, chưa bao giờ cô ta nói chuyện với tôi bằng thứ giọng này – chắc cô nàng trò chuyện với gã nghệ sĩ kia toàn bằng giọng mịn màng như thế...

Ở đất nước đau khổ của tôi, thiếu thốn là bệnh trầm kha, chỉ có thời gian rỗi là thừa thãi, điều lúc đó chúng tôi đã không thấy hết được, cho nên ở đất

https://thuviensach.vn

nước nghèo của tôi đã tồn tại khái niệm “gói thay thế”. Có lẽ bây giờ tôi đang là cái “gói thay thế” này chăng?

Tôi dao động – tôi sợ trí tưởng tượng của tôi đụng chạm với thực tế. Tôi quyết định như thế này: nàng có đôi mắt xanh, tóc vàng, môi đầy đặn, hơi giống môi gái da mầu, còn những lời nàng nói ra bùi tai và ngọt ngào. Tôi có thể từ chối nàng hay không nhỉ? – với nàng thì được, nhưng với tôi thì không.

Chúng tôi hẹn gặp nhau vào buổi tối. Nàng mời tôi đến nhà nàng! Một lời đề nghị như thế này có thể gây lo ngại cho người phụ nữ, nhà nào chẳng có một chiếc giường. Nhưng tôi thấy thích khi nghĩ về thứ đồ nội thất này, mặc dù trí tưởng tượng cẩn trọng không cho phép tôi mường tượng từng chi tiết. Tôi đến một cửa hàng gần nhà. Tôi mua một chiếc áo vét tông, chiếc áo tôi ngắm đi ngắm lại từ một tháng nay, tôi rất thích, nó quá đắt đối với túi tiền của kẻ đang hưởng học bổng như tôi. Đùng một cái, ngày hôm đó tôi có cảm giác, giá này chấp nhận được.

Tôi đi xe điện ngầm. Trên kính toa xe tôi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, người tôi cong cong như một dấu hỏi đang tìm lại dấu chấm bị đánh mất của mình. Mùi của cái hầm ngầm ma quỷ của thành phố này chui vào tận máu thịt tôi, ngột ngạt, chật chội, va chạm. Từ giờ phút này nó khiến tôi chỉ nghĩ tới dạng thức đam mê và cô đơn – chúng có phải là chị em với nhau hay không nhỉ?

Tôi mua hoa. Tôi chưa hề tặng ai một bó hoa to như thế. Bó hoa nom như thể mõm con thú dữ vừa mới xé xác con mồi. Những bông hoa bị cắt cuống làm tôi buồn, là vì ngay cả những loài hoa bền nhất cũng sẽ bị héo sau vài ngày. Phải chăng khi tặng hoa cho các cô gái chúng ta không nghĩ tới chuyện hoa đẹp chóng tàn?

Tìm nhà nàng, tôi đi loanh quanh trong phố nhỏ đơn sơ. Gai hoa làm chảy máu tay tôi. Càng lạc lối, sự khát khao của tôi càng nhân lên gấp bội.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn nhớ từng bậc cầu thang của ngôi nhà này, ngôi nhà nằm trong mê cung những ngõ ngách, và tôi tìm được là nhờ phép màu. Chàng nghệ sĩ nọ cũng từng đi đường này chứ còn gì, và biết đâu tim anh chàng cũng đập thình thịch khi đi qua thùng thư đẹp, thùng thư vẫn còn nhớ những lá thư gửi về từ các mặt trận hồi chiến tranh thế giới lần thứ nhất và lần thứ hai. Đi ngoài hành lang ngôi nhà, tôi ngửi thấy mùi na ná như mùi hoa nhài, nhưng có lẽ đó chỉ là cảm giác ảo.

Trong căng thẳng, tôi đứng đợi trước cửa phải đến mấy phút. Tôi có cảm giác, ngay cả sự lặng im cũng đẹp. Có lẽ lúc đó tôi đã linh cảm, điều đương nhiên đối với tôi lúc này – cái thú vị tột đỉnh đang trú ngụ trong sự đợi chờ cái thú vị. Bấm chuông lúc này là phũ phàng, tôi bèn gõ cửa.

Cánh cửa mở ra bất thình lình đến nỗi người tôi lao thẳng vào trong phòng! Em đây, - cô nàng nói, - và mỉm cười, như muốn nuốt chửng tôi. Tôi phải nhắm mắt lại một lát để hiểu ra, đó là giọng cô nàng. Tôi ngỡ ngàng khi tận mục sở thị thân hình to bự của cô ta choán hết cửa phòng! Tôi kịp nhận ra, gương mặt của cô nàng chắc là đẹp nếu nó không bị trồi lên từ hai bờ vai; tuy nhiên ngay cả nét đẹp kiểu này cũng đáng sợ. Một con quái vật! Nếu mặt tôi là sứ thì nhất định nó sẽ bị rơi xuống và vỡ tan tành khi va vào bậc cầu thang. Tôi nhanh chóng đưa hoa cho cô nàng. Bó hoa chìm nghỉm trong bàn tay to bự và khát thèm. Tôi rụt tay lại, vì sợ bị mất tay, và bỏ của chạy lấy người...

Tôi ra về như một chiến binh bị trọng thương sau trận đánh. Nửa đêm tôi về đến trước cửa nhà. Đang mở cửa thì tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Nửa đêm là cái giờ ưa thích của người đàn bà mà tôi đã chia tay ở trong nước, vào giờ này cô nàng thường gọi điện cho tôi. Chiếc chìa khóa run run trong tay tôi, rốt cuộc cánh cửa chịu mở ra. Trong bóng tối, tôi lao vào chỗ máy điện thoại, làm đổ kềnh ghế đẩu. Ống nghe giẫy nẩy như con thú bị thương và im bặt trong tay tôi, sau đó tôi chỉ còn nghe thấy tiếng xung khô khốc của thế giới viễn thông.

https://thuviensach.vn

Tôi đấm tay xuống bàn – mặt bàn và bốn chân bàn kêu răng rắc. Tôi cố nhớ lại số điện thoại của nàng, tôi nóng vội đến nỗi nhầm số lung tung. Tôi tìm thấy số điện thoại này trong sổ tay, nhưng lại quên mã vùng Ba Lan. Rốt cuộc tôi gọi được. Sau tín hiệu đầu tiên tôi đã định đặt ống nghe xuống, sau tín hiệu thứ ba cánh cổng đất nước tôi bất thình lình mở ra và tôi nhìn thấy Warszawa đang ngon giấc trong màn đêm, tôi ngửi thấy mùi xúp khoai tây và mùi hoa tử đinh hương nở vào tháng năm. Giọng ngái ngủ là giọng một người đàn ông xa lạ. Tôi quẳng ống nghe. Tôi ngồi xuống ghế xa lông, lấy hai tay ôm mặt. Sau đó tôi đi ra chỗ cửa mở. Chiếc chìa khóa vẫn cắm trong ổ khóa, vừa mỉa mai và vừa ai oán.

Ngần ấy năm đã trôi qua, tôi chẳng biết, liệu tôi có tìm lại được ngôi nhà và con phố hồi đó tôi đã ở, còn chiếc chìa khóa này vẫn cắm chặt như một chiếc đinh trong cánh cửa trí nhớ của tôi.

https://thuviensach.vn

Cuộc hẹn hò với bóng tối

TIN NHẮN GÕ TRÁI TIM NÀNG ở thời gian và địa điểm bất ngờ. – "Anh đang đứng ngoài ngã tư và đang đợi phép màu. Hãy cho anh tín hiệu, rằng có em. Piotr".

Nàng đang ở trong rừng, nhưng không phải một mình, đang ngắm đôi chim sẻ (sẻ *passerformes*) tỏ tình với nhau. Loài chim này rất thích làm đỏm... Nàng có quen biết một anh Piotr nào đó hay không nhỉ? Tạm thời nàng không có thời gian để nghĩ đến chuyện này. Con đực bay tới, sà vào con cái, con cái có vẻ không chịu, con đực ngậm trong mỏ mẩu lá cỏ và hạt thóc, rốt cuộc con cái chịu để cho con đực mớm mồi... Sắp đến đoạn kết hấp dẫn của cuộc tỏ tình, nhưng nàng bị cụt hứng... đôi chim sẻ vụt bay đi...

Bực mình và thất vọng vì không được chiêm ngưỡng kết cục cuộc tình của đôi chim, nàng quay trở lại với tin nhắn, đọc kĩ hơn và bây giờ nàng mới thấy những dòng chữ này quả là bí hiểm đối với nàng.

Chỉ có một Piotr duy nhất nàng từng quen mà thôi, nhưng anh ta đã qua đời rồi. Nàng tin rằng thỉnh thoảng vẫn có những tin nhắn ngắn ngủi tới từ cõi âm, chỉ có điều anh ta đã chết trước khi mạng điện thoại di động bao trùm thế giới.

Nàng đi về bằng xe ô tô, nàng ước ao mình là con chim sẻ, sẻ thông họng vàng, một trong những loài chim sẻ ngủ đêm trên không trung. Nàng mê chim chóc từ hồi còn nhỏ. Cách đây một năm, trong ống nhòm tình cờ nàng chộp được một đôi trung niên... nhưng đó là đôi người. Họ say sưa ân ái với nhau trên bãi cỏ trọc, chàng ôm nàng từ phía sau, cắn vào cổ nàng, mông chàng chuyển động nhịp nhàng như những con sóng trắng đang cuồn cuộn dâng bằng sức mạnh bí hiểm của đất trời. Có lần trên phim thế giới động vật nàng đã nhìn thấy đôi sư tử đang giao phối với nhau, con đực trụi lông nom giống hệt người đàn ông này và nó cũng cắn vào cổ con cái. Trong bức tranh người không phải người này, thứ kích thích nàng mạnh

https://thuviensach.vn

nhất chính là sự hài hòa của cái xấu, theo nàng, những gì họ làm đẹp một cách tự nhiên. Càng ngày nàng càng hay mường tượng hình ảnh những người cao tuổi, họ ân ái với nhau một cách nhọc nhằn, lực bất tòng tâm, nhưng vẫn khát thèm xác thịt của nhau, có khi chỉ còn là trong trí tưởng tượng thôi chăng? Mình bị rối loạn tình dục hay sao nhỉ, - nàng nghĩ, - không, mình hoàn toàn bình thường, không hề có mớ bòng bong này trong người mình, vô tư đi.

Thiên hạ biết gì về con người nào? - chẳng bao lăm, về chim chóc - hầu như số không! Liệu có phải là phép màu khi đàn chim sẻ thông họng vàng ngủ lúc chúng đang bay cao hơn hành lang dành cho máy bay hành khách? Chim sẻ vừa ngủ, vừa lượn vòng trên tầng bình lưu, chúng không thể đậu trên cành cây, vì chân chúng bị thoái hóa. Liệu mình có phải là một con chim sẻ như vậy hay không nhỉ? Nàng nghĩ - lúc nào mình cũng bay... hễ ngồi một chỗ là mình chết.

Tại nhà nàng, trời đã về khuya. Nàng đọc lại tin nhắn một lần nữa. Nàng đăm chiêu và ấn phím điện thoại di động: “Em đang ở trên ngã tư, nhưng em không còn tin vào phép màu nào khác ngoài phép màu: tồn tại, bất chấp tất cả”.

Nàng tắt máy. Nàng đặt lưng xuống giường và nàng ngủ thiếp trong khi bay. Nàng ăn sáng, liếc mắt nhìn bản tin của đài BBC. Lại một loạt các cuộc khủng bố ở Jerozolima. Nếu bom không nổ, thì một trò ngu xuẩn nào đó, - nàng nghĩ, khi ở chương trình khác nàng thấy đang quảng cáo bia. Nàng bật điện thoại di động. Nàng có tin nhắn - “Ngã tư của anh thẳng băng rồi, anh đã đến trước mặt em, anh đang đi, nhưng không nhìn thấy Em đâu cả. Piotr”.

Nàng mỉm cười rồi viết: “Em đang mặc áo ngủ, trong suốt đến nỗi chẳng ai nhìn thấy em. Em nhìn vào gương và không có em”.

Nàng đợi chàng hồi âm, nàng xúc động khi có trả lời, nàng đọc: - “Rốt cuộc anh đã biết, tại sao anh không nhìn thấy Em, mặc dù anh cảm nhận là có em?”

https://thuviensach.vn

Nàng suy ngẫm, anh ta bao nhiêu tuổi nhỉ? Nếu anh ta viết hoa chữ " Em", thì anh ta không thể quá trẻ, đúng vậy không nào? Cái đẹp vợi dần khi ta sắp sang tuổi mới. Nàng viết chậm, suy ngẫm - "Em cũng đang cảm nhận là có anh. Thậm chí em đang cảm nhận mọi lứa tuổi của Anh, hai mươi mốt tuổi, chúng được đặt chồng lên nhau, tuổi nọ trên tuổi kia".

Câu trả lời đến ngay lập tức: - "Sao em lại biết, anh ngần ấy tuổi, hả em?"

Sau đó chàng viết, bảo rằng, tuy vậy nàng đã nhầm mất một tuổi, nói chính xác, chưa đầy một tuổi. Họ im lặng cho đến bữa ăn trưa. Nàng bắt đầu sợ là chàng sẽ hỏi tuổi nàng. Nàng quyết định sẽ viết đúng sự thật. Nàng cố mường tượng hình ảnh của chàng. Nàng thích đàn ông trẻ trung, người dong dỏng cao.

Một tuần trôi qua, chàng gan lì, quyết không thèm hỏi tuổi nàng. Họ đã đi xa đến nỗi, trong sự quen thân có cánh của mình nàng thấy sợ khi phát hiện ra rằng, nàng không có gan viết đúng sự thật. Liệu chàng có chân tình với nàng hay không nhỉ? Đêm hôm đó nàng thấy mừng khi nghĩ về chàng. Nàng am hiểu về chàng ít đến nỗi, chẳng cần nhọc công, chàng có tất cả mọi cái hay của những người đàn ông mà nàng quen biết. Tuy nhiên, không một người đàn ông nào mang lại cho nàng khoái cảm bằng khoái cảm do chính bàn tay tài ba của nàng mang lại. Khi người đàn bà dùng ngón tay kích thích âm hạch của mình thì mô các ngón tay có phát sáng hay không nhỉ? Nàng nhìn đèn tín hiệu trên phố, mỉm cười với trí tưởng tượng của mình.

Thi thoảng nàng muốn gọi điện cho chàng, để được nghe giọng nói của chàng, nhưng nàng không dám bạo gan. Hình như nàng từng có giọng nói dễ thương? Nàng thấy sợ khi phát hiện ra rằng, nàng bị lệ thuộc mất rồi – thời gian không nhận được tin nhắn của chàng là thời gian vô tích sự. Đôi khi nàng muốn bộc lộ sự thật, tuy nhiên dạ dày nàng thót lại bằng nắm tay khi trong ý nghĩ của nàng xuất hiện câu: "Em năm mươi hai tuổi, em đã mãn kinh, em đã qua thời kì này một cách nhẹ nhàng... Thế nhưng cái tuổi

https://thuviensach.vn

chết tiệt này của em... lại có những cái hay; em sẽ không bao giờ có thai nữa, tính em không còn đỏng đảnh, em là người tình tuyệt hảo". Nàng đã viết được ba chữ rồi, nhưng hoảng sợ, nàng xóa luôn.

Nàng xin công ty nghỉ phép một tuần. Và mặc dù nàng biết, làm vậy là ngu xuẩn, vì chẳng có phép màu mĩ viện nào cả, nhưng nàng vẫn cứ đến một mĩ viện đầu bảng ở Warszawa, nàng ở đó tới nửa ngày. Nàng ngạc nhiên khi thấy mát xa mặt rất dễ chịu. Nàng cảm thấy, hình như nàng là một di tích đang được phục chế. Sau đó nàng mua một số loại kem đắt tiền. Nàng giảm ăn, không bao giờ nàng có vấn đề với chuyện thừa cân, tuy nhiên gần đây nàng bị béo ra chút xíu, nàng phải giảm bớt ba ki lô. Nàng mua vé đến phòng tập thể hình ở gần nhà. Ở đó nàng ái ngại khi nhận ra, nàng là người lớn tuổi nhất trong số những người đàn bà đến luyện tập. Một cô gái đứng trên máy tập, đang luyện cơ đùi, cô nàng xấu hổ khi phải dang rộng hai chân, bèn lấy tay che một cách vụng về... sau đó bất thình lình cô gái đan các ngón tay rồi đưa lên che ngực, dạng háng, bất cần. Có khi như vậy đó, – nàng nghĩ.

Buổi tối họ lại tiếp tục nhắn tin cho nhau, chuyện trò.

"Anh đã làm cái đó rồi", - chàng viết.

"Em đã làm cái đó rồi", - nàng đáp, gõ phím chữ bằng ngón tay rụt rè. Nàng run sau khi đạt cực khoái, thế giới muôn hồng ngàn tía hơn bình thường. Tối hôm đó nàng lại ước mơ, những ước mơ xưa, từ hồi trẻ tuổi, lại đến với nàng – nàng tưởng tượng nàng là người chim.

Nàng lại xin nghỉ phép thêm một tuần nữa. Lần này là do sáng kiến của chàng – họ sẽ gặp nhau trong đêm, ở một khách sạn tọa lạc tại địa điểm nằm giữa đường nối hai thành phố của họ.

Đây phải là một khách sạn hạng sang. Họ sẽ không bật đèn khi ân ái. Thoạt tiên họ dùng tay, sau đó dùng mặt để cảm nhận mùi vị của đôi môi và cái ấy. Họ buông nhau ra như hai người mù, mãi mãi mang theo mình mùi vị này. Làm sao chàng biết được những ý nghĩ thầm kín của nàng nào, nàng

https://thuviensach.vn

đã mường tượng cuộc gặp của hai người sẽ như vậy đó? Nàng không đồng ý nếu bảo rằng, chàng đã đọc được các ước mơ của nàng.

Nàng biến mất tăm nửa ngày liền, thậm chí tắt điện thoại, nàng sợ bất thình lình chàng thay đổi các nguyên tắc tỏ tình của họ - chàng sẽ gọi điện để hành hạ nàng bằng tiếng nói của chàng, làm nàng đau khổ và làm tái phát vết thương cũ của nàng. Vụ li dị với chồng đã đẩy nàng xuống hố thất vọng, nàng đau khổ nửa năm liền, phải uống thuốc an thần. Sau cuộc đụng đầu với kẻ thù lớn nhất của mỗi người, và với chính bản thân mình, giờ đây nàng có được sự an bình tương đối. Nghe tiếng chim hót bên ngoài, nàng nhảy cẫng hai chân, lao ra phía cửa sổ. Giọng hót du dương, mơ mộng, nghe như tiếng sáo. Có phải chim hoàng anh hay không nhỉ? Nàng không thể nhìn thấy con chim đậu trên cây lipa [1] cành lá xum xuê bên ngoài cửa sổ, nàng nhớ, hồi cây này còn nhỏ, bỗng nhiên trong chiếc lá xanh nàng thấy có một chiếc lông vàng và nghe tiếng vỗ cánh. Đó là con chim hoàng anh (*Oriolus oriolus*), lưng vàng, cánh đen, mỏ đỏ. Hiếm khi thấy, con chim lao thẳng vào mắt nàng. Đó là điềm lành!

Nàng bật điện thoại. Nàng thấy lạ khi tim nàng đập thình thịch. Chiếc máy im lặng hồi lâu để rồi đột nhiên phát tín hiệu mấy lần liền. Có năm tin nhắn gửi đến! Chàng đã sợ khi nghĩ rằng, nàng bị tai nạn. Nàng cảm nhận, dòng tình cảm của chàng đang tuôn chảy vào trái tim nàng. Nàng hồi âm, nhiệt tình và chân thành, chân thành đến nhẹ dạ. Nàng định giữ lại, chưa gửi cái tin cuối cùng này, nhưng đã quá muộn. Nó vụt bay khỏi tay nàng, nhanh như cánh én. Nàng đồng ý gặp chàng.

Suốt cả ngày nàng loay hoay kiếm tìm khách sạn. Cô bạn gái hồi cùng học đại học với nàng, chuyên viết cẩm nang du lịch, đã mách cho nàng một địa chỉ. Khách sạn này ở gần thành phố của chàng, biết làm sao. Hình như đây là một khách sạn ấm cúng, nội thất ngon lành, phục vụ tận tình, không có thứ bụi bặm của tỉnh lẻ bám trên các đồ đạc và trên mặt người.

Khi nàng mường tượng, nếu họ ái ân trong bóng tối thì thỉnh thoảng ngọn đèn lo ngại sẽ bật sáng - rốt cuộc có biết bao thứ bệnh... bao cao su...?

https://thuviensach.vn

- nàng phát ớn khi nghĩ về thứ này. Tuy nhiên nàng sợ nhất vẫn là, khi đã đến ngưỡng cửa của cuộc phiêu lưu thì ánh đèn bừng sáng và mọi ảo tưởng tan biến. Ở tuổi mình nàng có cơ thể khỏe mạnh, hồi trước, có lần bác sĩ da liễu đã khen nàng: - "cô là một hiện tượng hiếm hoi của trời đất". Hồi đó nàng chẳng thấy thích cho lắm, còn bây giờ mỗi khi chạm vào da thịt đàn ông nàng lại nhớ đến những lời nói này.

Nàng đặt hai phòng đơn trong khách sạn, nàng phải được đảm bảo đó là hai phòng yên tĩnh và kín đáo. Ngay sau đó nàng định gọi điện hủy đặt phòng. Nàng thất vọng viết rằng, nàng từ chối. Chàng van nàng chớ làm như vậy. Nàng đã bị...

Nàng sửa soạn hành lí rất lâu, như thể nàng sắp đi nước ngoài vậy. Đa phần đồ đạc nàng ném ngược trở lại tủ, những gì rốt cuộc nàng quyết định mang đi nhét vừa một túi xách nhỏ.

Nàng lên đường, cầm chắc tay lái. Nỗi sợ trong nàng bốc mạnh như đám cháy nhà. Bây giờ chỉ cần chàng gửi một tin nhắn vụng về, chỉ cần một lời không khéo léo, chọc tức nàng, là nàng quay về ngay lập tức. Tuy vậy, chàng viết toàn những lời hay, đọc cực thích. Nàng có cảm thấy nàng là kẻ lừa đảo hay không nhỉ? - vừa có mà lại vừa không. Có ai biết được, đây là cơ hội mạo hiểm cuối cùng mang hương vị tuổi thanh xuân, để rồi sau đó nàng chỉ còn có thể đi đến nhà dưỡng lão nữa mà thôi - đây sẽ là thành công lớn của nàng! Còn nếu bây giờ nàng để tuột mất cơ hội, thì sẽ không bao giờ nàng trở lại với chính mình, như tuổi xuân không bao giờ quay trở lại nữa.

Chàng là ai vậy? Họ thường xuyên nhắn tin cho nhau, nhưng cả hai tránh nói cụ thể, như tránh lửa. Nếu có nói thì cũng chỉ toàn là chuyện tình cảm. Trong mối liên lạc nghèo nàn nhưng dày đặc này của hai người, các luật chơi nhanh chóng vững bền, sẽ là kẻ vụng về nếu vi phạm những luật chơi đó.

Nàng nghĩ bụng - nhất định chàng phải là người đọc nhiều, tuy nhiên nàng vẫn thấy ngờ ngợ, vì thanh niên bây giờ họ có chịu đọc đâu. Hay đây

https://thuviensach.vn

là một người đàn ông già yếu, tật nguyền - chẳng hạn, một giáo sư ngôn ngữ Ba Lan đã về hưu, giả danh...? Không phải vậy đâu, vì trong các tin nhắn thấy toát lên toàn chất trẻ và đam mê thơ phú.

Nàng dự định dành hai ngày cho chuyến đi này. Cuộc sống dạy nàng rằng, đợi chờ điều thú vị chính là điều thú vị nhất. Dọc đường nàng sẽ ghé thăm một cánh rừng đã hẹn trước, rừng mới trồng, hơi xa một chút, từ mấy năm nay nàng đã chuẩn bị cho cuộc hẹn này với các loài chim.

Nàng ngủ đêm ở một nhà nghỉ xấu xa và mờ ám bên đường quốc lộ, nơi những cuộc tình vội vàng, mất tiền, để lại dấu vết trên tường. Trong rừng, gần một làng nhỏ, qua ống nhòm nàng quan sát được một số cá thể các loài chim quý. Bên một dòng suối, nàng chăm chú quan sát để tìm họa mi (*Lusciniasp).*

Đây là loài chim nổi tiếng, nhưng nàng chỉ nghe nói vậy thôi, nó được ngợi ca nhiều trong văn học, còn nhìn tận mắt thì cực khó, vì rất nhỏ, lông xám. Nàng biết rằng, phải quan sát loài chim này ở nơi là là mặt đất, có khi nó đang ở ngay sát người mình, nhưng nó vụt bay đi ngay trước mắt mình. Tuy nhiên, không thấy con nào bay vù trước mặt nàng cả... Rồi sau đó trên ngọn cây, thoạt tiên nàng nghe thấy, tiếp nữa nàng nhìn thấy, một con chim gõ kiến (*Dryocopus martius*). Con chim to, lông đen, "mũ" đỏ, gõ tới tấp cái đầu vào thân cây như một nhạc công chuyên nghiệp.

Nàng quay về khách sạn, cảm thấy hãnh diện. Tại đây hai tin nhắn đã đến với nàng. Càng ngày chàng càng yêu nàng đắm đuối, trong tin nhắn thứ hai chàng hôn nàng sâu đến nỗi đụng cả vào "hột le con tim". Nàng không thích phép ẩn dụ này.

Gần khuya nàng mới đi đến điểm hẹn. Nàng không thích đến quá sớm, nhưng nàng cũng sợ đến muộn. Khách sạn không được ấm cúng và lịch sự như nàng đã mơn trớn nó trong ý nghĩ. Liệu điều mong đợi có phải lúc nào cũng bám sát thực tế hay không nhỉ? Nàng lại thấy sợ nếu nàng sẽ gặp chàng ở tiền sảnh hay tại cầu thang khách sạn.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân viên lễ tân chẳng xinh đẹp gì - một người đàn bà không còn trẻ, với nụ cười miễn cưỡng thường trực trên môi. Nàng có cảm giác, chị ta cười khi... Nàng hỏi, giọng đĩnh đạc: - Anh ở phòng số năm đã đến chưa? Người nữ nhân viên khách sạn gật đầu, nụ cười không biến khỏi gương mặt chị ta. Nàng thất vọng khi chàng không trả trước tiền thuê hai phòng, bây giờ nàng muốn làm vậy... nhưng nàng đã đổi ý.

Khi nhận lại chứng minh thư, nàng cảm thấy sợ – vì chị nhân viên rồi sẽ nói điều gì đó, cái sẽ tước mất khoảng không lâu nay ắp đầy trí tưởng tượng của nàng! Chẳng hạn... “chàng trai vừa mới đến đây nom rất giống...”. Rất may chị này không ưa nói, nụ cười vốn không phải là phản xạ bình thường, trái lại là cái mặt nạ cho người ta che giấu những nỗi bất hạnh của mình, đã ngốn hết mọi lời nói của chị ta. Tuy nhiên nàng hoàn toàn ý thức được những chuyện như vậy, khi nàng đi ngoài hành lang.

Mùi thơm đang phảng phất nơi đây chính là hương rừng. Chắc nó toát ra từ những viên thuốc do nhà máy hóa chất sản xuất hương thơm chế tạo, tuy nhiên phép ẩn dụ phóng đại rừng này tác động rất mạnh lên các giác quan của nàng. Nàng đi nhanh, đi rất nhanh, không sợ bị người ta bảo là nàng chạy. Khi đi ngang qua phòng chàng, nàng bước rón rén, nhỏ nhẹ. Nàng dừng lại, giương hai tai nghe ngóng – căn phòng yên ắng như thể chẳng có ai đang thở ở trong đó cả. Nàng thấy may mắn khi phòng của họ không chung tường. Nàng hốt hoảng mở cửa phòng của mình, như có kẻ đang đuổi theo nàng. Bây giờ nàng có thể đi tắm. Nàng nhìn qua cửa sổ, đây là tầng trệt, nàng thấy yên tâm khi phát hiện có cửa thông ra vườn. Đó sẽ là đường thoát hiểm cho nàng...

Nàng mang điện thoại vào nhà tắm. Tắm xong, nàng lau người, chàng nhắn tin: “Từ cái giờ đồng hồ có tới trên 60 phút, anh đã có mặt ở phòng bên. Anh ráng nín thở. Mười hai giờ kém năm anh sẽ đến, được không hả em?”.

“Em đang đợi anh đây”, - nàng đáp.

https://thuviensach.vn

Nàng đặt chai vang trên bàn. Nàng kiểm tra cửa chớp và rèm che cửa sổ. Nàng tắt điện, rèm che cửa sổ kín bưng, ngay đến bàn chân mình nàng cũng không nhìn thấy, có lẽ hơi phí, vì móng chân nàng nhuộm đẹp như thế. Sau mấy lần cạo lông, chân nàng nhẵn thín, đến nỗi hễ sờ vào là tay tuột theo da. Nàng bật đèn, để xem chiếc string đen nàng đang mặc có chuẩn hay không – cái dây đeo mảnh mai nằm lọt thỏm giữa đôi mông nàng. Đôi mông nàng không còn chắc và nẩy như thời con gái, tuy nhiên đường cong của đôi mông này nom vẫn còn mĩ lệ. Nàng nghĩ bụng – nom mình như người đàn bà trạc bốn mươi, mà cũng có thể chỉ ba mươi chín... như vậy là mình bị nhiều hơn mất mười chín tuổi. Nàng tắt đèn và cảm nhận, chàng sẽ thấy sợ khi ôm nàng. Nàng lấy hai tay che kín mặt, chỉ để hở mũi. Nàng bật đèn, mặc vào người bộ y phục đen, lịch sự.

Khi chuông điện thoại kêu, trái tim nàng như nhảy ra khỏi họng. Nàng nhìn số điện thoại, chỉ là cậu con trai. Cậu con trai muốn mượn tiền... Mẹ đang rất bận, ngày mai gọi lại. Nàng nghe thấy, con tim nàng đang lắng dịu dần để rồi lại đập thình thịch.

Tin nhắn này là của chàng: “Mười lăm phút nữa anh gõ cửa phòng Em”.

Sao lại cụt lủn thế này... chẳng tình cảm gì cả? Chàng đang sốt ruột, nàng phải thông cảm cho chàng. Nàng bật đèn. Nàng đã quen với bóng tối, hay chính bóng tối đã quen với nàng? Khách sạn thì thầm, rì rầm, nền nhà kêu cót két đâu đó, như có tiếng dơi đang bay bên ngoài tường, nghe hơi giống tiếng người. Người chim đó, - nàng nghĩ, - họ đang ẩn náu trong những cái tổ tạm thời của mình. Nàng ngồi trong bóng tối, từng phút đồng hồ rơi vào người nàng như thể hòn đá rơi xuống giếng không đáy. Nàng mò mẫm mở chai rượu vang, rồi uống một li. Món rượu vang nàng ưa thích bỗng nhiên đắng ngắt. Mình uống cho say vì mình sợ, chỉ còn thiếu mỗi chuyện này, - nàng nghĩ... Nàng rót tiếp một li rượu nữa.

Khi chàng gõ cửa, nàng run tay làm đổ li rượu. Nàng muốn lao ra cửa, nhưng không thể. Chàng lại gõ cửa, mạnh hơn. Cực mạnh... Tại sao anh ta lại nhẫn tâm như vậy? Nàng chạy vào nhà tắm, vấp vào chiếc ghế đẩu, nàng

https://thuviensach.vn

vơ hết đồ đạc của mình nhét vào túi xách. Tiếng gõ cửa dai dẳng, liên hồi, thậm chí bất lịch sự? Nàng nghe thấy bên ngoài cánh cửa có tiếng đàn ông đang càu nhàu, giọng thô thiển và xa lạ. Cánh cửa ban công mở hé. Đêm lạnh liếm vào mặt nàng. Nàng lết ra bãi gửi xe, gai hồng dại đâm cả vào người nàng. Một dãy xe ô tô đang ngủ, nom như những con cừu ướt đẫm sương đêm. Chiếc xe của nàng có bao giờ phản bội nàng đâu, vậy tại sao tim nàng đập mạnh đến thế – liệu nó có chịu nổ máy hay không đây?

Nàng lao xe trên đường quốc lộ, con đường như sợi chỉ đen đang mất hút bởi móng vuốt đen ngòm của cây cối ven đường. Nàng khóc. Nàng là một con chim sẻ, sẻ thông họng vàng, đang bay cao, càng lúc càng cao hơn, nhưng không tài nào ngủ nổi.

---

[1] Cây đoạn (danh pháp khoa học: Tilia), là chi của khoảng 30 loài cây thân gỗ. Trên các đường phố và công viên ở thủ đô Warszawa và nhiều thành phố khác ở Ba Lan, cây lipa là cây cổ thụ khá phổ biến, lá hình trái tim. Hoa lipa vàng hoặc trắng, ngát thơm vào buổi tối, như hoa sữa, thường nở vào tháng bảy, cho nên người Ba Lan còn gọi là “Hoa tháng bảy” – ND.

https://thuviensach.vn

Bí mật

TRONG NGÀY SINH LẦN THỨ BỐN MƯƠI của mình gã đã hoàn thành một dự án lớn cho công ty của gã. Như thể ngày sinh này, ngày vừa mưa vừa lạnh, là một ngày thành công của gã. Lần đầu tiên từ nhiều năm nay gã nghỉ phép, tuy nhiên tạm thời gã chưa đi đâu cả. Sau những tháng ngày trăm công ngàn việc, gặp lại chính mình quả là điều thú vị. Buổi sáng chủ nhật đầu tiên của cuộc gặp này bắt đầu.

Apartament gã mua cách đây không lâu trên tầng mười hai của chung cư cao cấp có nhiều ô cửa sổ để ngắm cảnh mùa thu ở Warszawa. Thành phố này mà không có cây cối thì nom chẳng khác gì một bà già khỏa thân. Gã có cảm giác, căn hộ bên dưới mái nhà màu xám gã đang nhìn thấy ở đằng xa là căn hộ hồi trước của gã, nơi nảy sinh nỗi buồn vợ cũ của gã. Gã li dị vợ đã được ba năm. Cuộc chia tay năm đó làm gã đau đến tận bây giờ. Tại phiên tòa, gã nhận toàn bộ tội lỗi về mình, để thấy rằng, sau nhiều năm chung chăn gối vợ gã cũng phải gánh chịu hậu quả nặng nề như gã do sự đổ vỡ này.

Mới rồi, gã nhìn vào gương và bất thình lình gã nói với hình mình trong gương: - Ta là một thằng giàu! Lâu nay gã không có thời gian để nhận ra điều này. Công ty Mỹ, nơi gã làm việc, đòi hỏi rất cao và trả lương cũng rất cao. Đứng bên cửa sổ ở sau lưng gã, gã đang thưởng ngoạn căn hộ còn thơm mùi nhà mới, rộng thênh thang của gã, được một nhà thiết kế nội thất thân quen sắp đặt và bài trí. Bên dưới là mái của hàng loạt ngôi nhà, xa hơn nữa là sông Wisla nom như một sợi chỉ, còn theo gã, như một mạch máu. Gã ngồi xuống chiếc ghế xa lông của mình. Gã cảm nhận, nỗi lo của gã đang biến dần, thay vào đó là sự trống rỗng vì nhàn rỗi.

Cuộc sống nào cũng bị sự trống rỗng đe dọa, cho nên ta mới hăng say nhét đầy cuộc sống trăm công ngàn việc, muôn ngàn ảo ảnh, cả đống những chuyện ngu xuẩn, mà ta cứ tưởng rằng đó toàn là những thứ quan trọng.

https://thuviensach.vn

Tựa hồ chúng ta chẳng chịu lo liệu gì cho tương lai, chúng ta chẳng khác gì những con nhện thông minh, nhưng mù quáng. Cũng có những thời điểm, trong ánh chớp, nhìn thấy mỗi người chúng ta chỉ là một cục thịt nhỏ được ban đôi mắt và bộ óc, đặt trên sợi chỉ mảnh mai chẳng treo vào đâu cả. Gã cảm nhận gã đang như vậy, gã đang lửng lơ treo, vừa thấp mà lại vừa cao, tựa hồ đỉnh là cái chóp lộn ngược vậy.

Mỗi khi con tim gã giá lạnh, hóa thành nhũ băng, gã thường tìm cách sưởi ấm bằng việc hồi tưởng những cuộc tình. Nhưng lúc này gã chẳng thể tập trung, cùng lúc gã nghĩ về mấy người đàn bà liền, họ xuất hiện, họ biến mất cùng với những "cái ấy", những cặp đùi và những đôi môi của mình, những cuộc tình chẳng ăn nhập gì với nhau. Rốt cuộc gã nghĩ về Krystyna, liệu gã có còn thích nàng nữa không? Nàng đi xa mấy ngày nay, họ sống cùng nhau, tuy nhiên càng ngày họ càng cách biệt. Khi người ta ở trong những khu nhà xa cách bởi thiếu thời gian, tình dục trở thành thứ xa hoa vô vị.

Gã sốt ruột đi đi lại lại quanh phòng, rồi gã lại ngồi xuống ghế xa lông, châm tẩu. Gã thèm nói chuyện với một người nào đó. Gã giở sổ tay, ngay lập tức gã nhằm trúng mấy người đã qua đời. Trong sổ tay của gã, những người quá cố chẳng khác gì những người đang sống. Gã không nỡ xóa tên những người đã ra đi, sợ rằng, biết đâu họ vẫn còn thoi thóp. Gã đứng dậy, mở hộp thư điện tử, gã phát hoảng khi có cả đống thư phải hồi âm. Gã tắt máy vi tính.

Gã xem tờ báo "Cộng hòa" – gã không còn ham đọc, hồi trước gã là con mọt sách, bây giờ gã chỉ xem báo, lướt nhanh qua các chương trình ti vi. Gã phát ớn mỗi khi đọc các tiêu đề những bài viết về chính trị.

Gã gõ tàn thuốc ra khỏi tẩu, đứng dậy, ngó nghiêng như thể một khán giả trong đám đông chen lấn sau cuộc biểu diễn đang tìm đường tốt nhất để thoát ra ngoài rạp. Mặc vào người chiếc áo ấm thể thao, gã bước ra khỏi nhà đi về phía thang máy.

https://thuviensach.vn

Gã cuốc bộ, người bảo vệ chung cư cảnh giác nhìn theo gã, ra khỏi tường rào là gã đã bước sang thế giới khác rồi. Dân ở trong ngôi nhà này, một hòn đảo ngâm mình trong khu dân cư không phải là yên bình nhất thành phố, hiếm khi rời khỏi pháo đài sang trọng của mình mà không ngồi trong xe ô tô. Tại cổng ngôi nhà gần đó, một ngôi nhà tường loang lổ như da người bị ghẻ, gã thấy một toán người say rượu. Có mấy người gã quen mặt, những gương mặt càng ngày nom càng phù nề và đỏ lựng. Trong thành phố này, dân say rượu tạo thành những bầy đàn nhỏ, giống như những đàn thú dữ mà rượu đã làm nanh chúng mềm nhũn, vuốt chúng rụng rời, không còn hung dữ, họ nói thứ giọng khàn khác lạ. Gã nghĩ – những người Ba Lan này có một chút siêu hình trong người, những nốt thắt ngổn ngang trong tâm hồn và những mảnh thủy tinh các màu của những cái chai dân tộc bị vỡ. Họ đã kiệt sức, nhưng vẫn ráng sống, lắm khi gã phát ghen với họ, khi họ vui vầy, gắn bó bầy đàn với nhau.

Mấy lần gã dừng lại như là gã đang dắt con chó bằng dây xích vô hình. Gã chẳng biết, gã muốn đi tiếp hay quay về? Gã nghĩ – mình đang làm việc cực nhọc vì cái thế giới không còn là của mình nữa.

Trên đường về, ngay sát cổng ra vào, gã gặp một cô gái. Nom cô nàng có vẻ như cô gái thất tình. Khi người bảo vệ mở cửa, cô gái điềm nhiên bước vào bên trong như đã ở đây từ lâu. Chỉ có điều gã không nhớ mặt cô nàng. Cô gái chừng hai mươi tuổi. Gã thuộc hạng đàn ông có thói quen, hễ gặp đàn bà là bình phẩm ngay lập tức: đẹp, xấu, cân đối... Cô gái không thuộc tiêu chí định nghĩa này. Tuy nhiên, cái gã cho là một khiếm khuyết nho nhỏ... có lẽ là dấu vết của nước mắt?

Gã bước vào thang máy... Sau giây lát chần chừ cô gái bước theo gã. Gã nghĩ – thời thế gì mà trong thang máy của ngôi nhà sang trọng như thế này một cô gái lại đi sợ một người đàn ông có khuôn mặt hiền khô.

Cô gái có thân hình mảnh mai và cân đối – gã thích những cô gái như vậy. Thân hình mảnh mai của cô gái ẩn chứa nhiều căng thẳng, có cả dây cung và mũi tên mà con tim gã cảm nhận được. Bám theo sau cô gái là

https://thuviensach.vn

bóng dáng của nỗi buồn, nó gợi trí tò mò của gã. Khi gã ấn nút thang máy tầng của mình, cô gái, sau giây lát do dự, ấn nút tầng tiếp theo. Tại tầng trên cùng này chỉ có một số văn phòng, nhưng ngày hôm đó đóng cửa. Bây giờ thì gã đã biết chắc, cô gái không ở trong chung cư này.

Thang máy làm xáo trộn khoảng không gian riêng của chúng ta, khi trong thang máy chỉ có hai người không quen biết nhau, thì vấn đề: làm gì với đôi mắt, thường là điều rất khó xử. Người ta thường chỉ liếc nhìn vào mặt, tránh nhìn thẳng vào mắt nhau – chỉ đôi khi, ra bộ tình cờ, mới dám nhìn trực diện như vậy. Cô gái có đôi mắt đẹp và mái tóc màu hạt dẻ mà gã cho là màu tự nhiên.

Gã bước ra khỏi thang máy, miệng nói, cảm ơn – cô gái đáp lại bằng sự im lặng. Gã đứng một lúc trước cửa nhà mình, như thể không biết có định vào nhà hay không? Gã không thể xoay chìa khóa, nghĩa là gã lại vô tình để cửa mở.

Gã đi pha trà, cho nước vào ấm điện, tuy nhiên ý nghĩ về cô gái không quen biết nọ chẳng để cho gã được yên. Bây giờ thì gã dám chắc, chỉ nhờ có gã cô nàng mới vào ngôi nhà này được, gã đã vô tình mời cô ta vào đây, cô gái bị rối trí, đang đau khổ. Gã không biết tại sao, nhưng gã cảm thấy có trách nhiệm với cô nàng...

Gã nhìn ra hành lang, cô gái đứng bên cửa sổ, dang rộng hai tay, như thể muốn ôm lấy cảnh vật bên ngoài. Cảm thấy gã đang nhìn mình, cô gái đưa mắt nhìn ra chung quanh. Gã không kịp trốn... hơi bị ngượng mặt, gã lên tiếng:

- Tôi cũng thích cảnh vật chỗ này, nó có nhiều hi vọng hơn cảnh vật nhìn từ các ô cửa sổ nhà tôi.

- Em chẳng thấy một chút hi vọng nào ở đây cả, có lẽ phải đến mùa hè chăng? – nàng nói nhỏ nhẹ, nhưng rành rọt.

- Nói như vậy thì là vấn đề tâm trạng mất rồi. Tôi ngờ rằng chị là một người đa sầu.

https://thuviensach.vn

- Có thể như vậy, - nàng nói, có phần hơi thô lỗ, như thể muốn kết thúc câu chuyện.

- Bây giờ không phải mùa đẹp trong năm, trong tháng mười một này, người yêu đời nhất cũng có những lúc buồn...

Cả hai im lặng, một sự im lặng nhanh chóng hóa thành sự vụng về. Và cả sự im lặng này nữa gã cũng thấy là tại gã.

- Tôi có món trà lạc quan, được gọi là "niềm vui của cuộc sống", chị uống thử chăng? Tôi hiểu... chúng ta chẳng quen biết gì nhau, bây giờ đang là cái thời mà những cuộc quen biết tình cờ lắm khi gây lo ngại, cho dù nhân danh niềm vui của cuộc sống, thế nhưng vì thế có khi chúng ta lại càng cần phải...

Cô gái lặng im. Gã thấy mình như thằng hề trong rạp xiếc đang làm hỏng tiết mục.

- OK, - nàng nói, như ném cục đá xuống giếng vậy.

Nàng bước vào nhà, vẻ thiếu tự tin - như một con mèo đang thăm dò căn phòng mới. Cô gái ngồi xuống ghế xa lông, chính chiếc ghế gã thích ngồi. Gã thấy hơi bất tiện vì chuyện này.

Gã đặt ấm đun trà, chiếc ấm nhanh chóng sôi sùng sục.

- Ở đây hơi lạnh, - cô gái nói, quan sát tường nhà, lấy tay ôm đầu. Gã tưởng nàng nói về các bức tranh treo trên tường.

- Ở đây có treo chân dung một số họa sĩ hàng đầu của Ba Lan, - gã giải thích.

- Chắc họ bị lạnh, khi họ vẽ, - nàng nhận xét một cách hài hước.

Gã chấp nhận câu nói của nàng dễ dàng đến không ngờ, gã vốn kiêu hãnh với bộ sưu tập của mình cơ mà.

- Thế nhưng... tất thảy những chuyện đó chẳng quan trọng gì, - nàng nói tiếp như có vẻ hối hận.

https://thuviensach.vn

Gã đưa cốc trà cho cô gái. Nàng uống trà, tay nàng cầm tai cốc nom giống hệt người yêu đầu đời của gã. Có thể cử chỉ giống hệt, gây xúc động này, đã khiến gã mở lòng với cô gái.

Gã kể cho cô nàng nghe chuyện gã mua nhà, chuyện li dị của gã, thậm chí cả về công việc của gã nữa. Thường thì gã là người chẳng cởi mở cho lắm, nhưng lúc này gã cảm thấy gã rất muốn được trút một mảnh đời của mình vào cặp đùi đang áp vào nhau của cô nàng không quen biết. Gã làm quen với nàng, chiều nàng, thậm chí thương cảm - ngày hôm đó gã rất cần tình thân.

Nàng nghe, như thu mình lại, bất thình lình nàng sửa lại mái tóc, đôi mắt nâu của nàng bừng sáng. Tuy nhiên, toàn thân nàng vẫn toát lên nỗi buồn. Điều này đã mở toang cánh cửa cho gã thổ lộ tâm tình. Những người bất hạnh là những kẻ hèn yếu, xem ra họ không đáng ngại đối với sự bất lực của chúng ta.

- Có một điều lạ là... chưa bao giờ tôi có cuộc sống vật chất khá giả, tôi cảm thấy mình đang nghèo túng khủng khiếp hơn lúc nào hết.

- Thế tại sao em lại được mời vào nhà? - nàng hỏi nhẹ nhàng.

- Đúng, - gã nói sau giây lát chần chừ, - tôi linh cảm chị đang cô đơn. Hai kẻ cuồng si không thể chịu đựng nhau, hai kẻ loạn thần kinh lại càng như vậy, còn những khó khăn... đúng.

Cô gái không phủ định. Tuy nhiên gã có cảm giác, nàng bỡ ngỡ, không thể chấp nhận sự gần gũi, bất chấp ý nàng, giữa hai người. Gã cho nàng xem một con voi nhỏ làm bằng ngà gã mang về từ châu Phi, một bản khắc gỗ cổ, một số mảnh men trang trí từ Hà Lan, thời Vermeer, bức điêu khắc lõa thể từ Thái Lan... và cả một con mèo đen, ngồi cong lưng, đồ chơi từ hồi gã còn bé. Gã kể, hồi thiết quân luật gã đã làm tờ báo sinh viên bí mật như thế nào, vì thế mà gã đã bị đuổi khỏi trường đại học, phải mấy năm sau gã mới tốt nghiệp.

https://thuviensach.vn

- Hồi đó chúng tôi biết đấu tranh nhằm mục đích gì, - gã nói đầy kiêu hãnh, đoạn im bặt, tựa hồ gã muốn nghe cô gái nói điều tuổi trẻ bây giờ thường nói - chúng tôi chẳng còn cần phải đấu tranh mà làm gì nữa, cùng lắm là vì tiền.

Cô gái không nói vậy. Nàng khép chặt lòng mình đến nỗi sẽ chẳng bao giờ nàng chịu mở ra nữa. Không cần hỏi, gã rót thêm trà cho nàng, cô gái uống trà trong sự im lặng tập trung.

Cô gái đứng dậy, rón rén bước lại chỗ dây thường xuân treo lủng lẳng, thứ không thể làm cô nàng bực mình được nữa, sau đó nàng mạnh dạn ngắm mấy chậu hoa; thấy rõ, càng ngày chúng càng không chịu nổi sự chăm sóc không đúng cách, hoặc thiếu hoặc thừa nước. Nàng vặt mấy lá si héo, đổ nước tưới tất cả các cây thân leo, không thèm hỏi chủ nhân phải làm gì để cứu vớt những cây héo úa. Gã xúc động, đến nỗi rớm nước mắt. Cô gái ngồi thu mình trong ghế xa lông, như muốn ngủ một giấc trong đôi cánh tay da của chiếc ghế. Lúc đó gã đinh ninh, cô gái đang mang trong mình một bí mật, bí mật đang bao quanh cô nàng. Cô gái nhắm mắt lại trong chốc lát rồi lại mở ra để kiểm tra xem, thế giới chung quanh có phải là thật. Bây giờ gã mới có cảm giác, lần đầu tiên nàng ngắm gã, kín đáo và chăm chú, sau đó nàng liếc mắt nhìn ra phía cửa, như để canh chừng, nàng ngầm đo trong đầu khoảng cách và vạch đường trốn chạy.

Gã chìm nghỉm trong ghế xa lông. Cái im lặng đang bao trùm lên cả hai thoạt tiên gây khó chịu, sau đó bất thình lình mang sắc thái khác và có vẻ như ở đúng chỗ của mình. Nàng nhắm mắt, gã cũng cảm thấy rất buồn ngủ.

Gã sắp thiu thiu thì hai chân của họ chạm vào nhau để rồi hốt hoảng rụt lại ngay lập tức. Sau chốc lát, gã không mở mắt, đặt bàn tay mình lên bàn tay nàng. Nàng run rẩy như con bướm năm ngón bị tóm. Tuy nhiên nàng không vùng vẫy như một con bướm hoảng sợ. Tay gã lúc nào cũng nóng ấm. Sau mấy phút gã cảm nhận, bàn tay nàng đang tan chảy. Khi tay nàng cũng nóng như tay gã, gã nhẹ nhàng nâng lên, tách riêng từng ngón. Các ngón tay nàng cưỡng lại yếu ớt để rồi hoàn toàn phục tùng.

https://thuviensach.vn

- Anh thích em, - gã nói, nhưng không phải vậy. Gã chỉ tò mò về nàng mà thôi.

- Em có thể làm cái đó bằng tay, - cô gái nói thật.

Cô gái cởi khuy quần của gã. Nàng vuốt ve gã một cách thuần thục, như thể ở nơi công cộng, nơi phải vội vàng. Khi gã đạt cực khoái, nàng nắm tay rồi lại mở tay ra một cách khéo léo. Nàng vét hết tinh dịch vào hai bàn tay, nhẹ nhàng đứng dậy, trút vào chậu hoa, nơi đất khô đã hóa xám sau khi cây chết cách đây không lâu.

Gã rất muốn ôm chặt lấy nàng, nhưng nàng đã đi rửa tay. Gã cảm thấy mình bị bỏ rơi, thậm chí bị lợi dụng. Cài xong khuy quần gã lết vào nhà tắm thứ hai. Trong tiếng nước chảy gã nghe thấy cô nàng đã quay trở lại phòng và đang nói chuyện điện thoại. Gã ngồi trên mép bồn tắm, đợi cho nàng nói chuyện xong, gã không muốn cản trở nàng. Vả lại, gã cũng cần có một phút cô đơn, có thể là để xem xét, sao lúc này gã cảm thấy mình vụng về đến như vậy?

Khi vào phòng gã thấy ống nghe của máy điện thoại không dây nằm lăn lóc trên thảm, như một vật bị ném đi trong cơn hốt hoảng. Gã ngó vào phòng ngủ. Trống không và câm lặng. Ngoài hành lang sáng đèn. Tại sao cửa ra ban công lại mở?

Gã thò đầu qua cửa sổ, nhìn xuống dưới. Lũ kiến và con người hành xử như nhau khi có một con côn trùng hay một lá cây từ trên cao rơi xuống đất - họ ùa chạy tới chỗ có kẻ vừa rơi xuống. Gã không dám nhìn xuống dưới đó lần hai, gã nhắm nghiền hai mắt và gã nhìn thấy sự im lặng.

Gã ngã vật xuống ghế xa lông. Gã cố gắng không nghĩ ngợi, mắt, tay, tóc nàng bây giờ nom ra sao... Chiếc ống nghe nhìn gã. Gã rón rén cầm lên tay, như cầm một công cụ giết người. Gã đặt ngón tay lên nốt “redial” [1], sau giây lát do dự...gã ấn ngón tay.

- Bây giờ sao đây!? - giọng một chàng trai nghe không dịu dàng chút nào. Bằng sự lặng im của mình gã đáp lại anh chàng miệng không ngớt - A

https://thuviensach.vn

lô!? Đồ khốn nạn, em đừng có dọa anh... em nên nhớ rằng, anh không thích có người dọa anh đâu nhé, anh không chịu được, - người con trai quát tháo - em hãy nói đi, thôi được, em không nói gì cũng chẳng sao, đồ khốn nạn, anh không sợ đâu... nếu em muốn thì em cứ làm như vậy đi, em cứ làm đi, nào làm đi... Dorotka, em có ở đó không...

- Không có đâu. Cô ta đã làm như vậy rồi, - gã nói một cách điềm tĩnh. Gã tắt máy, quăng mạnh ống nghe vào góc phòng. Nó là kẻ tòng phạm chứ còn gì, cô nàng cũng vậy.

Gã bước lại chỗ chậu hoa. Trên chỗ đất khô vô sinh khí có một vết ướt như thể có mầm mống của sự sống mới trên đất cằn. Vẫn còn một ảo tưởng nữa, - gã nghĩ. Và gã khóc nức nở. Nước mắt gã chảy thành suối, sau đó thành sông, để rồi đổ ra biển.

---

[1] Gọi lại – ND.

https://thuviensach.vn

Máu ghen

GÃ NHÌN ĐỒNG HỒ. Gã không hài lòng với cái gã đã nhìn thấy. Nhẽ ra Jadwiga phải có mặt ở nhà rồi! Gã lại cảm thấy sợ. Hay hơn cả có lẽ là gọi điện đến cơ quan, hỏi xem, cô ta ra về lúc nào? Chỉ có điều, gã hơi bị xấu hổ... nói chính xác, gã xấu hổ nhiều hơn gã sợ. Thay vì gọi điện thoại, gã đi tiểu tiện. Như mọi khi, vào chậu rửa mặt. Chỉ có như vậy người đàn ông đích thực mới có thể tiểu tiện một cách đàng hoàng, không sợ bị bẽ mặt. Sau đó gã lục lọi mấy chiếc túi cũ của vợ. Gã thấy trong đó có một số vé ô tô buýt đã hết hạn, một chiếc khăn mùi xoa màu xanh lá cây, nhàu nát... phải chăng cô ta đã không mang theo chiếc khăn này khi họ gặp nhau lần đầu tiên? Trong mấy chiếc túi nữ trống rỗng có một cái gì đó buồn vô hạn, chúng tựa hồ những ngôi nhà mà chủ nhân vừa mới qua đời.

Gã nghe thấy tiếng chìa khóa kêu sột soạt trong ổ khóa. Gã ngồi trong ghế xa lông, giả vờ đang xem báo. Gã liếc mắt đọc tiêu đề “Phải chăng maphia đang thống trị Ba Lan?”. Đôi khi gã mua các báo quốc doanh - toàn phóng đại, nhưng một phần mưu đồ phải đúng sự thật. Sao lại giải thích khác đi, rằng đất nước này đang sụp đổ?!

- Em ở đâu vậy? - gã hỏi.

Vợ gã giải thích, nhưng như mọi khi, chẳng đâu vào đâu - máy sấy của thợ cắt tóc bị hỏng cho nên em mới phải đợi lâu đến như vậy. Gã nghĩ, chẳng lẽ lúc nào vợ gã cũng phải gặp rủi ro hay sao? Hình như nàng có mái đầu mới thật, thế nhưng xem ra đây chỉ là trò đóng kịch cắt tóc... sau đó cô nàng còn làm những gì nữa nào? Gã bước lại để hôn vợ. Gã chạm mũi gã vào vợ nhiều hơn là gã hôn, gã làm vậy là để xác định những thứ mùi vợ mang từ ngoài phố về, bóc tách mùi của nước hoa ra khỏi mùi của kẻ lạ. Mùi kẻ lạ làm hăng mũi gã chẳng khác gì củ cải sống. Nàng vui, thậm chí nàng còn mỉm cười với chính mình. Hay là nàng đang mường tượng lại

https://thuviensach.vn

những hình ảnh dễ thương? Gã nóng lòng muốn biết, đích thực vợ gã đã ở đâu, còn bây giờ nàng đang nghĩ gì?

Khi nàng vào nhà tắm, gã áp tai mình vào cánh cửa, để nghe xem nước đang thì thầm điều gì với cơ thể nàng. Gã nhắm nghiền hai mắt, mường tượng, những tia nước bạc đang liếm ngực vợ gã để rồi chụm lại ở nơi hai núm hồng. Nàng có đôi vú to. Gã thích vú đàn bà to như vậy. Gã nghĩ bụng, cánh đàn ông, chẳng khác gì những con thiêu thân, lao như điên vào những đôi vú to như vậy của đàn bà. Bất thình lình gã nhìn thấy hai bàn tay đàn ông lạ trên đôi vú vợ. Gã rùng mình, lắc mạnh, như con chó bị ướt lông, nhưng cảm giác sợ cứ bám chặt lông gã, không chịu buông tha.

Điện thoại di động của vợ gã để trên bàn. Hầu như chẳng có gì trong hộp thư thoại, chỉ có một tin nhắn của Beata... Beata vô tích sự. Không có các cuộc gọi được ghi lại, không có các cuộc gọi đã nhận hoặc không nhận. Con tim gã, thoạt tiên chậm rãi, sau đó vội vàng, chạy lên các bậc thang để leo hẳn lên đỉnh tháp lo sợ, rồi từ đó nhìn xuống dưới, xuống vực sâu. Cô nàng đã xóa sạch mọi dấu vết rồi! Cho nên cô ta mới để máy điện thoại di động phơi ra trước mắt như một miếng mồi nhử. Chỉ thiếu chút nữa thôi là gã đã nuốt phải miếng mồi này rồi. Hóa ra vợ gã đã không hiểu hết gã. Có ai lương tâm trong sạch mà lại đi xóa điện thoại như vậy nào?

Nàng bước ra khỏi nhà tắm. Ngồi ở ghế xa lông, như thể chẳng bận tâm chuyện gì, chăm chú đọc mấy tờ tạp chí phụ nữ. Gã hỏi vợ, có uống trà để gã pha? Nàng nhìn, hơi nghi, sau giây lát do dự, nàng trả lời có. Gã, bụng bảo dạ, mình phải ra bộ là mình dễ thương, không thể để lộ việc gã đang nghi ngờ chuyện gì đó. Trận cuồng phong vừa mới tàn phá nhà này cách đây hai tuần. Thoạt tiên vợ gã bỏ đi, khi cô nàng quay về, đến lượt gã điên tiết, lao ngay ra khỏi nhà. Làm vậy chẳng sáng tỏ được điều gì, trái lại càng tối om. Bây giờ gã đã biết, để tóm được sự thật cần phải đi rón rén trên các đầu ngón chân, đi từ từ, kiên nhẫn và im re.

Gã đưa cốc trà cho vợ, và, như mọi khi, gã rót cho mình ba phần tư cốc. Gã muốn nói chuyện với nàng, quấy rầy vợ đang đọc báo. Đôi khi, trong

https://thuviensach.vn

lúc gọi là chuyện trò như vậy, có thể có những lời nói do vô tình hay đãng trí mà để lộ bằng chứng sự vụ. Vì thế, nếu cuộc đối thoại của họ không lưu loát, thì nhất định vợ gã sẽ sinh nghi, sẽ thận trọng trong từng lời nói và mọi chuyện liên quan đến hai vợ chồng, sẽ tránh mọi sơ hở kiểu "lạy ông tôi ở bụi này", cô nàng sẽ làm sạch tinh những chỗ như vậy, như người ta dùng chỉ y tế xỉa sạch các kẽ răng.

Gã bật ti vi, trên kênh Eurosport bắt đầu giai đoạn một "Giải đua xe đạp vòng quanh nước Pháp", nhổm mông gày trên yên, các cua rơ ra sức đạp. - Anh cho bớt âm thanh đi một tí, - cô vợ cằn nhằn. Và thế là... gã nhắc đi nhắc lại chuyện hôm nay cô nàng về muộn.

Em đã ở đâu vậy, ở hiệu cắt tóc chứ gì?... Thế còn sau đó? Gã nhắc chuyện Stefan, bạn của cô nàng hồi sinh viên, cô nàng từng yêu hắn, trước khi hai người quen nhau, gã không thể tha thứ cuộc tình này – Stefan là thằng ngu! Gã nghi bây giờ hai người vẫn lén lút gặp nhau.

Cô vợ gõ tay vào trán, ra bộ không thể đọc tiếp tạp chí được nữa. Gã bảo, có một chỗ khác, nơi cô nàng nên gõ vào. Cô vợ đặt tạp chí xuống, cầm phắt lên tay chiếc điện thoại di động, làm các thao tác. Mả cha lũ điện thoại di động, bây giờ không thể canh giữ cô nàng được nữa rồi, các tin nhắn thoắt hiện, thoắt biến, như những con dơi đang ngậm trong miệng những lá thư tình.

Thời gian rò rỉ như hơi xì ra từ quả bóng bị nứt vỏ. Trong sự im lặng đang bao trùm lên hai vợ chồng, sự rò rỉ này rất khó chịu, chẳng được tích sự gì. Hồi vợ chồng còn hòa thuận với nhau, trận chung kết lúc đêm thâu thường kết cục bằng việc ngủ chung giường. Bây giờ không thể có chuyện ngủ chung như vậy nữa rồi. Có thể lấy làm tiếc... Trong lúc vợ chồng ân ái với nhau, gã thường nhìn xoáy thẳng vào mắt vợ. Nhưng hiếm khi gã biết chắc, điều gì đang ẩn náu dưới đáy cái nhìn của nàng. Sự bội tình của đàn bà phải để lại những dấu vết dài lâu. Là độc ác khi bảo rằng, có thể dễ dàng rửa sạch vết nhơ bội tình... một chút nước, một chút xà phòng. Có thời gã từng quan tâm đến máy phát hiện nói dối. Chiếc máy hữu hiệu hơn gã

https://thuviensach.vn

tưởng rất nhiều. Thật đáng xấu hổ khi bảo rằng, chỉ một số ít cơ quan có máy phát hiện nói dối. Cần phải thành lập các cơ sở tư nhân, nơi có thể làm loại xét nghiệm này với khoản lệ phí phải chăng.

Gã trùm chăn kín người, tắt đèn. Gã bắt đầu mường tượng, vợ Jadwiga của gã được nối với máy phát hiện nói dối như thế nào... Thoạt tiên nàng đồng ý... Thế rồi đùng một cái cô nàng giật phứt dây điện và bỏ chạy. Đúng là một con chó cái... - Gã rít lên. Gã lật người bên nọ sang bên kia, định lật tiếp sang bên thứ ba, nhưng không được, cho nên gã ngồi dậy. Gã đi rón rén vào phòng ngủ. Vợ gã thở đều đều, vô tư. Cô nàng đang ngon giấc, - gã nghĩ, - lương tâm nàng không bị cắn rứt.

Gã ngồi trên ghế đẩu, ngắm vợ ngủ. Nàng không còn trẻ như đã từng trẻ nữa rồi, - gã nghĩ, gã suy ngẫm - mười năm đã trôi qua kể từ ngày hai đứa quen nhau, thực khó để nàng không thay đổi. Nhẽ ra họ phải có con, tuy nhiên tạm thời họ đang bận lao vào việc kiếm tiền. Cũng may, bây giờ việc xác định người cha chẳng khó khăn gì, phải nói đó là một phát kiến vĩ đại của thế kỉ mới! Thiên hạ vẫn chưa biết, điều này sẽ làm thay đổi quan hệ nam nữ như thế nào. Những người đàn bà dối trá, lừa lọc gian giảo về chuyện con cái sẽ không thể lừa dối nữa rồi. DNA sẽ phát hiện tuốt tuột! Có con không phải là con mình mà lại không hề biết tí gì - ý nghĩ này đắng ngắn ngắt, đến nỗi gã phát buồn nôn.

Khi hai mắt của vợ hấp háy, gã hoảng hồn, bỏ chạy, tuy nhiên nàng không mở mắt, chỉ la hét trong mơ. Gã không thích tiếng kêu la này. Gã cố tình không suy đoán, vợ mình la hét cái gì, gã đi vào chỗ tủ lạnh để nghiền nát cơn lo bằng miếng thịt nguội. Gã lại mất ngủ, rất may ngày mai là chủ nhật. Gã đi soi gương, để xem dáng vóc của mình. Căn phòng tranh tối tranh sáng giúp bụng gã bớt phần ô van. Bụng gã không đến nỗi to như bụng mấy anh bạn của gã, tuy nhiên... Ôi, không ổn rồi, - gã lẩm bẩm và nghĩ, còn có mấy chuyện quan trọng trong đời gã đáng phải phàn nàn như vậy. Gã nằm và không biết đã ngủ thiếp từ lúc nào, cả “ôi, không ổn rồi” cũng thiếp ngủ cùng với gã.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, hai vợ chồng nối lại liên lạc với nhau, thoạt tiên là bằng cử chỉ của bàn tay, sau đó cô vợ đề nghị pha cà phê cho gã uống. Cô nàng lại có mưu mô gì đây? - gã nghĩ, nhưng gã đồng ý.

Ngày chủ nhật lười biếng bắt đầu trải tấm thảm của mình ra, thoạt tiên sũng ướt do cơn mưa mùa hạ, tuy nhiên cơn mưa này chấm dứt chóng vánh. Và trời đổ nắng.

11 giờ họ đi nhà thờ. Gã khoác vai vợ. Bây giờ nàng là của gã và chỉ của gã mà thôi. Và thiên hạ đang đích mục sở thị là nó như vậy. Bất thình lình gã cảm thấy một cái gì đó... nó không to, nhưng mềm mại và ấm áp. Liệu đây có phải là hạnh phúc hay không nhỉ?

Dọc đường gã gặp hai nhân viên của mình, họ cúi chào gã, miệng nói: - Xin kính chào ông giám đốc! - gã vẫn yêu cầu các nhân viên dưới quyền phải kính trọng gã.

Cả nhà thờ ắp đầy tiếng rì rầm cầu kinh, như cuộc tổng duyệt trước lễ Misa. Họ kiếm được chỗ tốt, ngay bên dưới giảng đài cổ, bị thâm đen bởi hàng ngàn bài thuyết giáo, từ khi xuất hiện micrô thì không còn cần dùng giảng đài này nữa. Ở chỗ này gã dễ nhìn bức tranh khiến gã tò mò - Judas chỉ móng vuốt của mình vào Chúa.

Họ đi xưng tội. Thoạt tiên vợ gã. Gã liếc nhìn về phía phòng xưng tội. Linh mục ghé tai vào sát miệng vợ gã y như cành liễu nghiêng xuống mặt hồ. Gã có cảm giác cha đang đau khổ. Cô ta kể chuyện gì cho linh mục nghe vậy nhỉ? Một khi Tổng Giám mục cám dỗ chủng sinh, thì một cha xứ bình thường... gã dập tắt ngay lập tức ý nghĩ xấu xa nảy sinh trong đầu gã. Vợ gã bước ra khỏi phòng xưng tội với vẻ mặt đầy thánh thiện, gã đã quen với gương mặt mộ đạo của vợ mình. Gã cũng đi xưng tội, nhưng đến với cha khác.

Xưng tội xong gã nhận bánh thánh, nhưng bánh có vị đắng. Cách đây mấy hôm gã chiêm bao thấy mình đang nhận bánh thánh, miệng gã, hoàn

https://thuviensach.vn

toàn bất chấp ý muốn, đã đớp vào ngón tay của cha rồi mút lấy mút để. Giấc chiêm bao bữa ấy thật khủng khiếp làm sao!

Ở Ba Lan, người đi nhà thờ đông như thế, nhiều người mộ đạo đến thế, vậy mà tại đất nước này vẫn đầy rẫy những chuyện đồi bại, vô đạo đức và bội phản. Giải thích điều này như thế nào đây? Người ta đã không xứng đáng với Chúa. Gã nghĩ về Giáo hoàng - người duy nhất đáng tin cậy.

Sau đó hai vợ chồng ra công viên đi dạo. Họ mua kem, ra ngồi trên ghế đá, nhìn thiên hạ đi qua đi lại, còn lũ trẻ con thì nghịch như quỷ sứ, không chịu nổi, bố mẹ chúng thây kệ, mặc cho chúng thích làm gì thì làm. Nhẽ ra hai vợ chồng gã đã phải có con - tất nhiên là con trai. Và nếu vậy thì gã đã biết dạy con đến nơi đến chốn! Tạm thời họ còn phải đợi, phải kiếm thêm một căn phòng nữa cho căn hộ của mình. Vợ gã muốn uống thuốc tránh thai, nhưng gã không cho, làm vậy là mắc tội! Nếu có thai ngoài ý muốn thì tuân theo phán quyết của Chúa Trời.

- Hôm nay mấy giờ anh đến thăm mẹ? - cô vợ hỏi.

- Năm giờ, như mọi hôm, - gã nói không rõ lời, vì miệng nhồm nhoàm nhai chiếc bánh quế, bánh quế tẩm kem lạnh là món ngon tuyệt hảo. - Thế còn em, em sẽ làm gì?

- Xem bộ phim nhiều tập Brazil, bộ phim ưa thích của em.

- Một bộ phim ngu ngốc.

- Ngu đối với anh thôi, với em thì không đâu.

Gã định nói câu gì đó thật ác độc với vợ, thế nhưng ở cái ao bên cạnh một con vịt đực đang tìm cách đè lên con vịt cái, chẳng biết con vịt cái có cưỡng lại, hay chiều theo ý con vịt đực?

Họ ăn bữa cơm tại nhà, phải công nhận vợ gã nấu ăn cực ngon. Món cốt lết thịt thăn tuyệt vời đến nỗi tan luôn khi vừa cho vào miệng.

Ngày chủ nhật bò chậm chạp như sên. Tại sao trong ngày chủ nhật thời gian không thể trôi đi nhanh hơn? Thời gian có thể chơi xỏ con người, lúc

https://thuviensach.vn

thì thúc vào đít người ta, lúc thì dây dưa, không bao giờ suôn sẻ. Gã cởi quần áo, vào nhà tắm ngâm mình chút xíu.

- Mẹ thế nào hả anh? - vợ gã hỏi.

- Hầu như chẳng nói chuyện được, nhưng ổn thôi, - gã nói, buộc quai giày.

Vợ gã bật ti vi, trong khi đợi xem bộ phim truyền hình nhiều tập, nàng say sưa xem mục quảng cáo băng vệ sinh phụ nữ "Always". Gã hôn vợ rồi ra đi. Xe điện chạy cực nhanh, như thể gã đã thỏa thuận trước với chiếc xe này. Gã xuống ga sau đó, quan sát chung quanh... Gã lên chiếc xe điện đi quay ngược trở lại. Gã quan sát cửa sổ căn hộ của mình, ngã người về phía sau để không bị vợ phát hiện. Vợ gã đang xem bộ phim ngu nhiều tập, của Brazil, - gã nghĩ ác ý. Gã xuống ga thứ năm rồi chậm rãi đi về phía cao ốc. Gã do dự, có nên đi thang máy, rốt cuộc gã cuốc bộ, cho khỏe chân, gã leo đúng chín mươi tư bậc. Gã đứng bên ngoài cửa một hồi lâu, nghe ngóng, rồi gõ cửa, - một lần, ngừng gõ, sau đó gã gõ ba lần liền.

Gã quan sát chung quanh, cầu thang và hành lang đều vắng bóng người. Gã mở cửa. Nàng cũng vừa đi hiệu cắt tóc về hay sao!? Gã nhanh nhẩu chốt cửa cẩn thận, đoạn hôn nàng.

- Nom em cực xinh vì có mái tóc mới. - Quả thực mái tóc mới của nàng khiến gã rất lo. Nàng và vợ, sao lại giống nhau đến thế.

- Nhưng em không thích mái tóc này, - nàng nhìn vào gương, sửa lại tóc.

Gã rút ra khỏi túi một gói nho nhỏ.

- Quà gì thế này!? - nàng vỗ tay - đôi găng tay da phải không? – nàng đi thử, nhưng chẳng nói chẳng rằng, do đó gã mới nghĩ bụng, nàng không thích rồi.

- Vợ anh thế nào? - nàng thường hỏi vậy mỗi khi có gì đó không hài lòng.

- Luôn luôn nổi tam bành, may mà em không biết cô ta...

https://thuviensach.vn

- Sao, anh lại nói dối vợ rồi phải không? Anh bảo anh đi thăm mẹ cơ mà? Lòng can đảm đâu rồi, hả ông giám đốc?

- Anh không cần phải thanh minh bất cứ điều gì cả, - gã nói.

Không biết làm gì với hai tay nên gã lao vào mở khuy váy nàng. Nàng ẩy gã ra.

- Không ăn nhằm gì đâu. Cô thư kí riêng của anh hôm nay được nghỉ...

Gã ngồi xuống ghế sô pha, mặt ỉu xìu. Nàng ngồi lún sâu trong ghế xa lông, xem cuốn tạp chí "Gala". Gã bật ti vi, các tay cua rơ đang lao tới đích. - Anh cho nhỏ bớt tiếng đi, - nàng cằn nhằn. Gã vặn nhỏ ti vi, không nói một lời nào. Sau mười lăm phút, khi các tay đua tới đích, gã lại đòi ân ái với nàng. Nhưng nàng kiên quyết từ chối.

- Hay anh *nàm* con thỏ *lực* được không hả em? - gã hỏi nàng, nói ngọng, bắt chước giọng trẻ con.

Nàng lặng im, không rời mắt khỏi tờ tạp chí, nàng đang ở trong lâu đài của đại gia giàu thứ sáu Ba Lan, thăm nhà bếp của họ. Gã quỳ trên chiếc bàn nhỏ, khum hai bàn tay làm hai tai con thỏ và miệng kêu, bắt chước giọng thỏ. Nàng vẫn một mực giữ bộ mặt nghiêm nghị, tuy nhiên, như thường lệ, nàng không nhịn nổi, cho nên nàng cười khúc khích - Ông giám đốc, là con thỏ đực...

- Thỏ đực sẽ đuổi việc chuột bạch, nếu chuột bạch không ngoan, - gã nói, bắt chước giọng thỏ, nhảy nhót trên bàn. Gã mở khuy quần, nhảy xuống nền nhà, bò vội bằng hai chân hai tay đến bên nàng, ngoe nguẩy cái đuôi người không phải đuôi người của mình.

https://thuviensach.vn

Tia nắng trời

CÁCH BARCELONA KHÔNG XA, có một ngọn núi tên là Montserrat [1]. Xem ra Chúa Trời tạo ra ngọn núi này là Ngài có mục đích rõ ràng. Tuy nhiên, chúng ta làm gì có quyền được hỏi về các mục đích của Chúa Trời, khi chính chúng ta cũng chẳng biết các mục đích của mình là gì?

Ngọn núi nằm trên bình nguyên, đơn độc, đỏ quạch, như được đắp từ cát nóng chảy đông đặc sau cú sét đánh. Trên đỉnh núi tọa lạc một tu viện. Họ đang đi, nhằm hướng tu viện này, trong một ngày nắng đẹp. Nàng đang bay trên đôi cánh ngắn, song chắc khỏe, của tuổi mười chín, đi bên cạnh là chị nàng, người đang mang trên vai gánh nặng của cuộc li hôn không cưỡng nổi đang tới gần.

Thật khó gặp được một nơi dành cho phụ nữ đủ đầy như vậy, - có thể nói như thế, - dành cho phụ nữ theo kiểu hoàn toàn đàn ông. Từ trên tường các nhân vật nữ nghiêm nghị và linh thiêng trong Kinh Thánh Cựu ước và Tân ước đang nhìn, họ giả vờ không đích mục sở thị người qua lại. Nàng nhận ra trong số họ có vị thánh nữ bảo trợ của mình.

Tại nhà mồ, nàng đứng trước tượng đen Đức Mẹ tay trái cầm quả táo phước vàng, trên vòm cao các nữ thiên thần đang chơi đàn. Họ nở trên môi nụ cười của người đàn ông mà cách đây mấy tuần đã ân ái cùng nàng trong đêm; một trong những đêm nàng thấy chiêm bao, cái đêm này đang phai mờ dần, nhưng sẽ không bao giờ biến mất, cho dù sau nhiều năm tháng.

Chàng đã cười y hệt như vậy khi nàng không hất bàn tay rụt rè của chàng ra khỏi đùi nàng. Một vài hình ảnh lướt nhanh trước mắt nàng: Hơi thở của chàng quện vào hơi thở của nàng, tay nàng trong tay chàng, chân chàng quấn chân nàng. Và thời khắc này, thời khắc đã xong xuôi mọi chuyện, dường như là thời khắc sẽ tồn tại muôn đời; tuy nhiên đó chỉ là thời khắc được cho phép tồn tại lâu hơn so với những thời khắc tồn tại bình thường mà thôi.

https://thuviensach.vn

Có cảm giác những thiên thần đang nhìn từ trên cao phát xấu hổ trước những hình ảnh nàng mường tượng trong đầu – thậm chí ở chỗ như thế này mà nàng không đeo nổi dây chuyền. Nàng tin rằng, một số nhà thờ có khả năng đọc được ý nghĩ của con chiên; có phải vì vậy mà các bức tường nhà thờ thường đen ngòm hay không nhỉ? Tường của nhà thờ này khá đen, nhưng nàng không nghĩ, đây là những bức tường nhơ bẩn.

Nàng chóng mặt. Chân nàng run như cầy sấy khi nàng bước ra khỏi nhà mồ. Không gian giáo đường lạnh lẽo, ngát mùi trầm hương – mùi thơm này khiến nàng yên dạ. Nàng cảm nhận, có ánh mắt đang nhìn nàng. Nhưng đó không phải là cái nhìn của một nữ thiên thần. Thường thì, chỉ cần một cái nhìn là nàng biết được người đàn ông có hấp dẫn hay không. Cảm giác của nàng về cái đẹp của người đàn ông đang nhìn nàng lúc này không phải là vô tiền khoáng hậu. Tác động lên các giác quan thẩm mỹ trong trí tưởng tượng của nàng là mái tóc đen, xoăn, da màu ô liu, và trên cái nền như vậy - hai hàm răng trắng, đều, đôi mắt sâu, tự tin, với nụ cười ẩn giấu bên dưới nhãn cầu. Chàng đứng cách nàng trên chục mét – lý tưởng của nàng đó! – nàng mang trong mình lý tưởng này từ thời khắc, khi nàng trở thành đàn bà, nghĩa là từ cách đây không lâu, nhưng nàng có cảm giác đã trăm năm nay rồi. Có ai lại không đợi chờ một cuộc gặp gỡ như thế này không nhỉ? Liệu niềm hy vọng này, niềm hy vọng có thể được thỏa mãn bất kì ở đâu và bất kì lúc nào, có phải là một trong những động cơ của cuộc sống hay không?

Như thể theo yêu cầu của nàng, chàng bước lại bên nàng, để lại nhìn nàng và lần này cái nhìn của chàng không thể là tình cờ nữa rồi. Sự khẳng định này làm các ý nghĩ của nàng rực sáng. Nàng đáp lại bằng nụ cười, chẳng bao giờ chàng bội tình nàng, có lẽ vì vậy mà chỉ khi nào nàng tin chàng thì nàng mới cho chàng xuất hiện. Tiếng thì thầm cục cằn của chị nàng đã bứt nàng ra khỏi giấc mơ.

- Ngay cả trong nhà thờ em cũng không thể giữ nổi mình!

https://thuviensach.vn

Bên ngoài trời nắng như đổ lửa, nhưng nàng cảm thấy chân và tay nàng nổi da gà. Đây có phải là da quỷ hay không nhỉ, khi nàng đang ở nơi này?

Chàng đứng, tựa người vào bức tường bao quanh tu viện, như thể đang lấp đầy lỗ thủng nhỏ, cái lỗ thủng đã chờ sẵn họ từ hàng trăm năm nay. Chàng cười...

Nàng mỉm cười, bước lại, như thể để hôn chàng. "Hây" của chàng và của nàng chìa tay cho nhau. Một câu hỏi được đặt ra, câu hỏi mà cả người trẻ lẫn người già ở tất cả các trường học tiếng đều phải luyện rèn, với hi vọng, đến một ngày nào đó sẽ là câu hỏi quan trọng nhất của đời họ. " *Do you speak English?"*

Họ có ít thời gian, xét cho cùng, thời gian và lời nói chẳng còn cần nữa. Cảm nhận sự hệ trọng của tình hình, chị nàng đi ra bên cạnh. Chàng dúi vào tay nàng mảnh giấy, kín đáo, như cậu học trò dúi phao thi cho bạn gái vậy. Không nhìn vào mắt nàng, chàng hỏi tên nàng.

- Monika? – chàng gật đầu trân trọng, như thể đó chính là cái tên chàng chờ đợi và bây giờ đã nhận được sự khẳng định. Khi đã xong xuôi, chàng chạy theo các bậc cầu thang, không một tiếng động, như thể không bao giờ có chàng.

Nàng cuộn mảnh giấy lại, cẩn thận, như sợ rơi mất những lời ghi trong đó. Trên mảnh giấy này có điềm báo nhiệm mầu về một thời kì mới, có địa chỉ viết vội vàng, với chú khỉ đang cười ở giữa.

Nàng biết, sẽ không bao giờ nàng gặp lại chàng được nữa rồi, nàng biết có luật chi phối những cuộc gặp gỡ như thế này, nàng linh cảm, sẽ nguy hiểm biết nhường nào nếu thay đổi luật này. Trên đất Ba Lan, nếu có một người đàn ông nào đó đang chờ nàng, thì nàng cảm nhận sự tồn tại của người này trên cổ mình, do cổ nàng bị dây chuyền thít chặt. Nàng bước đi chậm rãi, chị nàng bước theo sau, lặng lẽ như một cái bóng.

Từ Warszawa nàng đã viết thư cho chàng. Tại sao nàng lại không làm như vậy nhỉ? Nàng sợ, phép mầu của câu hỏi: "chuyện gì sẽ xảy ra nếu

https://thuviensach.vn

như...?” sẽ hành hạ nàng hàng năm trời.

Sự lặng im đến cùng cực và vô biên đã đáp lại bức thư của nàng, rằng, trong nháy mắt mọi thứ quay về đường cũ rồi.

Nàng đã quên màu mắt của chàng, nhưng nàng vẫn nhớ, đó là một buổi chiều tháng chín, một buổi chiều nắng nóng, với ngọn núi trong gương chiếu hậu, được tia nắng trời chiếu rọi.

---

[1] Montserrat cũng là tên của tu viện trên ngọn núi này, cách Barcelona 50km. Đây là tu viện dành cho người công giáo từ khắp nơi trên thế giới đến hành hương. Muốn tới được tu viện này bạn phải đi bộ qua rất nhiều bậc thang và đường mòn – ND.

https://thuviensach.vn

Con chuột chũi

NÀNG BỎ CHẠY RA CẦU THANG. Người nghệ sĩ trong tôi thấy rõ sức lôi cuốn của bức tranh. Đôi mông trắng nõn, đôi vú căng tròn, đung đưa, lắng đọng trong tranh tối tranh sáng, trong sự lặng im đặc quánh như mật ong đã lâu ngày. Cái trần truồng này lại càng trần truồng gấp bội bởi những bức tường loang lổ đầy bụi bám. Cái ấy của nàng, con chuột chũi hoảng sợ, đang chui rúc nơi góc khuất của cơ thể.

Lúc nửa đêm, ngôi nhà chỉ làm ra bộ như nó đang ngủ; nó nhìn thấy tất cả bằng con ngươi của những mắt thần và lỗ khóa – nàng đắn đo. Tại đây chẳng có vực sâu để cho nàng lao xuống, mà chỉ có cánh cửa, chỗ có thể gõ vào và đợi cho đến khi cửa được mở ra. Khi đó, đứng trước cửa sẽ là người láng giềng, một người về hưu, mặc pizama kẻ sọc, bộ đồ ngủ gợi nhớ những năm sáu mươi đen-trắng.

Nàng linh cảm, không được bước thêm, dù chỉ là một bước. Nàng quay mặt lại, như thể muốn cầu cứu tôi. Trong đôi mắt của nàng tôi chỉ tìm thấy biểu hiện của sự thiếu suy nghĩ. Nàng không có chỗ để quay lại. Tôi cũng khỏa thân, nhưng khác nàng, không nõn nà, không đẫy đà như nàng, và che chở tôi là khung sắt của cánh cửa hé mở. Tuy nhiên, đâu phải nàng chạy trốn tôi, mà là chạy trốn chính mình.

Tôi chộp lấy tay nàng, như người chộp con cá mắc câu, đoạn vứt nàng trở lại phòng. Chiếc giường là chỗ đương nhiên duy nhất giành cho chúng tôi, y như phòng giam giành cho tù nhân vậy. Bỗng nhiên nàng la hét... Hét to, càng lúc càng to... đó là tiếng thét của một người đàn bà bị tổn thương. Nàng ngừng chút xíu, để nhìn trộm xem tiếng thét của nàng tác động như thế nào trên gương mặt của tôi.

Tôi nghĩ về những người láng giềng ở tầng dưới, ông đại úy cảnh sát hình sự cũng ở dưới đó. Vợ của ông ta, một mụ đàn bà béo phị, mấy năm trước tự dưng có ác cảm với tôi, khi mụ ta nhìn thấy tôi đi với một cô gái

https://thuviensach.vn

trẻ thân hình mảnh mai. Sự cứng rắn của mụ láng giềng gần đây trở nên mềm dẻo và tôi không thể nghĩ là mụ ta cáo buộc tôi về hiện trạng đang tồn tại trong cơ thể mình. Tôi quát – Im đi! – và tôi chỉ đổ thêm dầu vào tiếng thét của nàng mà thôi. Bất thình lình, bản thân tôi cũng chẳng biết lúc nào, tôi đã tát vào má nàng. Lần đầu tiên trong đời tôi đánh phụ nữ. Nàng không lấy làm ngạc nhiên, mà ngược lại – sau cú tát của tôi, gương mặt nàng điềm tĩnh trở lại, còn nụ cười đắc thắng giống như khe hở trong đám mây mù chiếu sáng bờ môi.

Lúc đó, lần đầu tiên tôi hiểu rằng, có thể giết một người khác, và hành vi này có khi thú vị giống như khoái cảm tình dục. Những người láng giềng vẫn khăng khăng một mực không thèm đã động gì đến tiếng kêu của nàng, cái thời vô cảm, bỏ ngoài tai, hóa ra lại tốt đối với tôi. Sau chót, cả tôi nữa cũng dửng dưng. Và nàng cũng đã phát ớn. Mệt lử, nàng ngã vật xuống gối, trong lặng im, cái lặng im giống như khóc. Nàng quay lưng lại, lấy chăn trùm kín đầu, đôi mông tròn liếc nhìn tôi bằng con mắt sex rậm lông. Con thú dữ của tôi ngẩng đầu, như muốn nhòm vào con mắt đó của nàng, tuy nhiên cái đầu tỉnh táo bảo rằng – không.

Tôi ngủ ở giường khác. Một loạt cơn ác mộng hành hạ tôi. Một trong những cơn ác mộng như vậy có cảnh bà vợ héo mòn của người hàng xóm đang bóc bông hoa thịt giới tính của mình cho tôi, tôi ăn bông hoa này, ăn những cánh hoa có vị thịt giăm bông hun khói.

Tôi tỉnh dậy quá sớm, vẫn thèm ngủ kinh khủng, không hề có hứng thú với thân hình của người lạ quấn chăn ở đằng kia và mái tóc đen cuộn tròn của nàng. Khi nàng ngủ thì nàng lại càng là một câu đố khó giải. Tôi đi tắm, đoạn ngồi vào bàn vi tính. Chỉ khi vào mạng tôi mới cảm thấy an toàn. Bất thình lình có người gõ vào kệ sách của tôi. Từ tấm chăn cuộn tròn, từ suối tóc đen, một cánh tay thò ra, nõn nà, như thể đó là cánh tay thuộc bức tranh điêu khắc Hi Lạp mà nhà khảo cổ học điên rồ đã bới được trên giường của tôi.

https://thuviensach.vn

- Em đang gõ vào con tim của anh đây này, - nàng nói bên trong chăn, lúc này từ chỗ là một bức điêu khắc nàng đã thành một tượng đài tội lỗi, được phủ tấm vải choàng, trước lễ khánh thành.

- Anh không có trái tim, - tôi đáp, giả vờ tôi vẫn đang trong màn hình.

- Chuyện gì đã xảy ra với con tim của anh vậy?

- Nó bị xé nát, đêm qua.

Tôi không thể lửng lơ con cá vàng lâu hơn được nữa. Sau chốc lát tôi đã cùng nàng trên ngọn sóng cồn. Tôi phóng tinh vào cái miệng ấm áp, sâu thẳm của nàng.

- Đồ bẩn thỉu, - nàng nói, nuốt tinh dịch của tôi, ngay lần đầu...

Tôi lấy làm lạ khi có những người đàn bà đang thù oán đàn ông lại tự mình làm chuyện gì đó, theo công thức: “đồ súc sinh, sao nhà ngươi lại có thể đưa ta đến chỗ điên rồ như thế này hả?”.

Nàng ăn bữa sáng rất hăng hái, như thể muốn triệt hạ mùi vị của tôi. Tôi nhìn nàng - vừa quen, vừa lạ.

Chúng tôi là bạn thân của nhau trên mạng. Nàng, một nữ kiều dân Ba Lan, sinh sống ở Mỹ, tại một làng nhỏ ở Pensylwania. Nàng bay về Ba Lan chiều qua. Cùng với hai kiện hành lí và đứa con gái năm tuổi. Đứa con gái quấy đảo không chịu nổi, kể cả khi nó chẳng nói gì, điều chỉ xảy ra khi nó ăn kem. Hành lí của nàng không lắp bánh xe kéo, chỉ thích hợp với vận động viên trẻ đang tập cử tạ. Tôi chẳng phải là thanh niên, cũng chẳng phải là vận động viên cử tạ.

Mấy kiện hành lí chẳng những nặng mà còn méo xệch, không nhét nổi vào xe ô tô của tôi... Rốt cuộc chúng tôi cũng nhét được hành lí vào trong xe, nhưng lại không còn chỗ cho con bé. Tôi thích trẻ con, nhưng tôi sẵn lòng để con bé ở lại sân bay. Con thú thả lỏng bù lu bù loa... nó kêu ca, chỗ ngồi quá chật. Phải mất đến nửa giờ đồng hồ đàm phán với nó. Tôi thấy nhớ những lời tán tỉnh sạch sẽ của mình trên mạng.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đến quận Ochota, nơi em gái nàng ở. Tôi không biết nàng có cô em gái xinh như vậy... Cô ta đang học môn thổi sáo. Lúc nào tôi cũng suy ngẫm, thổi sáo có ảnh hưởng gì đến sinh hoạt tình dục. Vận chuyển hành lí mà không có thang máy thì chẳng khác gì lao động khổ sai. Miệng chửi đổng, tôi vác va li lên tầng bốn. Mệt bở hơi tai, tôi ngã vật xuống đi văng và tiếng rên của lò xo đáp lại lời than vãn của tôi. Đứa bé gái ngồi bên cạnh, lặng im nhìn bức tường với vẻ mặt đầy thất vọng. Bất thình lình nó hỏi:

- Tại sao không có ti vi? Tại sao không có vi tính? Chúng ta đến đây mà làm gì? - Con bé quát như điên như rồ, pha tiếng Ba Lan với tiếng Anh. Trong khi đó mẹ của nó đang cùng cô em ruột chia sẻ những cảm xúc từ cách đây năm năm - họ nhắc lại chuyện hai chai sâm banh mà hai chị em đã cùng lúc nhằm bắn vào nhau.

Tôi cảm thấy mình là khách không mời. Tôi tìm cách bắt chuyện với con bé, nhưng không thành, vì tôi chẳng phải là ti vi, cũng chẳng phải là máy vi tính. Rốt cuộc người chị dứt ra khỏi cô em, nàng quyết định, nàng ra lệnh.

Chiếc va li xách tay của nàng giao cho tôi mang về, đứa bé gái giao cho bà dì trông nom đêm nay... người bạn gái bên kia bờ đại dương của tôi cùng với cô em ruột và đám người thân kéo nhau đến quán bar. Tôi không thể đi cùng nàng... nàng đã từng có chồng rồi còn gì, ở đó sẽ có những người mà cả hai vợ chồng họ cùng quen. Sau đó nàng sẽ đến nhà tôi ăn tối. Đó không phải là sáng kiến tồi. Tôi thích đợi chờ điều thú vị. Tôi đã chờ đợi một năm rồi còn gì.

Trời sập tối, như thể có người đóng cánh cửa lại một cách kín đáo. Khi đã qua nửa đêm, chiếc va li nhỏ như người từ hành tinh khác đến tỉnh lại, liếc nhìn về phía tôi, thoạt tiên dịu dàng, sau đó mỉa mai. Lúc hai giờ đêm, điên tiết và cảm thấy bị bỏ rơi, tôi đi ngủ. Sau một giờ tôi vùng dậy, trong thất vọng tôi mở va li hành lí của nàng. Tim tôi đập thình thịch như tim tên trộm đang mở két bạc. Xếp trên cùng là bó ảnh buộc dây chun. Tôi tháo dây chun, tôi cảm thấy mình ngu xuẩn, như kẻ đang kéo quần lót của người

https://thuviensach.vn

đàn bà bất tỉnh. Tôi nhìn thấy những ngôi nhà lạ, những con người không quen biết, trong số đó có nàng, ở xứ người nom nàng mới xa lạ làm sao. Trên nhiều tấm hình thấy có gương mặt của một người đàn ông, có lẽ đó là chồng nàng, rồi ảnh các cô gái đang cười. Đó là tất thảy những gì đáng hổ thẹn nhất đối với tôi, so với những bộ đồ mà tôi cũng đã lục thấy trong va li. Những thứ đựng trong va li chẳng nói lên điều gì. Ngượng mặt như thể Adam, kẻ đã để cho mình bị xui dại ăn quả táo, tôi lên giường đi ngủ.

Chuông gọi cổng đánh thức tôi. Lúc đó là bốn giờ sáng. Tôi thuộc hạng người, trong bất kì tình huống nào cũng không được đánh thức dậy lúc nửa đêm, trừ phi đó là ngày tận thế. Em nàng chở nàng đến. Cô em giao bà chị miệng cười và hơi say cho tôi, cô nàng thấy nhẹ hẳn người, như đã trao xong kiện hành lí gây phiền toái. Tôi ngắm nhìn đôi mông cân đối của cô gái đang chạy xuống cầu thang và biến vào đêm nồng Warszawa. Đúng là tôi rất thích cái đang chạy dọc cầu thang, để rồi biến mất tăm mãi mãi. Đêm khốn khó này khai mào như vậy đó, cùng với hình ảnh phô bày trên cầu thang...

Bây giờ chúng tôi đang ngồi trong phòng bếp, ăn sáng, nhu động thực quản đẩy hai quả trứng luộc lòng đào vào dạ dày của chúng tôi trong sự lặng im khó xử. Trong dạ dày của nàng có tinh dịch của tôi. Tôi luôn luôn lấy làm lạ rằng, chuyện đó hình như chưa bao giờ có... còn ít hơn những gì đã mong đợi. Tinh dịch phải chiếu sáng như một chất phát sáng. Càng ngồi đối diện với nhau lâu, hai đứa chỉ còn ăn sự im lặng của mình, thì tôi lại càng đinh ninh, trong người nàng đang cư ngụ một câu đố mà tôi không nhìn thấy trong các bức thư điện tử.

- Em có người tình không?

- Chồng phải không? – nàng giả vờ không hiểu.

Tôi dám chắc... ở Mỹ nàng đã có người đàn ông của mình, nhưng nàng giấu tôi, vì sợ mất tôi. Người tình của nàng không còn thích nàng nữa... họ đang ở cận kề, thậm chí đã chia tay nhau rồi cũng nên. Suốt một năm cuộc tình trên mạng của hai đứa, nàng đã lừa dối tôi. Tôi chỉ là tấm ván cứu hộ...

https://thuviensach.vn

một vật thế. Tôi cảm nhận vị gỗ trong miệng mình. Nàng đã đọc được sự im lặng của tôi. Chúng tôi trò chuyện với nhau bằng lặng im, một cuộc đối thoại cực kì kín đáo.

Một năm đã trôi qua, kể từ cuộc gặp gỡ này. Lặng im bao trùm lên khắp đại dương ngăn cách chúng tôi; tuy nhiên khi tỉnh dậy lúc đêm thâu, đôi khi tôi vẫn nghe thấy, con chuột chũi của nàng đang chạy trên cầu thang như thế nào.

https://thuviensach.vn

Dã tràng [1]

CHƯƠNG NÀY, sẽ là chương kết thúc cuốn sách của gã, thế nhưng các con chữ dịch chuyển chậm rì như thể lũ kiến gặp lạnh. Gã vẫn chưa biết chắc, tổ kiến ở chỗ nào? Gã nhìn thật sâu vào trong gương màn hình vi tính - Narcissus [2] tuổi trung niên, không bằng lòng với bộ mặt của mình nữa. Gã cảm nhận nỗi cô đơn, nó như quả cầu rỗng ruột. Có ai đó dùng tay gã để nhấc ống nghe và bấm số máy điện thoại.

- Trời ơi, anh đó à, - những lời nàng nói liếm nhẹ mặt gã bằng chiếc lưỡi mềm, sần sùi. Gã cảm nhận, gã đã lấy lại sức.

- Anh đang ráng viết, nhưng không tập trung nổi.

- Tại sao vậy hả anh? – gã linh cảm, nàng đang chờ câu trả lời mà nàng đã soạn sẵn trong đầu. Và gã cho nàng cái nàng muốn.

- Tại vì anh chỉ nghĩ về em thôi.

- Vậy thì anh đến với em đi, - nàng thì thầm.

Họ âu yếm với nhau ngay ở cửa. Khi họ chuyển lên giường, một lần nữa gã lại phát hiện, gã cực thích đôi mông của nàng – đôi mông tròn lẳn, gợi cảm, đang nằm trong tay gã.

Nằm ôm nhau trên giường, nàng hỏi... - Anh có yêu em không? – ngay lập tức nàng rút lại lời nói, như thể nàng sợ câu trả lời... - Thôi, anh đừng nói gì cả, đừng nói gì cả... chúng mình im lặng, anh ôm em thật chặt vào đi nào...

Đi trên phố gã nghĩ bụng, thành phố này sao mà xấu xí, sao mà buồn tẻ làm vậy. Một nơi như thế này mà lại sinh ra nhiều gái đẹp đến thế sao? Gã thấy tỉnh hẳn người, như thể gã vừa chạy được vài cây số - gã thường liên tưởng việc thỏa mãn tình dục với việc gã chạy bộ. Về đến trước cổng nhà gã cảm thấy không an tâm. Tại sao điện thoại không đổ chuông? Gã bực

https://thuviensach.vn

mình nhìn vào chiếc máy đang nhấp nháy đèn xanh. Gã tắt máy xe ô tô, gã khó chịu khi nhìn lên cánh cổng loang lổ những tờ quảng cáo dán trên đó. Gã không buồn ấn quả đấm sắt của cánh cổng. Gã nhắm nghiền hai mắt, và gã nhìn thấy nỗi buồn đang gặm đuôi của chính mình.

Gã nổ máy xe ô tô, gọi điện thoại cho Joanna. Như mọi khi, nàng bảo nàng không có thời gian, nhưng lại hẹn gặp gã tại quán bar. Cái đỏng đảnh của cô gái này luôn luôn mang cho gã niềm hi vọng mới.

Cô gái ngồi đợi gã bên chiếc bàn nhỏ, khuất trong góc tối nhất. Gã nghĩ – nàng cũng có trong người những hành lang ngầm, tăm tối, nơi cất giấu những nỗi sợ cuộc đời. Hai mắt nàng màu nâu, như màu nước trà đặc. Nàng say sưa trò chuyện, kể về một số cuốn sách nàng mới đọc gần đây. Gã lấy làm ngạc nhiên.

- Em là thế hệ cuối cùng vẫn còn kiếm tìm các giá trị, - nàng nói với vẻ mặt kiêu hãnh. Gã cười phá lên. Bất thình lình gã cảm nhận có bàn chân trên đùi mình, nàng có bàn chân nhạy cảm, bàn chân khi không đi giày có thể hóa thành bàn tay. Chắc nàng có thể giúp gã hoàn thành đoạn kết, tuy nhiên sau cuộc gặp với Marta thì chuyện không dễ dàng đến như vậy. Họ ra khỏi quán bar và như cách đây một tuần họ làm chuyện đó trong bốt điện thoại. Cả hai đều thích những chỗ in dấu hàng ngàn ngón tay và bàn chân. Nàng giả vờ đang nói chuyện điện thoại, nàng vuốt ve chiếc ống nghe điện thoại công cộng bị han gỉ bởi vô vàn những cái ôm, những lời thì thầm và những tiếng quát tháo; nàng nói những lời tình cảm vào ống nghe khi gã thực hiện vũ điệu ái tình của mình.

Sau đó gã đề nghị nàng kiếm chỗ để hai người ngồi trò chuyện - cũng may nàng không có thời gian. Gã ngồi vào xe ô tô, khi nàng vẫy tay chào thì gã thấy con tim mình xao động.

Alicja ở trên đường, lúc nào nàng cũng trên đường và luôn luôn có thời gian. Chồng nàng thường đi xa, nên nàng chỉ phải lo cho bản thân mình mà thôi. Nàng thường đọc thơ tình và có lần nàng tiết lộ cho gã biết, nàng vẫn bí mật làm thơ. Cái lãng mạn này tương phản với chồng nàng, một tay béo

https://thuviensach.vn

phị, nàng kết duyên với hắn chắc chỉ vì tiền. Gã thực sự khoái cảm khi ân ái với nàng, gã làm bùng cháy ngọn lửa thuộc giới tài phiệt của con bò đực này - đối với nàng, chắc đó cũng là cách để trả thù. Có phải vì thế mà sex của họ thường say sưa một cách chua chát chăng? Nàng không đẹp, nhưng bắt mắt đối với gã. Những khi cảm xúc thăng hoa nàng thích nói tục - chuyện thường thấy ở những người phụ nữ có văn hóa, nhưng bị kích thích cao độ và họ muốn kìm hãm bản năng của mình. Tối hôm đó gã cảm nhận, gã chỉ còn là nhà cựu vô địch thế giới mà thôi...

Bây giờ gã cần một phút yên tĩnh. Đứa con của Olga chắc đã ngủ rồi. Nàng nhiều tuổi hơn gã, tuy nhiên, là người phụ nữ ở tuổi bốn mươi nàng có thân hình tuyệt hảo. Gã mê cái tuổi của nàng. Gã thích tất thảy mọi chỗ trên cơ thể nàng, những chỗ đã ít nhiều khiếm khuyết do thời gian, gã thích những nếp nhăn gây cảm xúc của nàng. Những thương tổn như vậy chính là một phần của Olga xinh đẹp và chín chắn - tựa hồ vết sẹo làm bừng sáng gương mặt đẹp; như chiếc đĩa quý, càng trải qua nhiều thời gian càng quý. Sau một ngày làm việc cật lực, sở thích ái ân kiểu Pháp của nàng lại là một cái hay.

Gã chẳng còn nhiên liệu tình dục trong người nữa, ngoài năng lượng của cái lưỡi. Sức co thắt của nàng làm gã thấy lo - chốc chốc gã lại sợ, gã sẽ bị nuốt chửng như tay Jonasz và chui vào tận dạ con. Khi tĩnh lặng vãn hồi như sau trận bão, gã nghĩ, thật là thích làm sao khi nàng không bao giờ hỏi bất cứ điều gì.

Khi về gần đến nhà, như cơn ác mộng, nỗi ưu tư đè nặng trên ngực gã, đoạn kết của cuốn sách này phải thế nào đây? Đoạn kết mà không hay thì chẳng khác gì leo núi mà không có đỉnh.

Trên cánh cửa nhà mình gã thấy cài một mảnh giấy cuộn tròn. Gã phát hoảng - lại cô gái điên rồ bên nhà hàng xóm rồi, cô gái một mực bảo rằng, cô ta có bầu với gã. Rất may đó là mảnh giấy của Agata, cô gái đến tập aerobik tại phòng tập thể hình gần nhà gã. Gã bực mình, gã đã dặn cô gái, khi nào muốn ghé qua thì phải báo trước cơ mà!

https://thuviensach.vn

Gã cảm nhận mùi lẫn lộn của mấy người đàn bà, cho nên gã không muốn đi tắm – vì gã tiếc rẻ, không muốn rửa sạch thành quả trong ngày. Gã xịt các loại nước hoa nữ mà gã thích và bật máy tính – phải đến khi vào màn hình đã bật thì gã mới thật sự ở trong nhà mình. Từ mấy bữa nay có một vấn đề cứ giày vò gã – nhân vật của gã uổng công đi tìm đối tượng yêu thương; hắn đã chăm sóc con mèo, hắn đã có cuộc mạo hiểm trên tàu hỏa, hắn cùng cô tình nhân nhảy qua cửa sổ... tất cả những tình tiết đó gã đã nhét sạch vào truyện rồi, tuy nhiên vẫn chưa có đoạn kết.

Gã rời máy tính, ra soi gương. Càng ngày gã càng ít thích bộ mặt mình, mấy sợi tóc bạc chỉ cho gã con đường mà rồi gã sẽ đi qua, bất luận gã còn ngụp lặn trong bao nhiêu người đàn bà nữa... Ý nghĩ này làm gã bực mình, như thể có người thân nào đó đối xử tệ với gã. Gã cảm thấy lạnh. Lặng im, lặng im đến nỗi gã nghe thấy cả tiếng sôi bụng của mình. Thành phố đang ngon giấc, tuy nhiên giấc ngủ này không mang hi vọng.

Hai chiếc máy điện thoại cũng đang ôm nhau ngủ. Thậm chí gã cảm nhận điều này như là một sự bác bỏ. Gã mở hộp thư điện tử. Có vài chục thư gửi đến. Thật đáng tiếc, Basia ở mãi tận Chicago, cho nên ân ái với nàng qua đại dương quả rất nhọc nhằn. “Trên vai em có còn chỗ nào để cho anh gục đầu vào không hả em?” – gã viết như vậy. Và gã gửi quả tên lửa vào không gian internet, hướng tới nước Mỹ. Câu này khiến gã cảm nhận, gã bị bỏ rơi và gã lại càng thấy cô đơn. Gã cô đơn đến nỗi, gã nhìn thấy cả trăm ngàn căn bệnh đang mai phục trong cánh rừng cơ thể của gã, chực chờ bóp họng gã. Nuốt ba viên thuốc ngủ, uống li rượu vang, gã nằm co chân, ôm chiếc gối vào lòng.

---

[1] Nguyên văn tiếng Ba Lan: Syzyf (tiếng Pháp – Sisyphe, tiếng Anh – Sysyphus). Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, thâm độc, xảo quyệt, ngay cả với thần linh, bị lóa mắt bởi thần Dớt và bị đẩy xuống địa ngục, bị trừng

https://thuviensach.vn

phạt phải vần lên đỉnh núi tảng đá lớn, nhưng khi gã vần gần đến nơi thì tảng đá lại trôi về chỗ cũ và phải làm lại từ đầu, cho nên mới có câu “công sức của Sisyphe”, tức công dã tràng – ND.

[2] Thần thoại Hy Lạp kể rằng, có một vị nam thần rất đẹp tên là Narcissus, chỉ yêu cái bóng của chính mình – chỉ yêu bản thân mình – ND.

https://thuviensach.vn

Cô gái sưu tầm

PHẢI MẤT MỘT THỜI GIAN, trước khi tôi hiểu ra là tôi đã yêu nàng. Tôi có cảm giác cô gái này thật khó gần. Tôi thường chiếm đoạt được người đàn bà tôi thích. Bây giờ tôi đang hi vọng và lo ngại. Phải sau một thời gian tôi mới hiểu được thực chất của mối lo ngại này.

Nàng đến nhà tôi để mượn sách. Nàng cần gấp cuốn sách này, nàng đang học hàm thụ đại học. Bây giờ tất cả chúng ta đều đang sống trong thời vội vã, dưới một góc độ nhất định có thể hiểu là trong thời hàm thụ.

Tôi mời nàng uống rượu vang – tôi đinh ninh nàng sẽ từ chối. Thế mà nàng uống hai cốc liền, uống cạn một hơi, còn tôi cảm thấy hơi xót – Rượu Bordeaux năm 93, đáng để dành cho dịp trọng đại. Nàng uống tiếp, mặc dù nàng đến bằng xe ô tô. Nàng vào nhà vệ sinh, tôi nghe thấy nàng đang đánh răng, cứ như rượu Bordeaux có kèm theo thuốc đánh răng vậy. Trong chốc lát tôi đã có thể cảm nhận điều này. Đúng ra tôi không nên hôn nàng trong cuộc gặp lần đầu, còn nàng cũng chẳng nên đưa môi cho tôi hôn dễ dàng như vậy, đôi môi thơm mùi thuốc đánh răng bạc hà, thứ không phải của tôi. Sau đó thì tôi biết - nàng có mang theo thuốc đánh răng trong túi xách, cùng với bao cao su, thuốc tẩy, hơi cay, thứ phải có giấy phép - đương nhiên là nàng không có.

Nàng cởi quần áo cực nhanh, chuẩn xác, như các kíp thợ thay bánh xe tại các cuộc đua xe ô tô. Trên bờ thấp thỏm của cuộc tình, nhẽ ra chúng tôi không nên làm tình lắm cách như vậy. Ân ái xong nàng nằm cuộn tròn như con mèo đã uống no sữa. Nàng ôm tôi và ngủ. Tôi tưởng ít ra nàng cũng ở lại qua đêm. Sau một giờ đồng hồ nàng thức dậy và bảo, nàng phải ra về. Tôi khuyên nàng không nên tự lái ô tô. Nhưng nàng không nghe lời tôi. Tôi gọi điện thoại di động cho nàng, nhắc nàng đi chầm chậm, nhưng cũng đừng quá thận trọng, vì cảnh sát biết ngay là lái xe say.

https://thuviensach.vn

Lúc chia tay, tôi định nói “anh yêu em”, nhưng rồi miệng lại bảo “anh mến mộ em”.

- Em cũng mến mộ anh, - nàng đáp nhiệt thành, như thể những lời nàng nói đã được sưởi nắng trời, chỉ chực chờ để được cất lên.

Tôi ngủ không yên, vì mùi nước hoa của nàng và mùi mồ hôi của tôi trên gối. Tôi nằm chiêm bao, thấy mình đang làm cái tôi không làm nổi. Tôi tỉnh giấc, thấy nhẹ nhõm hẳn người. Mùi vị của nàng hầu như đã bay đi hết, cho nên tôi sợ là tôi sẽ mất nàng. Tuy nhiên, trên gối vẫn còn vết lõm, dấu ấn của đầu nàng. Tôi không cất chiếc gối. Tôi uống vội mấy ngụm cà phê. Tôi nhìn đồng hồ, tôi ngủ dậy quá muộn, đã tám giờ sáng. Tôi gọi điện. Nàng vẫn chưa đến cơ quan, tôi cảm thấy lạc lõng. Tôi không muốn gọi điện thoại di động cho nàng lúc sáng sớm. Tôi mặc quần áo, ăn bánh mì kẹp thịt, tôi xem đài BBC, lại có một số vụ đổ máu do thiên hạ điên rồ. Sẽ không thể có kết cục đẹp đâu, tôi lẩm bẩm với chính mình, tôi tắt ti vi - ti vi tắt ngấm, như thể một ngày nào đó vũ trụ rồi cũng sẽ kết cục như vậy, tụ lại thành một điểm.

Lúc 8 giờ 30 Monika gọi điện. Như mọi khi, rất đúng giờ.

Tôi kể cho nàng nghe chuyện ngày hôm qua, bỏ qua cuộc ân ái buổi tối với cô gái. Có lẽ nàng linh cảm, trong câu chuyện của tôi có một hố đen.

Lúc 9 giờ 30, tôi có mặt ở văn phòng. Tại cơ quan, nghe lõm các cuộc trò chuyện của nhân viên là điều cực kì thú vị, cho nên tôi đi vào nhà vệ sinh. Ngồi trên nắp bệ xí, tôi gọi số điện thoại bàn của nàng ở cơ quan. Giọng nàng dễ thương, dễ thương theo kiểu văn phòng. Nàng cho tôi địa chỉ e-mail của nàng, nàng bảo rằng nàng không thích viết thư, nhưng lại thích nhận thư. Nàng đã nhằm đúng chỗ. Tôi có tài viết thư hay, đôi khi tôi còn viết trên giấy thật, bằng bút máy. Có ai thuộc thế hệ tôi còn viết thư trên giấy và bằng bút như vậy không nhỉ? Liệu tôi có phải là cầu nối giữa cái cũ và cái mới hay không?

https://thuviensach.vn

Tôi gõ vội mấy bức thư liền một lúc. Sau một giờ nàng hồi âm, theo phép xã giao thôi, nhưng tôi thích sự thận trọng này. Nàng sợ làm tình, nàng không có gan cảm nhận... tôi sẽ dạy nàng.

Tôi không thể tập trung tư tưởng làm việc; tôi nghĩ về vú nàng, về bụng nàng, về môi nàng. Có lẽ nàng không thể đơn độc một mình chăng? Ai là bạn thân của nàng... hay là nàng vừa mới chia tay cách đây không lâu? Gần cuối ngày, tất thảy mọi đồ vật, mọi gương mặt đều mang dấu ấn của cô gái này. Tôi gọi điện. Trong giọng nói của nàng tôi cảm nhận có nốt sốt ruột. Có kẻ nào đó ở chỗ nàng chăng? Tuy nhiên, sau chốc lát nàng bắt đầu cười trong điện thoại, nàng thích nghe tôi nói, còn tôi thích nói cho nàng nghe. Hôm nay không có thời gian... ngày mai, buổi tối, tại nhà nàng... Tôi nghe không sai đâu.

Tôi cảm nhận, ngay cả tiếng thở phào cũng làm tôi đau. Như sau một vụ nổ vậy, sóng lo âu quay trở lại. Tôi muốn được gần nàng, nhưng tôi lại sợ cái sự gần này, cùng với việc trao cho nhau mồ hôi, cái nhìn, hơi thở, trong đó đôi khi nhìn thấy cả đáy dạ dày của nhau, tôi sợ cái uể oải của ngủ dậy sớm mai, tiếng nước xả trong nhà vệ sinh...

Ngoài ra, từ hàng năm nay tôi vẫn theo đuổi một nàng ở xa. Hàng ngày chúng tôi gặp nhau trong điện thoại, trong e-mail.

Còn bây giờ, khi đang vẽ hình chiếu vuông góc của phòng hội nghị trong ngôi nhà văn phòng sắp xây, tôi cảm nhận cái đụng nhẹ của buổi tối ngày mai. Nó đụng vào tôi bằng bờ mép của mình, như cổ của chiếc áo sơ mi không cài vậy.

Tôi không thể chợp mắt. Tôi, kẻ có thể ngủ vào bất kì giờ nào, bất kì ở đâu. Sáng sớm tôi mơ mơ màng màng. Lúc 8 giờ 20 Monika gọi điện từ Luân Đôn. Lúc chờ điện thoại của nàng, tôi đã luyện giọng như ca sĩ opera chuẩn bị ra sân khấu. Nhưng chẳng ăn thua gì. Tôi mới nói được vài lời thì nàng đã bảo: - Bây giờ anh nói thật đi xem nào.

https://thuviensach.vn

Tôi đã thú nhận. Nàng nói, nàng không cấm đoán những cuộc gặp như thế, mặc dù nàng phát ốm vì mấy người đàn bà của tôi. Nàng bảo rằng, tất thảy các mối quan hệ của chúng tôi là bệnh hoạn, không phải lúc nào cũng đẹp cả đâu. Nàng hiểu, tôi muốn có cuộc sống của riêng mình, nhưng tôi không được dối trá. Nàng hỏi, tôi có còn muốn nàng tiếp tục gọi điện và viết thư nữa hay không? Trong câu hỏi này của nàng có dư âm của tối hậu thư.

- Có chứ, - tôi trả lời.

- Ngày mai em sẽ gọi, - tôi cảm nhận nước mắt đang chảy trên má nàng. Tôi thấy không vui, tuy nhiên chỉ đến khi tôi phát hiện ra nỗi bực trong người. Sao nàng lại có quyền đả động đến chuyện cắn rứt lương tâm của tôi!? Nàng, người đàn bà hàng ngày vẫn nằm bên dưới chồng mình, nhắm nghiền hai mắt, đếm từ một đến một trăm, sau đó có khi đếm lại!!! Tôi thấy dễ chịu hơn. Đôi khi oán giận và bực tức lại là liều thuốc an thần.

Chiều tối, khi đã hoàn toàn bình tâm, tôi mua bó hoa to đùng kẹp vào nách, đoạn ngồi vào xe taxi. Cô gái ở trong một chung cư cao cấp. Cái sang trọng của ngôi nhà này làm tôi thấy ngại.

Người bảo vệ quan sát tôi từ đầu tới chân, thậm chí tôi có cảm giác là tôi bị đánh hơi. Khi tôi nói, tôi đến nhà ai, thì gã nở nụ cười bí hiểm. Trong thang máy, tôi sửa lại mái tóc và lấy tay xoa mặt.

Khi nàng mở cửa, tôi bủn rủn cả người, một cảm giác chỉ những người yêu nhau mới có. Tôi định hôn môi nàng, nhưng nàng lại chìa má cho tôi. Tôi thấy ngại, chẳng biết có ai ở trong nhà hay không? Tuy nhiên chỉ có hai chúng tôi mà thôi. Một căn phòng không lớn, được sắp xếp gọn gàng.

- Chẳng có gì hay để cho anh xem đâu, - nàng nói như vậy, nhưng với vẻ mặt rất kiêu.

Tôi nhìn vào chỗ có cánh cửa đóng kín với ổ khóa kiểu cổ, trong căn nhà trống trải này, cánh cửa cùng với ổ khóa kiểu cổ kia nom như là người từ hành tinh khác đến.

https://thuviensach.vn

- Đằng kia có một căn phòng nhỏ xíu, nhỏ như buồng thay quần áo thôi, bừa bộn hết chỗ nói, chẳng có gì để khoe cả, - nàng nói.

Chúng tôi lại uống rượu vang, nhưng lần này nàng không uống tham như lần trước nữa. Tôi có cảm giác nàng rất bình tâm, thậm chí chú ý giữ mình. Có nhiều người thường điềm tĩnh trở lại khi họ ở trong ngôi nhà tổ ấm của mình. Lần này tôi gặp trở ngại lớn khi vượt qua ranh giới nói về mọi cái và chẳng nói về bất cứ cái gì cả. Chẳng biết tôi có nói quá nhiều về cơ hội yêu thương của tôi hay không? Chúng tôi đã yêu nhau rồi còn gì, vậy đâu còn cái khoảng cách này và những lo ngại của tôi? Tôi đặt bàn tay tôi lên bàn tay nàng, bàn tay tựa hồ vô sinh khí. Tôi hốt hoảng rụt tay lại. Hai giờ đồng hồ trôi qua, càng nói nhiều thì tôi càng đinh ninh, chúng tôi đang dần xa nhau. Bỗng nàng há miệng ngáp nom rất ngộ nghĩnh, rồi nhắm hai mắt lại. Tôi đứng dậy để ra về - tôi hôn vào má nàng và nói “chúc ngủ ngon”, tuy nhiên, những lời tôi nói cứ dính chặt ở trong họng. Nàng đáp lại bằng cái hôn nồng thắm, ướt át. Và tôi đã ở lại. Nàng ôm chặt lấy tôi. Nàng cũng ướt đẫm khi tôi chui vào nàng - lúc đó điện thoại bàn đổ chuông.

Nàng ngoi lên từ bên dưới thân người tôi. Tôi chẳng mấy để tâm đến tiếng a lô của nàng. Nàng đang nói chuyện với một người rất thân, cuộc đối thoại của hai người như hai bánh xe răng cưa rất ăn khớp với nhau. Tôi cảm thấy không an tâm, thậm chí nổi máu ghen. Mấy lần nàng nói “OK”, “đúng thế”, rồi nàng quay lại giường nằm y như cũ. Tôi cảm thấy cơ thể tôi nổi loạn. Mỗi người đàn ông đều biết, khi như vậy chớ nên hốt hoảng. Tuy nhiên, bảo kẻ đang chết đuối rằng “mi đừng có sợ” thì dễ ợt. Cũng may tôi đã không kịp chết đuối như vậy, điện thoại di động của nàng đổ chuông. Và tôi lại bị ra rìa. Khi tôi đi vào nhà tắm, từ trong gương, một người giống tôi, nhưng già hơn tôi vài tuổi và ngu hơn tôi mười mấy năm, nhìn tôi. Tôi quay mặt đi và tôi ở với tôi trong chốc lát. Tôi bước ra khỏi nhà tắm, sẵn sàng nói với người tình của mình, tôi đang nghĩ gì về mối quan hệ bị ngắt quãng bởi các cuộc nói chuyện điện thoại. Ống nghe để trên bàn, còn cô nàng dang hai tay nằm ngủ như đứa trẻ con. Đùi nàng vừa chui hẳn vào bên trong chiếc chăn màu thiên thanh.

https://thuviensach.vn

Tôi mặc quần áo, gọi taxi và bước ra khỏi nhà. Mấy lần tôi dừng lại ở cầu thang, còn việc xe taxi đang đến đón tôi, tôi coi như một bản án.

Qua người lái xe tôi được biết, Ba Lan đang nằm trong tay người Do Thái và dân hội kín.

- Thưa với ông anh, chúng ta không còn cơ may nữa, họ lại ăn hiếp chúng ta, - gã lái xe taxi rậm râu, bụng phệ, nói lè nhè, miệng nhai chèm chẹp, như thể đang ăn xúc xích.

- Ông bỏ quên mất dân đồng tính rồi, - tôi bổ sung.

- Tôi nhớ, - gã trả lời.

Tôi nhìn vào gương chiếu hậu xem gã nói có nghiêm túc không – hai cặp mắt của chúng tôi bắt gặp nhau ở đó và trong gương gã nhìn tôi bằng cái nhìn Xlavơ chân thành để khẳng định giá trị lời nói của mình.

Ngày hôm sau, khi Monika gọi điện, tôi nói vòng vo, hư hư thực thực, tuy nhiên tôi cảm nhận, nàng biết khi nào tôi nói dối. Tôi rút ngắn cuộc trò chuyện. Lúc này cái quan trọng đối với tôi là cú điện thoại khác cơ.

Thế nhưng máy điện thoại im thin thít. Tôi quyết định, mình sẽ không phải là người gọi trước tiên và tôi giữ quyết định này cho đến tối.

Nàng nâng máy sau hàng loạt tín hiệu, đến nỗi tôi đã định đặt ống nghe xuống vì thất vọng. Tiếng “a lô” của nàng nghe sao mà dửng dưng đến vậy, đúng là một hòn đá được vo tròn bởi hàng ngàn lần nâng ống nghe. Nàng thở nhanh hơn bình thường.

- Không phải em đang chỉ có một mình, đúng không? - tôi hỏi.

- Em một mình, - nàng đáp, nhưng tôi có cảm giác, tôi vừa nói kháy và làm phiền nàng.

Tôi lặng im, chờ nàng xin lỗi về buổi tối hôm qua. Thường thì, nàng, người đàn bà ít nói, lợi dụng cơ hội để làm thinh. Rốt cuộc nàng nói:

- Em sẽ gọi điện cho anh muộn hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Trong cái “một chút” này chẳng có mấy nhiệt thành, nhưng cũng đủ để cho tôi cảm nhận, tôi lại đang sống. Tuy nhiên, sau một giờ đồng hồ tôi lại bắt đầu chết. Tôi cảm nhận, cái tối thứ sáu này đang trôi đi, chẳng biết về đâu. Nàng gọi điện khi tôi đã hết hi vọng.

- Em xin lỗi, em luôn luôn không thoải mái khi em đang là quần áo, - nàng nói.

- Hôm qua ngủ có ngon không...?

- Rất ngon, - nàng đáp. Tôi bực mình khi nàng không nhận ra, tôi hỏi vậy là hỏi mỉa nàng đấy thôi.

Nàng hẹn gặp tôi vào thứ bảy. Tôi đề nghị đi nhà hát, nhưng nàng thích đi xem phim. Nàng ngủ gật khi phim sắp kết thúc. Chúng tôi đi về nhà tôi. Tôi yêu cầu nàng tắt điện thoại di động - nom sắc mặt nàng lúc này như sắc mặt đứa trẻ con bị tôi tước mất đồ chơi.

Nàng thuộc những cô gái mà cực khoái nằm tít sâu bên trong áo lông của mình. Ân ái với nàng tôi không hề nghĩ về mình, chỉ nghĩ về nàng mà thôi. Nàng nhanh chóng lăn ra ngủ, như vội đi đâu đó, thậm chí nàng không nhận ra, tôi chưa đạt cực cảm.

Khi tôi thức dậy, kim đồng hồ chỉ tám giờ sáng. Không thấy đồ mỹ phẩm, giày, áo khoác của nàng đâu cả. Tôi nằm trơ khấc một mình. Ngày chủ nhật trôi đi một cách lười biếng và chậm chạp, như chuyện vẫn xảy ra với ngày chủ nhật.

Các máy điện thoại của nàng đều đặt chế độ ghi âm. Tôi căm thù các máy ghi âm tự động, như thể chúng là những nữ nhân viên cơ quan không chịu nhấc ống nghe.

Cuộc cách mạng truyền thông đã đưa chúng ta đến chỗ, im lặng chỉ có nghĩa là phản bội hoặc chết chóc.

Tôi bực mình đến mất cả tỉnh táo, khi rốt cuộc tôi tóm được nàng trong điện thoại di động.

https://thuviensach.vn

Nàng bù lu bù loa, miệng chối đây đẩy... nàng phải về sớm, nàng đang ở một làng nhỏ tận tít ngoại ô Warszawa, nàng đang ở nhà bố mẹ, ngoài vùng phủ sóng. Lời giải thích này chưa đủ, nhưng chỉ khi tôi tiếp nhận một cách vội vàng những gì nàng nói.

Phải thứ ba tôi mới đến chỗ nàng. Nàng định thông báo cho tôi chuyện gì đó hệ trọng. Tôi đến chết vì sợ. Tôi đinh ninh trong bụng: Nàng có người yêu vĩnh viễn của nàng rồi, đây là cuộc gặp cuối cùng của chúng tôi...

Nàng ấn tôi ngồi xuống ghế để đọc bản án - nàng không hoàn toàn được tự do... nàng đang đi với Paven... nói cách khác, nàng đã đi với anh ta... với tôi nàng rất... với anh ta chỉ chút xíu... đó là mối quan hệ không thành... anh ta là kẻ luộm thuộm...

- Em thích anh, vì anh ưa ngăn nắp chứ gì? - tôi hỏi.

- Chẳng phải chỉ vì như vậy.

Nàng nhờ vả Paven nhiều, do đó cuộc chia tay dứt khoát với anh ta hơi bị mất thời gian, nhưng nàng muốn theo tôi và chỉ theo tôi mà thôi... Hồi trước chắc tôi không đồng ý giao kèo như vậy, còn bây giờ tôi đã nói: - Anh đang đợi.

Chúng tôi tạm biệt nhau, có lẽ chỉ chốc lát, tuy nhiên cái chốc lát này cứ như kéo dài mấy ngày liền. Lặng im là chuyện chẳng hay ho gì, nhưng tôi quyết định mình sẽ không là người gọi điện trước.

Tôi đã không gọi điện. Thay vào đó tôi thân chinh đến nhà nàng, nghĩ bụng, tôi sẽ bắt gặp hắn ta ở đó... Tôi muốn làm to chuyện, một vụ bắt quả tang không chối cãi vào đâu được... Nàng chỉ có một mình. Nàng phụng phịu, sao không báo trước cho nàng.

Tôi đã hôn mạnh vào cái phụng phịu này. Nàng có nó, thậm chí cả trong tấm lưng mà tôi xoa bóp rất lâu và rất dai. Tôi đã khám phá ra hàng loạt huyệt màu nhiệm ở bàn chân, ở đôi mông, ở dưới xương bả vai của nàng. Khi chúng tôi nằm ôm nhau, nàng hứa là sẽ cắt đứt với hắn ta.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau nàng tuyên bố với tôi, nàng bỏ Paven rồi. Nàng thấy tiếc cho anh ta, qua điện thoại nàng khóc cho số phận của anh chàng và cho sự nhẹ dạ của mình. Tôi nghĩ bụng – thật đáng tiếc là nàng đã khóc, thế nhưng lại hóa hay, vì có lẽ nàng có lương tâm hay sao?

Tôi quen Robert, chủ hiệu bán buôn, tại một quán cà phê – nàng muốn nghe, tôi nghĩ gì về anh chàng này? Gã từng là doanh nhân ở Lublin, nàng công nhận là gã mê nàng như điếu đổ. Điều này hiện rõ trên gương mặt gã, gương mặt nom như thể lúc nào gã cũng đói tình. Gã dán mắt nhìn theo nàng như con chó nhìn theo bà chủ đang bê đĩa thức ăn; còn nàng cố tình đánh võng đôi mông tròn của mình để quyến rũ gã. Tôi thấy thương hại cho gã, tôi không cảm thấy mình ghen, thằng cha này rồi chỉ xôi hỏng bỏng không mà thôi. Cho nên tôi đối xử thịnh tình với gã, nhưng có phần bảo bọc. Chắc gã biết tôi đang ân ái với nàng, gã nhìn tôi như nhìn một người đang ở trên thiên đường. Không phải gã không dễ thương đối với tôi, tuy nhiên tôi dám chắc, gã ngầm chúc tôi lăn đùng ra chết. Sau một tuần tôi cảm thấy đã đến lúc chúng tôi phải ở gần bên nhau. Nàng ngủ ở nhà tôi, còn tôi - ở nhà nàng. Paven thường xuyên gọi điện cho nàng, thỉnh thoảng nàng còn gặp gã, tuy nhiên tôi tin, họ chỉ còn tình bạn với nhau mà thôi.

Tôi đã cho phép nàng, mặc dù không muốn, đi dự khiêu vũ hóa trang một mình. Tôi ráng không ghen tuông.

Nửa đêm nàng đến nhà tôi. Lại lái xe sau khi uống rượu. Nàng hóa trang làm nữ thiên thần và ác quỷ... hai cánh thiên thần nhàu nát bên dưới tấm áo khoác, còn cái đuôi dài đến nỗi, nàng phải nâng trên tay để khỏi bị vướng vào chân. Những bông hồng nhỏ nổi bật trên trán nàng. Nàng sặc mùi thuốc lá, mùi nước hoa, mùi rượu vang và mùi đắc thắng. Đối với đàn ông, không có gì gây tò mò nhiều bằng việc đàn bà là điểm giao nhau của thiên thần và quỷ dữ, cho nên việc đàn bà bắt đàn ông phải phục tùng mình là chưa thấm vào đâu. Từ lời kể của nàng tôi hiểu, nàng đã làm cho Bogdan, chủ một công ty quảng cáo lớn, ngất ngây đến mức nào. Gã có vợ và hai con ở Bruksel. Nàng tạo cho gã nhiều xúc cảm đến nỗi, nằm trong vòng tay tôi

https://thuviensach.vn

mà nàng vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh của những gì nàng đã làm với hắn. Tôi lại càng chọc hăng hơn vào chỗ ở dưới đuôi con quỷ, gạt nhẹ sang bên đôi cánh thiên thần của nó.

Sáng sớm Monika gọi điện. Ngay sau lời đầu tiên của tôi, nàng biết có cô gái đang ở trên giường – bị xúc phạm, nàng nói sẽ gọi điện lại sau.

Cô gái vẫn ngủ say như con mèo khi cảm thấy được an toàn. Suốt một giờ đồng hồ tôi ngồi bên cạnh, ngắm nàng ngủ. Tôi không nhìn thấy những đám mây làm trán nàng nhăn nhó, mi mắt nàng nhấp nháy do gió lùa bên trong. Tôi thấy tiếc là mình không chui vào trong giấc mơ của nàng được. Chính vì vậy mà môi tôi chạm vào mi mắt nàng. Tôi run bắn, phát hoảng khi nàng mở mắt. Nàng nhắm mắt lại, mỉm cười. Tôi chui vào nụ cười của nàng bằng cái hôn.

Buổi tối chúng tôi ngồi ăn trong một nhà hàng Italia. Lửa của ngọn nến đang cháy cho phép tôi nhìn sâu vào tận đáy mắt nàng. Chúng tôi quen nhau đã được ba tuần, bây giờ tôi mới hiểu, trong mắt nàng có gì đó gợi trí tò mò của tôi. Đó là biểu hiện của vô trách nhiệm, hoàn toàn vô trách nhiệm. Hình như trong cái nhìn của trẻ con đôi khi có ngọn lửa bông đùa như vậy.

Tôi đã mang cái nhìn này về nhà, nơi tôi chỉ có một mình. Tôi thấy lo ngại, tuy nhiên cái nét duyên của sự ngây thơ của nàng làm tôi xúc động. Ngày hôm sau chúng tôi đến chơi nhà các bạn của tôi. Chúng tôi chuyện trò về nghệ thuật, về chính trị. Nàng không nói, dù chỉ một lời. Khi chỉ có hai đứa với nhau nàng bảo, anh có những người bạn đến là lạ, những gì họ nói em không hiểu tí gì cả - hình như nàng giận.

Mấy lần tôi nghe trộm nàng nói chuyện điện thoại với các bạn gái. Khi nàng đinh ninh tôi không nghe vụng, thì nàng nói liến thoắng như tiếng nước kêu lóc bóc trong bể tắm đầy bọt xà phòng. Với đàn ông bao giờ nàng cũng ăn nói thận trọng, như thể nàng đang đi trên bãi mìn, luôn luôn chăm chú nhìn xuống dưới chân. Với tôi thì nàng rất thích lặng im.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn còn gặp Bogdan đến mấy lần, tiếc rằng tôi đã phát hiện ra, gã mua cho nàng nhiều món quà đắt tiền, chiếc điện thoại di động mới tinh thuộc loại rẻ tiền nhất. Nàng đã cùng Paven đi Lodz xem hội chợ. Họ ngủ qua đêm ở đó. Nhẽ ra họ phải thuê mỗi người một phòng riêng. Tôi nổi máu ghen, mặc dù Paven có vẻ đã đỡ nguy hiểm hơn. Với Robert thì nàng muốn gặp tay ba như mọi khi, nhưng tôi đã không đồng ý tham dự các cuộc gặp gỡ kiểu vậy.

Paven, Robert, Bogdan... những cái tên chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng đằng sau mỗi cái tên đó là một gã đàn ông. Còn một cuộc gặp nữa đã chực chờ tôi, đó là cuộc gặp với cựu linh mục, người đã dấn thân vào đường xấu – chưa bao giờ tôi lại gặp một người hốt hoảng như thế. Gã thợ may áo lông cũng xuất hiện, gã đã mê mẫn tâm thần vì nàng, khi nàng đo áo lông thỏ chinchilla tại hiệu may của gã. Loại lông xám, mặt chồn. Rất may nàng đã không định giới thiệu tôi với tên găngxtơ ở Wolomin. Thay vào đó nàng kể rất dài về gã... Gã tên là Edek, biệt danh Trzonek, nhẽ ra gã phải là một đại ca ở vùng ngoại vi Warszawa, nơi nổi tiếng về các vụ thanh toán lẫn nhau của mafia. Làm thế nào mà một sức mạnh trần trụi, hoàn toàn thiếu nghĩ suy, lại có thể khiến cho một sinh linh tinh tế như nàng kính nể?

Đôi khi tôi suy ngẫm, nàng lấy đâu ra ngần ấy thời gian và sức lực để duy trì tất cả các mối quan hệ như vậy? Con số các đối thủ đã bảo tôi đừng lo. Có ai làm việc trong nhà máy sản xuất sôcôla mà lại không thể thích sôcôla hay không nào. Cùng lắm mỗi tuần chỉ cần một thanh. Tôi chính là thanh sôcôla này.

Tuy nhiên, những lúc mất tự tin tôi cảm thấy nàng trốn tránh tôi - thế thì nàng có giống con mèo đi lối riêng của mình hay không chứ?

Monika vẫn gọi điện, ngày nào nàng cũng gọi. Có lẽ đã thành lệ, mọi người trốn tránh mọi người. Nàng đau khổ, có lẽ tôi đã chạm vào nỗi đau của nàng. Đâu đó trên cái nền tình cảm của nàng, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ đến chồng nàng, người yêu nàng đắm đuối. Gã đã tưới tinh dịch đẫm người nàng, thứ tôi ráng không nghĩ tới - đôi khi tôi cảm thấy vậy.

https://thuviensach.vn

Tôi dồn hết sức bình sinh định nói với người yêu của tôi về người đàn bà thứ hai này, người đang ở xa, cho nên chẳng thể ghen tuông - nhưng tôi sợ.

Mùa đông đến bất ngờ. Cũng lại bất ngờ khi tôi gặp nàng trên phố. Tôi chẳng biết những con thú đẹp mã nào đã hiến da mình cho nàng làm áo lông, nhưng nom cứ như thể nàng đã sinh ra ở trong đó. Nàng lấy đâu ra chiếc áo lông lộng lẫy như vậy nhỉ? Nàng vẫn chẳng biết, tôi đang nhìn nàng. Tôi có cảm giác, trên gương mặt được bao bọc lông thú này có nét gì đó bạo tàn - tôi không ngờ nàng lại có thể có vẻ mặt như vậy. Tuy nhiên vẻ mặt này biến ngay lập tức, khi nàng nhìn thấy tôi. Nàng ca thán với tôi về cuộc gặp tình cờ này. Càng ngày nàng càng hay ca thán những chuyện không phụ thuộc vào con người, những chuyện chỉ bị sự ngẫu nhiên chi phối mà thôi. Nàng bực tức như một đứa trẻ không công nhận các quy luật chi phối thế giới - tuy nhiên không bao giờ nàng quát tháo, nàng thường lặng im, ra bộ không bằng lòng.

Phải sau một thời gian tôi mới nhận ra, chính nàng áp đặt tất cả các nguyên tắc cuộc chơi của chúng tôi, một cuộc chơi mà lúc đó tôi có cảm giác được nhân lên gấp đôi chỉ trong nghĩa tốt của từ này. Mỗi tuần tôi gặp nàng khoảng hai ba lần, không phải thường xuyên - lúc nào nàng cũng bận. Chính bản thân tôi cũng chẳng biết, tôi bắt tay vào việc viết hộ nàng bản luận văn cuối học kì từ khi nào. Thậm chí tôi đã tìm được một số tài liệu cần cho chúng tôi trong việc viết đồ án tốt nghiệp cử nhân của nàng.

Một hôm, vào buổi tối, một trong những buổi tối hai chúng tôi có mặt tại nhà hàng tôi ưa chuộng, nàng nói tiếng Tây Ban Nha với mấy vị khách nước ngoài ngồi bàn bên cạnh.

- Em biết thứ tiếng này hay sao? - tôi hỏi, lấy làm ngạc nhiên.

- Chút xíu thôi, - nàng trả lời khiêm tốn, nhưng tai tôi nghe thấy nàng nói trôi chảy...

Mấy ngày sau, chiếc xe ô tô mới tinh của nàng, mác BMW, màu đen, sang trọng, làm tôi hoàn toàn bị bất ngờ.

https://thuviensach.vn

- Em được người ta tặng chiếc xe này đó - nàng nói, mỉm cười. Tôi đã quen với nụ cười đắc thắng này của nàng - nó hiện rõ trên môi mỗi khi nàng thành công.

- Còn em, sao em lại đi nhận món quà như thế này, như thế này...?! – Tôi nói líu lưỡi.

Thấy tôi bực tức, nàng sợ. Nàng vùi đầu vào vai tôi, như con chim bị trói.

- Nhưng em còn biết làm gì nào?

Trong câu trả lời cũng là câu hỏi này bỗng nhiên nàng trở nên hèn yếu, bất lực như một đứa trẻ con. Tôi tìm cách giảng giải – người ta không nhận những món quà như thế, trừ phi đó là quà của chồng mình hoặc của bố đẻ, chứ không bao giờ lại đi nhận quà của găngxtơ.

- Nhưng Edek là một găngxtơ tử tế, một anh chàng dễ thương, - nàng nói.

- Đồ ngu!!! – tôi quát.

Nàng khóc nức nở. Tôi cũng vậy. Tôi khóc mình, khóc nàng, khóc sự thiếu chín chắn của chúng tôi. Nàng hứa sẽ trả lại ô tô. Hình như nàng định làm việc này hôm qua, nhưng không dám hỏi ý kiến tôi.

Như mọi khi, mỗi khi nàng thấy lương tâm bị cắn rứt thì nàng lại càng yêu tôi mãnh liệt hơn, sẵn sàng chiều chuộng tôi. Cái hoang dã tình dục của nàng quện vào lương tâm bị cắn rứt làm tôi mất cả tự tin.

- Anh tát vào mặt em đi, - nàng thì thầm, cắn vào tai tôi.

Tôi chần chừ, nàng cắn lần nữa, đau.

- Mạnh lên đi anh, - nàng nói, giọng van nài.

Với cái tai đau điếng, tôi đã dễ dàng thỏa mãn yêu cầu của nàng, tôi càng tát mạnh, nàng càng thấy sướng.

https://thuviensach.vn

Nàng không trả lại ô tô. Hình như Trzonek bực mình, đừng làm hắn bực mình là hay hơn cả... hắn không thích nhận quà trả lại. Tôi cảm nhận, mọi chuyện đang đi theo chiều hướng xấu. Tôi mệt mỏi. Tôi không thể tập trung tư tưởng làm việc. Không may cho đất nước, nhưng lại may cho tôi, cuộc khủng hoảng trong ngành xây dựng đang càng ngày càng trở nên trầm trọng.

Đó quả là những ngày tồi tệ. Monika đã cắt đứt quan hệ với tôi. Tôi vẫn tin là tôi yêu nàng. Nàng đặt ống nghe xuống. Tôi tưởng chỉ trong chốc lát – hóa ra là mãi mãi. Nàng đã bắt tôi phải nói thật cơ mà. Lúc đó tôi vẫn chưa biết, thật thà thuộc diện những cái cực kì tương đối trong thế giới những cái tuyệt đối.

Suốt cả một tuần tôi dò xét cái lỗ thủng sau khi chia tay với Monika. Nó gắn vào đâu đó với vực thẳm vũ trụ. Lắm khi tôi nghĩ, trên thế giới đang tồn tại cội nguồn của nghị lực và tình cảm, một cái bể chung bắt đầu cạn dần trong thời đại chúng ta. Giống như sự kiên nhẫn của cả hành tinh đối với những kẻ ăn bám nó. Phải chăng Monika đã không thay thế mẹ tôi, chưa bao giờ nàng gần tôi đến mức khiến tôi tin nàng đến cùng?

Còn cô gái này đã là người yêu và con gái của tôi. Thậm chí nếu cô nàng có vẻ dại khờ một cách dễ thương đi chăng nữa, thì đó lại là một nét đáng yêu. Monika đã chăm sóc tôi, tình cảm của nàng cho tôi sức mạnh để chăm sóc cô gái. Chồng Monika chăm sóc nàng, càng bị bội tình anh ta càng chăm sóc chu đáo. Vậy thì người yêu của tôi đã trao cho người đàn ông nào một phần tình cảm của tôi dành cho nàng? Tôi sa vào con đường suy ngẫm dẫn tới tối tăm mịt mùng.

Tôi ngồi vào xe ô tô và lao xe về hướng tối tăm đó... Các ô cửa sổ nhà nàng tối om. Nàng đi Krakow – danh chính ngôn thuận là như vậy. Người bảo vệ chào hỏi tôi niềm nở, tôi tán chuyện với gã, lúc nói về tất cả mọi thứ, lúc chẳng nói về bất cứ thứ gì. Tôi có cảm giác, gã lại mỉm cười một cách khó hiểu, vì gã đang biết chuyện gì đó, điều chẳng bao giờ gã chịu nói ra.

https://thuviensach.vn

Mấy hôm trước tôi phát hiện thấy chùm chìa khóa dự phòng trong ngăn kéo của nàng. Tôi nhét ngay vào túi, theo thói quen – cứ cho là tôi mượn tạm đi. Cánh cửa căn hộ nhà nàng quen tôi, cho nên chẳng hề gây khó dễ khi tôi mở. Mỗi căn hộ có mùi riêng của mình. Trong cái mùi quen đối với tôi, nhưng vắng mặt nàng, có gì đó xa lạ một cách đáng ngại. Tôi rón rén bật chiếc đèn bàn, ngồi xuống ghế đi văng, nơi tôi vẫn thường ngồi. Máy ghi âm tự động nhấp nháy đèn đỏ. Cánh cửa bí hiểm với ổ khóa kiểu cổ, hoa văn đẹp, nhìn tôi. Tôi xoay tay nắm, cửa khóa. Tôi nhìn thấy chùm chìa khóa căn hộ, một chiếc chìa khóa nhỏ treo ngay bên cạnh... khớp với ổ khóa cửa này.

Tôi mở cửa căn phòng nhỏ này, nơi không khí đặc và ẩm, chiếc đèn nhỏ tỏa thứ ánh sáng mờ ảo càng nhân thêm cảm giác khó thở. Căn phòng nom có vẻ là phòng thư viện, các kệ sách gắn sát vào tường, tuy nhiên sách chẳng có là bao. Đống đồ vật hổ lốn chất trong phòng này có thể gây chóng mặt. Các đồ vật này cho cảm giác chúng nằm đó hoàn toàn do ngẫu nhiên, thế nhưng cái trật tự mà chúng được sắp đặt, lại gợi một điều khác.

Bên cạnh bức tượng bằng hổ phách thấy đặt một dụng cụ mạ vàng, thô, dùng đo áp suất không khí, hai chiếc mặt nạ người da đen treo trên chỗ tường trống. Một cơ quan nội tạng dị kì ngâm trong dung dịch formalin, nom rất tởm. Bên dưới vật nói trên có treo một mảnh giấy gắn đinh ghim – “Quà của Sergiusz Kowalski, chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện Szaszerow, 45 tuổi, một người đàn ông tóc vàng lịch thiệp”. Các vật khác có kí hiệu giống nhau. Tôi nhận ra ngay chiếc hộp secession tôi tặng nàng cách đây không lâu. Tôi đã thấy lo khi không thấy chiếc hộp để trên bàn trong phòng khách. Nó làm gì ở đây? Mảnh giấy thông báo: – “Krzysztof Marzecki, kiến trúc sư 29 tuổi”.

Đó là tôi. Tôi thấy xấu hổ khi tên tôi là Marzecki. Bây giờ tôi tìm cách đọc cùng lúc tất cả các lời chú dẫn, thâu tóm tất cả... nhưng không làm nổi.

Tôi thấy một vỏ chai vang mà chúng tôi đã từng uống. Tôi đọc – “buổi tối, K.M 1. 29, tại nhà tôi, 12 tháng 8 năm 2002...”. Có cả một pho tượng

https://thuviensach.vn

phật nhỏ, pho tượng đã biến mất khỏi văn phòng của tôi một cách bí hiểm. Một dương vật nhân tạo to khủng khiếp, có kí hiệu bí hiểm "ZW, a18,1.33/6". Mấy cái roi treo trên tường – thậm chí một chiếc có cán với hoa văn đẹp. Tuy nhiên dụng cụ rửa ruột hình quả lê khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Quả lê rửa ruột có thể đại diện cho loại kỉ niệm tình dục nào nhỉ?! Lời chú dẫn ghi: - "Robert, 1.25 những trò chơi đêm tháng sáu". Có thể dễ dàng nhận ra gã thợ may áo lông qua đuôi của các loại da thú. Trên chục chiếc cà vạt cũng có tên gọi và địa chỉ hẳn hoi. Có những hiện vật được sắp xếp theo các khóa. Trong số đó có những kỉ vật mang về từ các đảo xa, xen giữa là bộ sưu tập các đồ vật được coi là bí mật chỉ của riêng nàng, có các đồ tặng phẩm, kể cả các kỉ vật từ các bữa ăn tối tại các nhà hàng sang trọng. Và những chiếc roi cùng quả lê thông ruột nói trên... Có thể gọi tất thảy bằng một cụm từ - chiến lợi phẩm!

Tôi bước ra khỏi căn phòng như một nhà khảo cổ học vừa có cuộc phát hiện gây chấn động, tôi đã tận dụng thịnh tình của bức tường để ngã vật xuống thảm.

Ngôi nhà thở mạnh, tủ lạnh rên la, nền nhà cọt kẹt, bên nhà hàng xóm có người đi tiểu tiện. Giọt cuối cùng, giọt riêng biệt xuýt rơi vào đầu tôi, còn thác nước xả làm tôi đau. Bất thình lình có tiếng sột soạt, như thể có người mở cửa, đó là máy ghi âm tự động hoạt động. Một giọng đàn ông mạnh mẽ, tức tối, tưởng như sẽ bắt gặp sự kháng cự, nhưng chỉ chạm trán với dư âm của chính mình mà thôi.

- Thằng này sẽ giết... đù mẹ! Tại sao cô dám tắt điện thoại di động?! Cấm cô làm như thế nữa. Nội trong một giờ đồng hồ cô mà không gọi lại... thì, đù mẹ, thằng này sẽ đến nhà thổ!

Tôi nghe lại tất cả các đoạn băng đã ghi. Lần lượt, trên chục giọng nói khác nhau, toàn giọng đàn ông, bực tức đủ các tông, những lời hăm dọa, những lời van xin, một số lời khẳng định gặp nhau. Trong cái chuồng thú dữ tợn này chỉ có độc một giọng nói tình cảm, và tiếc rằng đó là giọng nói của tôi: - "em yêu đang ở đâu vậy, hồi âm cho anh đi em". Có một số giọng

https://thuviensach.vn

nói tôi nhận ra chẳng khó khăn gì, nói to nhất là gã thợ may áo lông thú, còn cựu linh mục thì nói giọng thì thầm, nham hiểm. Tôi nhanh chóng bị lạc trong mê cung dữ dằn của thù oán và tạ ơn, của những ngày và những giờ, của hứng tình và những cảm xúc thô bỉ.

Tôi nhìn vào gương. Tôi lấy làm lạ - mặt tôi vẫn còn nguyên xi, tóc tôi không bị bạc, tai, râu, cả môi nữa đâu vẫn hoàn đấy.

Tựa hồ sau cú sét đánh, tình yêu của tôi hóa màu tro, được bao bọc bởi uất hận. Tôi đấm mạnh vào gương. Tôi muốn nhìn thấy máu, tiếc thay bàn tay tôi vẫn không bị làm sao cả, thay vào đó, bây giờ mặt tôi xuất hiện trong các mảnh gương vỡ, nom khá hắn lên. Tôi là người của thất bại, từ đầu đến cuối. Với tầm cỡ nỗi bất hạnh của tôi thì chắc tôi phải làm một chuyện khủng khiếp, một vụ tày đình. Tôi đã quyết định tự vẫn trong căn phòng toàn đồ chiến lợi phẩm của nàng. Song tôi đã từ bỏ ý đồ này khi nghĩ rằng, người ta sẽ sấy khô tôi và đặt xác tôi lên ngăn cao nhất.

Trên tờ lịch treo tường tôi thấy có địa chỉ một khách sạn ở Krakow, chẳng biết nàng có ngủ trọ ở đó không nhỉ? Không nghi ngờ gì nữa, nàng đang ân ái với Paven. Tôi đi ra ga xe lửa, nhảy lên tàu tốc hành. Tôi sẽ có mặt ở Krakow lúc nửa đêm.

Khi tàu chuyển bánh, tôi quyết định sẽ siết cổ nàng bằng chiếc cà vạt nàng đã tặng tôi. Tôi tháo chiếc cà vạt tôi đang thử làm động tác siết cổ giả, đoạn nhét chiếc cà vạt vào túi, tuy nhiên, như con rắn, lúc lúc chiếc cà vạt lại thò cái đầu nọc độc của mình ra.

Suốt ba giờ đồng hồ ngồi trên tàu tôi nghĩ miên man về những khổ đau mà tôi đã phải gánh chịu, trí tưởng tượng mở ra trước mắt tôi những cái vực sâu hoắm. Tôi đã vạch ra hàng loạt kịch bản cho cuộc chạm trán này... nàng cùng với Paven, cả hai đang ân ái trên giường, hắn nằm trên người nàng, mà không, nàng nằm trên người hắn... nàng chỉ có một mình, nhưng sặc mùi đàn ông lạ... nàng cãi lại... tôi bắt nàng khai, tôi siết cổ nàng bằng cà vạt. Tôi toát mồ hôi hột vì tội ác, tôi đã nói, đã rên la, đã quát tháo gì đó

https://thuviensach.vn

với chính mình. Bà già ngồi cùng khoang tàu với tôi hoảng hồn, bỏ chuồn sang khoang khác.

Chạy qua phố xá vắng tanh, dưới mưa rơi, xe taxi đưa tôi đến khách sạn "Dưới Bông Hồng". Nhân viên thường trực nhìn tôi với vẻ thăm dò. Gã xem danh sách khách trọ. Nàng ở phòng số 45.

Gã chần chừ bảo rằng, theo gã không nên gọi chuông vào giờ muộn như thế này. Tôi chẳng biết, có gì ở trong hai mắt tôi, thế nhưng khi tôi nhìn gã thì ngay lập tức gã nhấc ống nghe lên.

Giọng nàng mơ mơ màng màng, ngái ngủ, không hề sợ sệt - phải chăng nàng chỉ có một mình?

- Em nằm mơ thấy anh... anh đang ở Krawkow... trong khách sạn...?... anh lên ngay với em đi...!

Tại cửa phòng, nàng lao vào ôm chầm lấy cổ tôi. Tôi cảm nhận, chiếc cà vạt đang chui ra khỏi túi tôi, bò xuống dưới đất. Nàng trần truồng, nàng luôn luôn ngủ truồng, nàng ấm áp, thơm mùi thuốc lá và mùi chiêm bao - sao lại thuốc lá nhỉ? - nàng có hút thuốc đâu nào - tuy nhiên, ý nghĩ này dừng lại giữa đường, và chấm dứt trong cái hôn.

https://thuviensach.vn

Ban công lên trời

LIỆU CHUYỆN NÀY có nên là chuyện hoàn toàn đơn giản hay không nhỉ? Cứ mỗi lần tôi đề nghị gặp nàng là một lần tôi cảm thấy con tim dễ vỡ của mình đang treo lơ lửng trên sợi chỉ mảnh mai, hễ nàng nói "không" là sợi chỉ đứt kêu đánh phựt. Chúng tôi quen nhau trong một bữa tiệc, nàng hồn nhiên làm tôi rung động, cái hồn nhiên ngụ trong đôi mắt xanh của nàng, trong dáng hình thon thả và trong nụ cười làm rạng rỡ gương mặt của nàng. Khi nghe tôi nói, nàng rướn đôi lông mày, tôi nhìn thấy đôi cánh của con chim đang bay về phía vai tôi.

Tôi đề nghị gặp nàng. Khi nàng đáp "em sẵn lòng", tôi cảm thấy con tim rung động của tôi như ngừng đập, để rồi lại đập một cách nhịp nhàng.

Chúng tôi hẹn gặp nhau tại Quảng trường Phố Mới, tôi chọn nơi này, một trong vài nơi hiếm hoi còn giữ được những công trình kiến trúc đẹp. Tôi đến sớm, nấp đằng sau cánh cổng. Tôi muốn được chiêm ngưỡng diện mạo của nàng khi nàng không biết có kẻ đang trộm nhìn. Nàng có vẻ bực mình khi không nhìn thấy tôi đâu cả. Tôi bước lại, dùng bó huệ trắng che mặt, nàng mỉm cười, hết bực. Nàng nhận hoa, đưa hoa lên mặt, nàng ngửi hương hoa.

- Em có nghe thấy màn trình tấu này không? – tôi hỏi, chỉ vào nhà thờ, tu viện và các công trình chung quanh.

- Cái gì trình tấu hả anh? - nàng hỏi.

Câu hỏi này làm tôi có phần cụt hứng – nhẽ ra khi nghĩ đến một tác phẩm âm nhạc thì nàng phải cảm nhận sự hài hòa và nhạc điệu của kiến trúc.

Nàng không ăn thịt, hầu như nàng chẳng ăn gì, nàng chỉ thích món mắn thắn Nga, thế nhưng ngay cả chuyện khó tính này cũng làm tôi xúc động. Chiêm ngưỡng cái đẹp tinh tế của nàng, ngay lập tức tôi phải công nhận,

https://thuviensach.vn

cái gì của nàng cũng dễ thương. Đúng là có phép màu khi trong nhà hàng sang trọng này lại có món mắn thắn Nga, và cả tôi nữa cũng gọi món này. Thậm chí tôi ăn thấy ngon. Nàng rất kiệm lời, nàng biết lặng im một cách thông tuệ. Tôi đọc được điều này trong cái im lặng của nàng. Tôi không biết nàng làm việc ở đâu, tôi chẳng biết tí gì về nàng, mặc dù tôi muốn biết tất cả. Nhưng tôi không dám hỏi nàng. Liệu nàng đã có người đàn ông nào chưa? Hay là nàng vừa mới chia tay với một anh chàng nào đó? Tôi cảm nhận theo linh tính, nàng vừa có cuộc chia tay và tôi nhằm trúng thời khắc này. Nàng dịu dàng và tinh tế đến nỗi, tôi không thể mường tượng là nàng đang ở trong tay người đàn ông khác chứ không phải trong tay tôi – cho nên tôi chẳng có ý định mường tượng mà làm gì.

Ngoài phố, khi tôi định chào nàng và hẹn lại gặp nhau thì bất thình lình nàng mời tôi đến nhà nàng. Như chẳng hề có chuyện gì. Tôi không thể từ chối, nhưng tôi cảm nhận, cái tinh tế của nàng đang hiện diện trong sự mâu thuẫn với lời mời này, một sự mâu thuẫn gây lo ngại. Tôi đi theo sau nàng, tôi là một tay lái giỏi, tuy nhiên, đúng là có phép màu, tôi đã không bị lạc lối, nàng liên tục phạm luật, nàng làm vậy khi đinh ninh mình không mắc lỗi. Khi chúng tôi đỗ xe, người tôi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, như vừa mới xong cuộc chạy thi.

Một ngôi nhà mục nát làm từ những năm sáu mươi xen giữa những ngôi nhà cũ kĩ. Thang máy nom như thể chiếc thang chuyên vận chuyển thú dữ. Tôi cảm thấy xấu hổ với chiếc thang máy này, cho nên mắt tôi tự động nhắm lại. Căn phòng nàng thuê bày biện có vẻ tinh tươm, mặc dù tôi vẫn có cảm giác, đồ đạc trong nhà không ăn nhập với nhau, như thể mỗi loại đồ là do một người khác mua sắm. Một cửa sổ phụ nhìn sang mái chung cư thấp hơn tiếp giáp với ngôi nhà này, ở Ba Lan những cửa sổ như thế này thường có song sắt, nhưng cửa sổ này không như vậy.

- Mùa hè em tắm nắng ở chỗ này... có khi khỏa thân, - nàng nói và hình như nàng đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng biết chai vang xuất hiện trên bàn lúc nào, chai vang làm tôi áy náy, vì nhẽ ra tôi phải mang vang đến mới phải, nhưng ai mà lường trước được nào? Tôi chẳng biết, chúng tôi đã uống hết chai vang từ lúc nào, là lái xe tôi không nên uống mới phải, tôi cũng chẳng biết nàng nằm trên giường từ lúc nào, còn tôi ngồi bên mép giường, một tay đặt lên đùi nàng. Nàng không phản ứng gì. Đó là một trong những quyết định cực kì khó khăn trong đời tình dục của tôi, liệu tay tôi có nên lần mò lên phía trên? Tôi đã không kịp quyết định.

- Hay là anh thích em mặc áo ngủ vào, đã muộn rồi chứ gì? – nàng hỏi, hơi bị trẻ con, cứ như việc mặc áo ngủ lúc này là chỉ liên quan đến chuyện đi ngủ mà thôi.

Nàng chạy vào nhà tắm, chân nhảy tâng như trẻ con. Khi quay vào phòng nàng đã mặc đồ ngủ gọn gàng. Chiếc áo ngủ nàng mặc trên người là chiếc áo vải bông màu trắng, loại vải này chảy như nước vậy, tại vì mát như nước nên nó kích dục tôi. Bây giờ tôi đặt môi tôi lên chân nàng. Nàng không cựa quậy. Da nàng thơm mùi biển đông kết sau một ngày nắng nóng. Môi tôi lướt trên da nàng. Tôi định dừng lại ở vùng đùi, nơi da nàng còn mịn màng hơn, nhưng tôi lướt tiếp...

Nàng mở toang, như mở cửa cho người thân vậy. Chưa bao giờ tôi thấy cái ấy của đàn bà lại ngon lành đến thế, một món tuyệt hảo. Nàng nhanh chóng đạt cực khoái, tinh tế, song sâu thẳm. Đỉnh điểm của nàng biến thành đồng cỏ mênh mông rì rầm của cả hai và tôi đang gối đầu mình lên đó, hít thở mùi nàng.

Em yêu anh, - nàng thủ thỉ, còn tôi cảm nhận, tôi đang tan chảy trong những lời nàng nói, như viên đường tan chảy trong cốc trà nóng vậy. Tôi đã phải kiếm tìm tình yêu của mình lâu đến thế, và lúc này đây bất thình lình tôi đã tìm được tình yêu này, hoàn toàn tình cờ. Tôi cảm nhận, con sóng xúc cảm đang dâng trào trong tôi, và khi tôi đã bay vút lên cao để lao vào trạng thái hài lòng với cơn giông tố của mình thì tôi nghe thấy tiếng gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Nàng sững người, nàng đứng trơ như tượng, một bức tượng trắng, hết mực hài hòa.

- Hắn đó, - nàng thì thầm.

- Hắn nào cơ? - nàng đưa tay che miệng tôi lại, khi tôi hỏi.

Nàng vội vàng mặc quần áo, chẳng biết tôi đã tự động làm theo nàng từ lúc nào. Tiếng gõ cửa biến thành thứ âm thanh cực kì tàn nhẫn, như có người đá mạnh vào cánh cửa. Nàng trải lại vải trải giường và nàng chạy qua lại như người đang khiêu vũ, xóa sạch mọi dấu vết sự hiện diện của chúng tôi.

- Bây giờ chúng mình chui qua cửa sổ, nhanh lên anh! – nàng nói.

Nàng nói như thể nàng rủ tôi chơi trò trốn tìm. Nàng tắt đèn. Nàng lôi bó huệ ra khỏi bình hoa, rõ ràng nàng muốn mang bó hoa đi theo. Tôi phản đối. Tôi vào đây qua cửa chính và tôi muốn đi ra cũng bằng cửa chính... tôi không bận tâm đến kẻ nào đó ghen tuông. Miệng nàng lẩm nhẩm, nhắc đi nhắc lại cái gì đó nhiều lần, tôi không hiểu nàng nói gì, nhưng nhìn giọng điệu xem chừng có nguy cơ, tôi rất lo khi nàng cố kéo tôi ra cửa sổ.

Một chiếc thang gấp bằng sắt để ở góc tối căn phòng. Tôi thấy mình giống hệt một thằng bé đang tìm cách trốn ra khỏi nhà – lúc nào tôi cũng thích mái nhà, leo trên mái nhà là điều tôi ao ước từ hồi còn nhỏ. Trời tối, nồng nặc mùi giấy dầu bốc hơi sau cơn nắng gắt ban ngày. Nàng đưa bó hoa cho tôi, rất nhẹ nhàng, để không làm nát cánh hoa, nàng khéo léo chui qua cửa sổ, rồi lại cầm lấy bó hoa, còn tôi làm nhiệm vụ vác thang. Nàng nắm lấy bàn tay rảnh của tôi, dắt tôi đi qua tấm ván nhỏ bắc làm cầu.

- Tại sao lại làm thế này hả em? – tôi hỏi.

- Hắn có thể giết, - nàng nói, lạc giọng, điều làm tôi tin.

Phải chăng đó là tình nhân của nàng, một thằng điên nào đó, hay chỉ là cha nàng mà thôi? Chúng tôi bước nhanh, có lúc mò mẫm. Cũng may tôi không sợ trên cao, có lần tôi đã leo núi rồi mà. Bỗng nhiên tôi nhận ra,

https://thuviensach.vn

nàng đi trên mái nhà rất thoải mái, như đi trong phòng mình vậy. Tôi thử mường tượng trong đầu, hai đứa chúng tôi, ở chính trung tâm thủ đô Warszawa, đang tìm đường tẩu thoát, tay vác thang, tay cầm hoa huệ, dưới ánh trăng suông, nhìn từ xa chắc là thấy trăng trắng. Các ngôi nhà ở đây cao thấp khác nhau, nhưng nàng biết hết tất cả mọi đường qua lối lại, nhất định đã nhiều lần nàng phải đi lối này rồi. Nàng chỉ cho tôi góc tường, nơi để lại chiếc thang.

- Còn bó hoa thì sao? - tôi hỏi.

- Anh chẳng biết gì cả! - trong giọng nói của nàng tôi nhận ra nàng bực mình thật sự.

Tôi muốn hỏi nàng rất nhiều điều, nhưng bây giờ không phải lúc chuyện trò với nàng. Nàng có một mục tiêu nào đó và nàng đang hướng tới mục tiêu này. Một ban công trong ngôi nhà xây từ trước chiến tranh, bị nứt vỡ, chắc từ hồi nổ ra cuộc nổi dậy, treo lơ lửng ở chỗ dị thường, không cân đối, gần mái nhà.

- Chỗ này, - nàng nói với vẻ hài lòng, như thể rốt cuộc chúng tôi đã tìm được một quán cà phê xứng tầm, - chỉ cần đu hai tay mà thả người xuống, em làm được, còn anh?

- Anh phải trèo xuống thôi, - tôi nói, ra bộ một thằng đàn ông nhát gan, cho thêm phần mỉa mai, - tôi luôn luôn biết trước, hoặc nhiều hoặc ít, tôi tụt khỏi đỉnh là để làm gì, còn bây giờ thì tôi chẳng biết.

- Em đang cứu mạng sống của hai đứa chúng mình, - nàng nói chắc nịch, như thể đó là điều hiển nhiên và chỉ có kẻ ngây thơ như tôi mới có thể coi thường.

Tôi giúp nàng bước sang một ban công rộng, mặc dù nàng tự nhảy sang được, nàng khéo như một con sóc. Tôi quăng bó hoa, để nhảy sang cho nó oách, như một chàng trai, ít ra tôi nghĩ như vậy. Đàng sau cánh cửa kính sáng ánh đèn. Tôi chẳng biết, tôi mong chờ được chiêm ngưỡng cái gì, nhưng tôi biết, tôi đang nhìn thấy cái gì. Đó là một bức tranh hiện thực gây

https://thuviensach.vn

xúc động. Hai ông bà già đang ngồi bên chiếc bàn tròn, họ ăn tối, vừa ăn vừa xem ti vi. Gần chỗ ấm trà nóng bốc hơi, một con mèo bự, đen, nằm cuộn tròn, nom như thể chiếc bánh vừa nướng. Chiếc đồng hồ cổ treo trên tường, đung đưa quả lắc vàng.

Nàng gõ cửa kính. Người đàn ông quay lưng về phía ti vi, đặt đĩa xuống bàn, mắt chớp chớp, nhìn ra phía ban công, nói gì đó với vợ, sau đó không chút do dự ông lão đi ra mở cửa, như thể lão đang chờ người từ trên trời đáp xuống.

- Anh tặng hoa... - nàng nói thầm vào tai tôi, như thể nàng học thói quen lịch sự của các chàng trai.

- Đúng rồi, tôi đã đoán trước mà, lại chỉ có chị thôi, - ông già nói, đoạn mở cửa cho chúng tôi vào nhà.

Nàng cười thân tình, như thể nàng đến thăm bạn vào giờ đã hẹn.

- Cháu chào hai cụ. Cháu muốn được giới thiệu với hai cụ bạn thân của cháu.

Tôi cảm thấy mình như đang trên sân khấu nhà hát, cô bạn của tôi đang nhập vai của mình, phải cái, tôi không biết vai của tôi là gì. Ông già đeo mục kỉnh vào, nhìn tôi với vẻ dò la. Rồi ông nhìn nàng, quở trách, tuy nhiên lời quở trách của ông lão có vẻ như chỉ là để làm dáng:

- Chị cứ liên tục nhân số bạn thân lên gấp bội...

Tuy vậy ông lão bắt tay tôi rất thân tình, đoạn mời ngồi vào bàn.

- Bà Hela ơi, cô hàng xóm cùng anh bạn mới vừa đến chơi đây này!

- Mong sao anh chàng này cũng dễ thương như anh chàng lần trước, - bà lão đáp.

Cuộc giới thiệu vẫn đang tiếp tục. Bỗng tôi sực nhớ vai diễn của mình, tôi tặng hoa bà chủ một cách lịch sự, hôn tay bà, bàn tay thơm mùi bánh ngọt và mùi trà. Bà lão nhận hoa, mặt tươi rói, rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Cô hàng xóm ơi, bà phải công nhận là tất cả các bạn trai của cháu đều có khiếu chọn hoa. Lại một anh chàng bảnh trai thế này...

Tôi không cảm thấy ở tuổi ba mươi tôi là một anh chàng bảnh trai, tôi chẳng thấy mình sung sướng, khi tôi là anh chàng tiếp theo, lại làm cái việc tặng hoa, và lẽ dĩ nhiên lại từ trên trời sa xuống. Sao lại có chuyện, một sự việc hoàn toàn không bình thường, nhưng những người này lại coi là hết đỗi bình thường đến như vậy? Hai chiếc đĩa được đặt thêm và họ mời chúng tôi ngồi vào bàn ăn. Con mèo ngẩng đầu lên trong chốc lát, nó nhìn vào mắt tôi, tôi có cảm giác nó đang cười mỉm. Tôi đã mục kích chó cười mỉm, nhưng mèo cười mỉm thì hiếm khi thấy. Tôi không đói bụng, nhưng bà chủ nhìn tôi ra chiều nhắc nhở, tôi bèn nhét vào bụng hai miếng bánh mì kẹp thịt, sau đó tôi lao vào cuộc tranh luận chính trường với ông chủ.

- Ôi chao, cánh đàn ông ấy mà, lúc nào họ cũng cãi nhau về chuyện chính trị, - bà già miệng cười nói với nàng, còn nàng đá vào chân tôi dưới gầm bàn, ý nhắc nhở, đừng tranh luận quá căng.

Tôi đứng dậy, cảm ơn hai cụ đã cho ăn bữa tối. Tôi nói một cách dứt khoát: - Đã đến giờ cháu phải đi rồi! Tôi đinh ninh trong bụng, nàng sẽ đi theo tôi, giải thích cặn kẽ từ đầu đến cuối toàn bộ câu chuyện điên rồ vừa rồi. Nhưng nàng không có ý định đi cùng với tôi. Trong ti vi bắt đầu chiếu bộ phim nhiều tập mà nàng thích. Tôi đi ra phía ban công.

- Anh bạn ơi, không phải đường này, bây giờ có thể đi qua cửa chính, tất cả các anh bạn của anh đều ra về qua cửa chính mà, - bà chủ nhà bảo tôi.

Tôi định nhìn người tình của tôi bằng con mắt căm tức, chắc chắn đó chỉ có thể là con mắt của con hươu bị trúng thương. Nàng cười, vẫn nụ cười hồn nhiên mà nàng đã biểu lộ khi chúng tôi vừa quen nhau...

Tôi bước đi, cả ba người tiễn tôi, thậm chí cả con mèo, nó nhảy khỏi bàn, cong lưng, cọ vào chân tôi. Và không thể tin... điều đó làm tôi đau lòng.

Tôi mở cửa. Tôi kiểm tra xem có cầu thang hay không. Tôi bước xuống cầu thang, để canh chừng tôi không bật đèn, nhưng canh chừng cái gì tôi

https://thuviensach.vn

cũng chẳng biết nữa.

Ngày hôm sau tôi tìm cách gọi điện cho nàng, số điện thoại nàng cho tôi là số điện thoại của Trạm tỉnh rượu [1]. Tôi tìm lại được nhà nàng. Đó là một buổi tối, trời âm u, ẩm ướt. Tôi đứng trước cửa, với con tim đau khổ, với thần kinh căng như dây của cây đàn thụ cầm mà mưa rơi bất thình lình đang đập vào. Tôi nghe có tiếng người ở trong nhà. Nhưng không ai ra mở cửa cho tôi. Tôi đấm mạnh vào cửa, sau đó đạp mạnh – cửa đáp lại tôi khô khốc, như cái vỏ rỗng.

HẾT

---

[1] Trạm tỉnh rượu, còn gọi là Nhà tạm giữ những người say. Đây là nơi thu dung những người say rượu nằm vật vã trên đường hoặc say xỉn không nhớ đường về nhà – ND.

https://thuviensach.vn